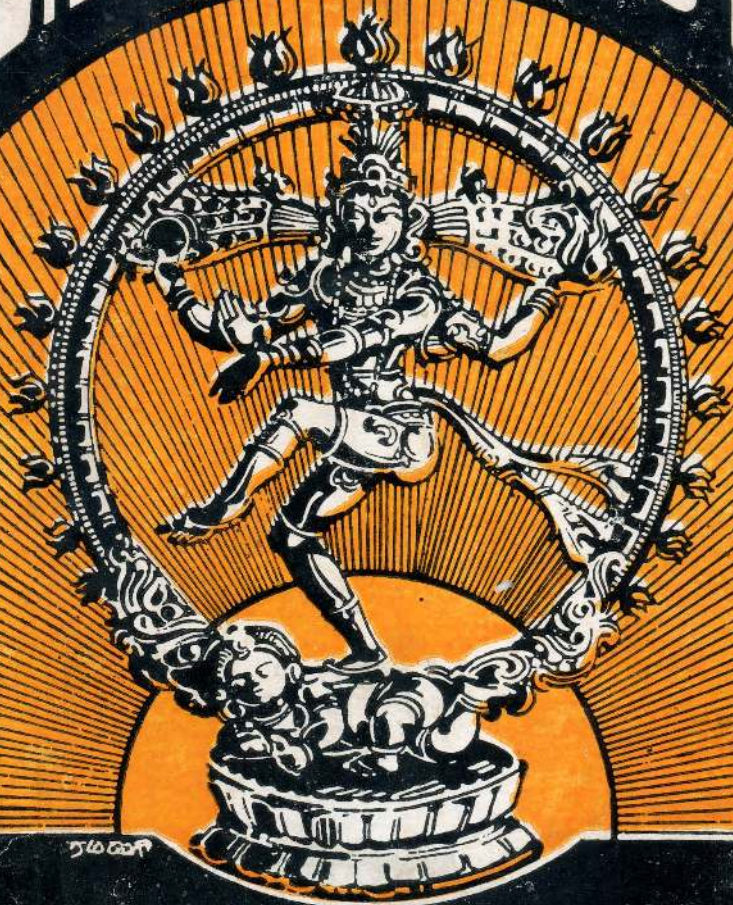

வினாக்கள்

கி.நானசூரியன் M.Sc.(LOND).

உலகத் தமழி முயற்சி நிலையம், ஸண்டி.

த. சிவந்தி,

தமிழ் இலக்கியம், சமயம், சமுதாயம் தழுவிய
மறுமலர்ச்சிக் கட்டுரைகள், பாமாலைகள் அடங்கிய

அஞ்சா நெஞ்சம்

க. ஞானசூரியன் M. Sc. (Lond.)

சிறப்பாசிரியர்; "லண்டன் முரசு"

முன்னாள் அளவெட்டி - மல்லர்கம்

உள்ளூராட்சி மன்றத் தலைவர்

உலகத் தமிழர் மறுமலர்ச்சி நிலையம்
லண்டன்.

அஞ்சா நெஞ்சம்

[கட்டுரைகள் கவிதைகளின் தொகுப்பு]

ஆக்கம்: கி. ஞானசூரியன் *M. Sc. (Lond.)*

முதற் பதிப்பு: நவம்பர் 1978

வெளியீடு: உலகத்தமிழர் மறுமலர்ச்சி நிலையம், லண்டன்.

அச்சுப்பதிப்பு: ஆனந்தா அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்,

இலங்கை.

விலை ரூபா 12.

ஆசிரியரின் பிறநூல்கள்

1. அளவை விநாயகர் திருஅந்தாதி
2. The Tamil Nation
3. Thirukkural (*With Translation and extended Commentary*) (அச்சில்)
4. உலகத்தமிழ் அரசியல் கண்ணோட்டம்
5. An Introduction to Saivism (அச்சில்)
6. A Date with Destiny
—an introduction to the philosophy of life and religion (in preparation)

பொருளடக்கம்

1.	காணிக்கை	IV
2.	அணிந்துரை	V
3.	அவையடக்கம், நூற்பயன்	1
4.	மணிமொழிகள்	2
5.	முன்னுரை	8
6.	பாகம் I	
	கட்டுரைப் பகுதி ...	12
	(தமிழ் இலக்கியம் மூலம் வாழ்வில் மறுமலர்ச்சி)	
7.	பாகம் II	
	கவிதைப் பகுதி ...	123
	(சமுதாய, சமயக் கருத்துக்களை உள்ளுறையாகக் கொண்ட பாமாலை)	
8.	பாகம் III	
	சமுதாய முன்னேற்றத்துக்கு வழி வகுக்கும் சமய உண்மைகள், ஆத்மீக அறிவுரைகள்:	167
9.	பாகம் IV	
	சைவசமய ஒளி நெறி	179

வாழ்க்கையின் அடிப்படைச்
சமய சித்தாந்தத்தை உணர்ந்த
கர்மயோகி
எனது அநுமைத் தந்தையார், அமரர்
அளவெட்டியூர்
பகவான் அ. கிருஷ்ணபிள்ளை
அவர்கட்து

இந்நூல்

காணிக்கை

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின்
 யாழ்ப்பாண வளாகத் தலைவர்
 பேராசிரியர், கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன்
 அவர்கள் அளித்த
அணிந்துரை

அஞ்சா நெஞ்சம் என்னும் இந்நூல் பல்கலை விடயங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டமைந்தபோதிலும் இந்நூலாசிரியர் திரு. கி. ஞானசூரியனின் தமிழ்மொழிப் பற்றும் நாட்டுப்பற்றும் அவற்றினூடே இழையோடிச் செல்வதை எளிதிலே காணக்கூடியதாயுள்ளது. இலண்டன் மாநகரிலிருந்து உலகத்தமிழர் மறுமலர்ச்சிக்காக அமைக்கப்பட்டுள்ள நிலையத்தினைச் சார்ந்தவர்கள் இந்நூலினை வெளியிடுகின்றனர்.

லண்டன் முரசு என்னும் இதழுக்குச் சிறப்பாசிரியராயுள்ள திரு. ஞானசூரியன் அவ்விதழிலே வெளியிட்ட கட்டுரை, கவிதை ஆகியவற்றுடன் வேறு பலவற்றையுஞ்சேர்த்து இந்நூலை ஆக்கியுள்ளார். ஆசிரியருடைய சொந்த ஆக்கங்கள் பல இந்நூலிலே உள்ளன; சான்றோர்களின் கருத்துக் குவியல்களின் தொகுதிகளும் உள்ளன. இவை அடங்கிய நூலுக்கு ஆசிரியர் ஏன் 'அஞ்சா நெஞ்சம்' என்னுந் தலைப்பினைக் கொடுத்தார் என்பதற்குப் பின்வரும் காரணத்தினைக் கூறுவர்:

“இன்றைய தமிழ் அரசியற், சமுதாய சூழ்நிலையிலே தாழ்வு மனப்பான்மை விட்டுத் தமிழன் தன்மான உணர்ச்சியுடன் தலைநிமிர்ந்து வாழ்ந்திட உதவும் தாரக மந்திரம் அஞ்சா நெஞ்சம்”

(பக். 9)

இவ்வாறு நூற் பெயரினையே புதுமையுடன் அமைத்திடும் ஆசிரியர், நூலின் முதற் பகுதியினைக் கட்டுரைப்பகுதியாக அமைத்துள்ளார். தமிழ் இலக்கியம் மூலம் வாழ்வில்

மறுமலர்ச்சி என்ற நோக்கினை அடிப்படையாகக் கொண்டு பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் தொடக்கம் இன்றைய இலக்கியங்கள் வரையுள்ளனவற்றைப் பல்வேறு கோணங்களிலே பார்த்துத் தான் சுவைத்தனவற்றை விளக்கியும் தமிழர் சமூகத்திற்குப் பயன்படக்கூடியனவற்றை எடுத்துக் காட்டியும் கட்டுரைகளை வரைந்துள்ளார். இரண்டாவது பகுதியிலே கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. மூன்றாவது பகுதியிற் சமய உண்மைகள், போதனைகள், கருத்துக்கள் ஆகியன தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

இலண்டன் பேர்ன்ற தூர தேசங்களிலே வாழுந் தமிழர்களே முதன்மையாக மனதிற்கொண்டே இந்நூல் எழுதப்பட்டிருக்கின்றதுபோலத் தெரிகின்றது. எனினும், உலகில் எப்பகுதியிலும் வாழும் தமிழர்க்கெல்லாம் தன்னினத்தின் இலக்கிய, சமய, பண்பாட்டுத் திறன்களை நினைவூட்டவும் தமிழுணர்வினை வளர்க்கவும் திரு. ஞானசூரியன் எழுதிய அஞ்சா நெஞ்சம் என்னும் இந்நூல் நன்குதவும் என்பதில் எனக்கு எவ்வித ஐயமுமில்லை.

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்
 யாழ்ப்பாண வளாகம்,
 1-11-1978.

சு. வித்தியானந்தன்

அஞ்சா நெஞ்சம்

அவையடக்கம்

கற்றதும் கேட்டதும் கருத்தில் வைத்ததும்
உற்றதும் உணர்ந்ததும் உலகில் அறிந்ததும்
சொற்றனன் செந்தமிழ்ச் சுதந்திர வேட்கையின்
நற்கடல் நக்குபு புக்கெனப் பூசையே?

சேது பந்தனஞ் செய்திடுங் காலே
தானு முதவிடத் தயங்கா அணிலது
ஏது செய்குவ மென்று ஏங்கியே
ஓர நீரினிற் தோய்த்த உடம்பு
போது மணலிற் புரண்டு பெற்றதைப்
புகுந்து கடலில் உகுத்திய பாங்கின்
ஓது நூலிது அஞ்சா நெஞ்சம்
உத்தமர் ஏசார் உள்ளது கொள்வரே

நூற்பயன்

பொன்னர் செல்வா போற்றாப் புதுவழி
புத்தர் வள்ளுவர் போதனைப் பெருவழி
பன்னரும் பரம்பொருட் பண்பின் தனிவழி
பைந்தமிழ் ஈழம் பெற்றிடும் உய்வழி
உன்னரும் ஆத்மிக உத்தம மெய்வழி
சத்தியாக் கிரகச் சாதனை செய்வழி
இன்னவை இறைவழி இயம்பும் நூலிது
அரசியல் அறவழி அஞ்சா நெஞ்சமே.

பாராளு மன்றப் பதவி வேட்டையிற்
பாழும் பழியகல் பண்பார் வழியிது
ஊராள் வேண்டும் உள்ளத் துறுதியை
உந்தமக் குரைக்கும் ஒற்றுமைச் சீர்வழி
வாராத விடுதலை பெற்றிடும் வலிமை
வளர்த்திட வழிபல விரித்திடு நூலிது
சோரா உள்ளம் சுதந்திரம் சுவைத்திடச்
செப்பிடும் செந்தமிழ் அஞ்சா நெஞ்சமே

அப்பர் பெருமான் அறிவுரை

அஞ்சுவது யாதொன்றும் இல்லை —

நாமார்க்கும் குடியல்லோம்

அறிவின் தெளிவில்லாத இடத்தில் கடவுட்சார்பு இருக்கும் என்பது நம்பமுடியாத ஒரு செய்தி. வேண்டுமானால், கடவுள் நம்பிக்கை இருக்கலாம். அதுவும் அச்சத்தின் பாற்பட்டதாகவோ அல்லது வழக்கத்தின் பாற்பட்டதாகவோ இருக்கலாம். கடவுட்சார்புடைய வாழ்க்கை அச்சத்திற்கு முரணானது. ஆங்கு அஞ்சாமையே நிலவுர். “அஞ்சுவது யாதொன்றும் இல்லை” என்பது அப்பரடிகள் திருவாக்கு.

காஞ்சியிலே பல்லவ மன்னன் கொடிகட்டி ஆளுகிறான். அவன், நமது அப்பரடிகளை அழைத்து வருமாறு ஆளனுப்புகிறான். அரசன் ஆணையாயிற்றே என்று கருதி, அவர் மன்னனை நோக்கி ஓடவில்லை. ‘நாம் யார்க்கும் குடியல்லோம்—எமக்காக ஆட்சியேயன்றி ஆட்சிக்காக நாமல்ல’ என்று ஏழாம் நூற்றாண்டிலேயே அவர் உரிமை முழக்கம் செய்ததை நாம் அறிகிறோம். ‘நாமார்க்கும் குடியல்லோம்’ என்ற அப்பரடிகளின் அடியைத் தொடர்பாக வைத்துத்தான், இருபதாம் நூற்றாண்டில் பாரதியார் நாமிருக்கும் நாடு நமதென்ப தறிந்தோம்—இது நமக்கே உரிமையாம் என்பதுணர்ந்தோம் பூமியில் எவர்க்கும் இனி அடிமை செய்யோம்—பரிபூரணனுகே அடிமை செய்து வாழ்வோம்.

என்று பாடினார். இவ்வாறு ஏழாம் நூற்றாண்டிலேயே ‘விடுதலை முழக்கம்’ செய்த பெருமை நமது அப்பரடிகளுக்கு உண்டு. எல்லாம் இறைவனுடைமை, எல்லாரும் இறைவன் மக்கள் என்னும் உடன்பிறப்பொற்றுமை எண்ணம் உண்மையான மக்களாட்சியை ஏற்படுத்தும். சமுதாய ஆட்சி மலரும், அதுவே இன்பமும் மகிழ்ச்சியும் ஆகும்.

— தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்

மகாத்மா காந்தியின் மந்திரம்:

“செய் அல்லது செத்துமடி”

நான் சுருக்கமாக ஒரு மந்திரத்தை உங்களுக்குக் கூறுகிறேன். அந்த மந்திரத்தை உங்கள் இதயங்களில் பொறித்து வைத்துக்கொள்ளுங்கள். உங்கள் ஒவ்வொருவருடைய மூச்சிலும் அந்த மந்திரம் ஒலிக்கவேண்டும். ‘செய் அல்லது செத்துமடி’ என்பதே அந்த மந்திரமாகும். ஒன்று நாடு விடுதலை பெறும்படி நாம் செய்யவேண்டும்; அல்லது அம்முயற்சியில் நாம் உயிரைக் கொடுக்கவேண்டும். நம் அடிமைத்தனம் நீடிப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டு நாம் உயிர்வாழ்மாட்டோம். உங்களுடைய மனச்சாட்சியையும், கடவுளையும் சாட்சியாக வைத்துக் கொண்டு ஒரு பிரதிக்கை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். “விடுதலை கிடைக்கும்வரை ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ளப்போவதில்லை என்பதும், சுதந்திரத்தையடைய உயிரையும் கொடுக்கச் சித்தமாக இருக்கிறோம்” என்பதுமே அந்தப் பிரதிக்கை ஆகும். உயிரை இழப்பவனே உண்மையில் உயிரைப் பெறுகிறான். உயிரைப் பாதுகாக்க முயற்சிப்பவன் உயிரை இழக்கிறான். கோழை உள்ளம் படைத்தவனுக்கு சுதந்திரமில்லை.

— மகாத்மா காந்தி

வங்கக் கவி: ரவீந்திரநாத் தாகூர் கண்ட சுதந்திரப் பாதை

நம்முடைய தோல்வியின் காரணம் நம்முள்ளேயே இருக்கிறது. சென்றபலகாலமாக நம்முடைய செயல்கள் அனைத்தும் ஒரு பக்கத்தில் உணர்ச்சியாலும், மற்றொருபக்கத்தில் பழக்கவழக்கத்தாலும்ே பரிபாலிக்கப்பெற்று வந்தன. நம்முடைய சிந்தனையை சக்தி தொழிற்படாமல் மறைந்து கிடந்தது. அதற்குச் சுதந்திரம் கொடுக்க நமக்குத் தெரியாமல் வேண்டும். பிறதேசங்களின் முன்னேற்றத்தைப் பார்க்கும் பொழுது அரசியல் வண்டிக் குதிரைதான் நம் கண்ணெதிரே பெரிதாகக் காட்சியளிக்கின்றது. வண்டியின் வேகம் முழுவதும் அந்தக் குதிரையைப் பொறுத்திருப்பது போலத் தெரிகிறது. குதிரையின் பின்னே உள்ள வண்டியும் ஓடுவதற்குரிய நிலையில் இருக்க வேண்டுமென்பதை நாம் மறந்துவிடுகிறோம்.

பயம் என்பது இருட்டைப் போன்றது. ஏழு கடல் நீரைக்கொண்டும் இருளைக் கழுவிவிட முடியாது. என்றாலும் சத்தியமாகிய விளக்கை ஏற்றியவுடன், அதன் ஒரு கிரணம் பட்ட மாதீதிரத்தில் இருள் ஓடி மறைந்து விடுகிறது. மனித மனத்தின் எதிர்மறை இயல்புதான் பயமென்பது; அதனை மற்றொரு எதிர்மறையால் வென்று விட முடியாது. ஒருமுறை அதற்கு இடந்தந்தால் புதிய வடிவமெடுத்துக்கொண்டு பிசாசைப்போல் டல்கிவிடும். சத்தியம் ஒன்றிற்குத்தான் உடன்பாட்டு மதிப்பு உண்டு. ஆகலான் எதிர்மறையை எதிர்மறையாக்கச் சத்தியம் ஒன்றில்தான் முடியும். சத்தியத்தின் ஒளிபட்டவுடன் ஆன்மாவில் அடங்கியிருந்த பெருஞ் சக்தி விடுதலைபெற்று வெளிப்படும்.

தாகூர் கீதாஞ்சலி

எங்கே மனம் அச்சமற்றிருக்கிறதோ,
தலை நிமிர்ந்திருக்கிறதோ,

எங்கே அறிவுஉரிமையுடனிருக்கிறதோ,

எங்கே உலகம் குறுகிய குடும்ப எல்லைகளால் துண்டு
துண்டாகப் பிளவுபடா திருக்கிறதோ,

எங்கே உண்மையின் ஆழ்ந்த அடிப்படையிலிருந்து
சொற்கள் பிறக்கின்றனவோ,

எங்கே சலியாத உழைப்பு விழுமிய நிலையை நோக்கி
நீளுகிறதோ,

எங்கே பகுத்தறிவு என்னும் தெளிந்த ஓடை, மூடப்
பழக்க வழக்கம் என்னும் வரண்ட பாலையில் சுவ
றிப்போகாதிருக்கிறதோ,

எங்கே என்றும் விரிந்து நோக்கும் எண்ணத்திலும்
செயலிலும் மனத்தை நீ முன்னின்று அழைத்துச்
செல்கிறாயோ,

அங்கே அந்த உரிமையுள்ள இன்ப உலகத்தில்,
என் தந்தையே,

என் நாடு விழிப்புறுக;

—ரவீந்திரநாத் தாகூர்.

‘அனைத்துலக மனிதனை நோக்கி’

சுவாமி விவேகானந்தரின் வேதவாக்கு: வீரனே! தீரகை இரு!

உபநிடதங்களின் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் வலிமையே பேசப்பட்டிருப்பதாக நான் காண்கிறேன். நான் என் வாழ்நாளிலே கற்ற பெரிய பாடம் இது; இதுவே ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டிய பெரிய முடிபு. “அச்சமின்மை” என்னும் மொழி மீட்டும், மீட்டும் காணப்படுகிற இலக்கிய நூல் இதனைவிட உலகத்திலே வேறென்ற மூலமில்லை. வெறெந்தச் சமய சாஸ்திரமும் கடவுளுக்காவது, மனிதனுக்காவது இந்தப் பண்பினைச் சார்த்திக் கூறவில்லை.

என் வாலிப நண்பர்களே! நாம் வேண்டுவதென்ன? இரத்தத்தில் பலம்; நரம்புகளில் வலிவு; இரும்பு போன்ற தசை நார்கள். பயம் என்பதையே அறியாத இரும்பினாலான உள்ளமும், இதயமும் தேவை. கண்விழித்தெழுங்கள்! நீளிரவு கழிந்தது! பொழுது புலர்ந்தது! கடல் புரண்டு வருகிறது.

வாய்ப் பேச்சே நமது வழக்கமாய்ப் போய்விட்டது; செயலில் ஒன்றும் நாம் நடத்துவதில்லை. நமக்குச் சிரத்தை வேண்டும்; தன்னம்பிக்கை வேண்டும். பலமே உயிர்; பலவீனமே மரணம். ஆழ்ந்த சுயநல உணர்ச்சியாலும், சோம்பேறித்தனத்தாலும் ஒற்றுமையின்மையாலும் நாம் அழிகின்றோம். சமூக வாழ்வின் இரகசியம் ஒருமனப்படுதலேயாகும்; சிதறிக் கிடக்கும் மனோசக்திகளை ஒரிடத்தில் சேர்த்து ஒரு முகப்படுத்திப் பிரயோகித்தலே வெற்றியின் இரகசியம்.

என் மகனே! உறுதியாக நில். பிறர் உதவியை எதிர்பாராதே! வேறு மனிதர்களின் உதவியைக் காட்டிலும் ஆண்டவனுடைய உதவி எவ்வளவோ பெரிதல்லவா? பரிசுத்தனாயிரு! பகவானை நம்பு. அவரை நம்பியுள்ளவரை நீ நேர்வழியில் செல்கிறாய். உன்னை எதுவும் எதிர்த்து நிற்க முடியாது.

— சுவாமி விவேகானந்தர்

மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் நோக்கம்

அமரர் அண்ணாவின் அறிவுரை

“தமிழரை நூற்றாண்டுகளாக நசித்து இன்னும் நலிவுறச் செய்வன மூன்றே மூன்று தத்துவங்கள்:- விதி, மேலுலக வாழ்வு, குலத்துக்கொரு நீதி என்பன. இவை மதம் சமுதாய நெறிகள், சமயச் சடங்குகள் என்ற போர்வையிலே இன்னும் எம்மிடையே ஊடுருவி நிற்கின்றன. மறுமலர்ச்சியின் பயனால் இவை தகர்ந்தாலன்றி தமிழருக்கு மீட்சியில்லை.

தமிழில் வெளிவர இருக்கும் புதிய ஏடுகளெல்லாம் பகுத்தறிவின் பயனைப் பறைசாற்றவேண்டும்; “விதியல்ல உன் வேதனைக்குக் காரணம், மதியின் துணைகொண்டு நட” என்று அறைகூவல் விடுக்கவேண்டும்.

கால வேகத்திற்கு ஏற்றமுறையிலே விஞ்ஞானம் அறிவியல் வளர்ந்து முன்னேறிவரும் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலே தமிழரிடையே புதிய தன்மானக் கருத்துக்கள், மனிதாபிமானம் உள்ள எண்ண அலைகள் மறுமலர்ச்சியை உண்டாக்கவேண்டும்.

தமிழன் மன வளமும், மனத்திடமும் நல்லறிவும் பெறவேண்டும். பகுத்தறிவும் பண்பும் படைத்தவனாக வாழ வேண்டும். இந்தச் சூழ்நிலையை அமைப்பதே மறுமலர்ச்சியின் நோக்கம்”

— C. N. அண்ணாத்துரை
(தமிழ் நாட்டின் முன்னாள் முதலமைச்சர்)

முன்னுரை

நூற் கரு விளக்கம்

ஒரு ஆசிரியனது ஜீவநாடி அவனது நூலிலேயே துடிதுடித்துக் கொண்டிருப்பதாகும். ஆசிரியனுக்குரிய விசேட ஆத்மகுணமெல்லாம் நூலினகத்துக் காணப்படுதல் நிச்சயம். நூலிற் கூறுகின்ற வாழ்க்கை நிலையில் ஆசிரியன் தானே வாழ்கின்றான். தனது நுண்மாணுழைபுலங் கொண்டு விடயங்களின் உண்மையை நுனித்து உணருகிறான். சுருங்கக் கூறின் ஆசிரியனது உயிர்வாழ்வின் சாராம்சமே அவனது நூலாகும். இத்தகைய சான்றோர்களின் கருத்துக் குவியலே 'அஞ்சாநெஞ்ச'மாய் உங்கள் கரங்களிற் காட்சியளிக்கின்றது.

காலதேச வர்த்தமானத்திற்கேற்பச் சமுதாய உணர்ச்சிகளுக்கும் கருத்துக்களுக்கும் வடிவுகொடுக்கும் பணியே கருவில் திருவுடைய சான்றோரின் சீரிய கடமையாகும். ஆழமான சமயக்கொள்கையுடன், ஆனால் வெறும் சடங்குகளை வெறுத்து ஒதுக்கி, எமது பாரம்பரியமான பண்பாட்டு ஜீலட்சியங்களையேற்று இறைவழி நடந்த மூவர்—சுவாமி விவேகானந்தர், மகாத்மாகாந்தி, ரவீந்திரநாத் தாகூர்—அண்மைக்காலத்தில் எமது வாழ்வியலின் நோக்கங்களை உலகுக்கு அறிவுறுத்திச் சென்றனர். இவர்களது பொன்னுரைகளின் மையங்களான இறைமை, சத்தியம், மனிதாபிமானம் ஆகியவற்றின் ஊடே பொதிந்துகிடக்கும் உயிர்ப் பொருள் 'அஞ்சாமை' என்பது எனது ஆய்ந்து தெளிந்த கருத்து. 'அஞ்சாமை அல்லால் துணைவேண்டா எஞ்சாமை, எண்ணி இடத்தான் செயின்' என்பார் திருவள்ளுவர் என்ற 'மெய்வைத்த வேதவிளக்கு'.

காலவெள்ளம் முன் செல்கிறது. அதில் புது ஊற்று அருவிகள் வந்து சேருகின்றன. 'இது பழைய வழக்கம், பழைய ஆசாரம் என்று பல்லவி பாடுவது கால முன்னேற்றத்தின் முன் நிற்பதாகும். ஆட்பலம், ஆயுதபலம் ஆகிய மூவற்றைக் கடந்து அரசியற் துறையிலும் வெற்றியீட்ட

வல்லது ஆத்மீகபலமொன்றே. உலகச் சான்றோர்களின் ஒருமித்த முடிபு இது. இந்த ஆத்மீக பலத்தால் நமக்குக் கிடைக்கக்கூடிய கருப்பொருளான 'அஞ்சா நெஞ்சமே' இந்நூலின் தலைப்பாக அமைந்துள்ளது.

இன்றைய தமிழ் அரசியற், சமுதாய சூழ்நிலையிலே தாழ்வு மனப்பான்மை விட்டுத் தமிழன் தன்மான உணர்ச்சியுடன் தலைநிமிர்ந்து வாழ்ந்திட உதவும் தாரக மந்திரம் அஞ்சா நெஞ்சம். பகுத்தறிவு வழியும், சத்தியாக்கிரக சாதனையும், ஆத்மீக பலமும் ஒருங்கே தமிழர் வாழ்விற்கு திரண்டு பயனளிக்க இது உறுதுணையாகும். இந்தத் தாரக மந்திரத்தை ஒவ்வொரு தமிழ் உள்ளத்திலும் பதியவைப்பதே இந்நூலின் நோக்கம். அரசியற் துறையில் ஆத்மீக பலத்தின் ஆற்றலை எமக்கு விளக்க அறைகூவி யழைப்பது அஞ்சா நெஞ்சம்.

நூற் பொருள்

தமிழ்மொழி, இலக்கியம், வரலாறு என்ற இவைகளைப் படித்துப் பயன்பெறுவதே தமிழருக்கும், தமிழுக்கும் நாம் செய்யக்கூடிய தொண்டின் முதற்படி. 'பழையன கழிதலும். புதியன புகுதலும் வழுவல, காலவகையினுனே' என்றபடி நாம் வாழுகின்ற காலநிலைக்கு ஏற்பத் தமிழ் இலக்கியத்தையும் தமிழர் வரலாற்று உண்மைகளையும் மனிதாபிமான உணர்வுடன், பரந்த உலகக் கண்ணோட்டத்துடன் நோக்குவதே தமிழ்த் தொண்டின் இரண்டாவது படி. இந்தப் பொதுநோக்கில் மலர்ந்தது "தமிழ் இலக்கியம் மூலம் வாழ்வில் மறுமலர்ச்சி" என்ற கட்டுரைத் தொடர். இவை லண்டன் மாநகரிலிருந்து வெளிவரும் "லண்டன் முரசு" என்னும் திங்கள் ஏட்டில் கடந்த மூவாண்டுகளாக அவ்வப்போது வெளிவந்தவை. வள்ளுவர் முதல் வள்ளலார் வரை, ஆதித்த சோழன் முதல் அமரர் அண்ணாவரை காலநிலைக்கு ஏற்றதும் மறுமலர்ச்சி தருவனவுமாகிய பல்வேறு பெரியோர்களின் கருத்துக்களின் தொகுப்பே இக் கட்டுரைப் பகுதி.

பழமை பேசும் பெரும் பகடுகளாகாமற் புதிய எமது இன்றைய காலநிலைக்கேற்பப் புதிய தமிழ் இலக்கிய நூல்

களைச் சர்வகலாசாலைகளும், தனிப்பட்டவர்களும் செய்ய வேண்டுமென்பது எனது கருத்து. இது எமது தலைமுறையாருக்குரிய தலையாய கடன்.

தீங்கரும்பு ஈன்ற திரள்கால் உளையாகி

தேங்கமழ் நாற்றம் இழந்தாங்கு — ஓங்கும்

உயர்குடியுட் பிறப்பின் என்னும் பெயர் பொறிக்கும்
பேராண்மை இல்லாக் கடை.

இந்தக் கடமையைச் செவ்வனே தொடங்குவதற்கான அரிய பெரிய பணிக்கு என்னைத் தயாராக்கும் முகமாக அமைந்தது இந்நூலின் இரண்டாம் பகுதியான பாடற் தொகுதி. இங்கிலாந்துச் சூழ்நிலையிலே இன்தமிழ்ப் பாடல் இசைக்கச் சிந்தை உந்திய போதெல்லாம் அவ்வப்போது எழுதப்பட்டவை இவை. ஆத்மீக துறைப் பாடல்களும் அரசியற் சமுதாய் பாடல்களும் இதில் அடங்கும். இவற்றுட் சில “அளவை அடிகளார்” என்ற புனைப்பெயரில் “லண்டன் முர” சில் வெளிவந்தவை. காந்தியடிகள் காட்டிய வழிநின்று அறநெறியும், ஆத்மீகபலமும், அஞ்சாநெஞ்சமும் அரசியல் வாழ்விலும் எதிரொலிக்க வேண்டுமென்பது எனது உறுதியான நம்பிக்கை. இதுவே யான் காணும் புதிய அரசியற்பாதை.

கவிதையானது உள்ளத்தின் உணர்ச்சியினைக் காட்டிடும் ஓவியம் மட்டுமல்ல. உள்ள நிலைமை கண்டு வெகுண்டெழுந்து நீதிகேட்டிடவும், அதற்காகப் போரிடவும், எழுச்சியூட்டிடவும் வல்லதாகும். இதுவே கவிதைப் பயன். உவமை நயமும், சொல்லறமும், பொருட் செறிவும், கற்பனையோட்டமும் கவிதைத் துறையின் முதற்படியிலுள்ள எனக்கு எடுத்த எடுப்பிலேயே ஒருங்குசேராவிட்டாலும் நண்பர்களின் அன்பு உள்ளங்களின் வேண்டுகோட்கமையானது பாடற் தொகுதியும் அச்சுவரகனமேறி உலா வருகின்றன. ஆத்ம ஒளியின் ஆற்றலான அஞ்சா நெஞ்சில் முகிழ்த்த கட்டுரை, கவிதை ஆகியவற்றை ‘இசையா தெனினும் இயற்றியோர் ஆற்றல், அசையாது நிற்பதாம் ஆண்மை’ என்னும் முதுமொழியைக் கடைப்பிடித்து, என் சிறுமதிக்கேற்ற வகையிலான இந்நூலை எனது எதிர்காலப் பொதுப்பணியின் அறிமுகமாகவும் கருதுகிறேன்.

இன்றைய தமிழர் அரசியற் சூழ்நிலையிலே, தமிழ்
ணர்வைத் தட்டியெழுப்பிடும் பாடலுடன் (“தொண்டு
செய்யும் அடிமை உனக்குச் சதந்திர நினைவோடா?”
என்ற பாரதியார் பாணியில்) “அஞ்சாநெஞ்சம்’ காண
அழைக்கின்றேன்.

தமிழா! இமயத்தில் உன்கொடியா? ஈழத்தை வென்றவனா?
எகிப்துக்கும் கிரீசுக்கும் எழில் முத்துத் தந்தவனா?
அமிழ்தலைய திருக்குறளை அகிலத்திற் களித்தவனா?
அறம்பாடும் சிலம்பொடு புறப்பாட்டைத்தந்தவனா?

இல்லை! கலையேந்தி நிலமாண்ட கதைகண்ட தமிழனுக்கும்
கையேந்தி நிலைகுலைந்த உனக்குமென்ன சம்பந்தம்?
உலகேந்திப் பாராட்ட புகழேந்தித் தமிழனுக்கும்
ஓடேந்திப் போராடும் உனக்குமென்ன தொடர்
புண்டு?

பல இன்னல்கட்கிடையே ஒரு தமிழ்த் திங்கள் ஏட்
டைத் தொடர்ந்து லண்டனிலிருந்து உருவாக்கி வரும்
அரிய சாதனையில் வெற்றி கண்டவரும், இந்நூல் உருவா
குவதற்கும் மறைமுகமாகத் துணைநின்றவருமான ‘லண்ட
ன் முரசு’ ஆசிரியர் தமிழ்திரு ச. ம. சதானந்தன் அவர்
கட்கு எனது நன்றி என்றும் உரியது.

வாழிய செந்தமிழ் வாழ்க நற்றமிழர்!

ஊழிகாலமும் ஒற்றுமை ஒங்குக! ஆண்மைவெல்க!

இந்நூலை ஈழத்தில் வெளியிடஉதவி, அரும் பாடு
பட்ட சங்காளை அருமை அன்பர் ந. மகேந்திரன் அவர்
கட்கும்; கடிதமூலம் அனுப்பிய மூலப் பிரதிகளைப் பொறு
மையுடன் பிழையின்றியும், அழகாகவும் அச்சேற்றிய
ஆனந்தா அச்சக நிறுவனத்தாருக்கும் எனது மனமார்ந்த
நன்றி உரியது.

“ஊதுமினே வெற்றி! ஒலிமீனே வாழ்த்தொலிகள்!

ஊதுமினே உயர்நெறியை! ஒங்குமினே உய்வழியில்!

தீது சிறிதும் பயிலாச் செம்மணி மாநெறி கண்டோம்

வேதனைகள் இனி வேண்டா, விடுதலையோ திண்ணமே!”

— பாரதியார்.

லண்டன்
1-11-1977,

அ.எவை கி. ஞானசூரியன்

உலகத் தமிழர் மறுமலர்ச்சி நிலையத்தின் நோக்கம்

சமய ஒளிநெறியில் வேருன்றிச், சமுதாய மேம்பாடே தமது வாழ்வியலின் நோக்கமாகக்கொண்டு நாட்டுப்பற்றையும், மொழிப் பற்றையும் வளர்த்த அறிஞர்களும், கவிஞர்களும் கூறிப்போந்த பொன்னான கருத்துக் குவியல்களை உலகத் தமிழர் அரங்கில் வெற்றிமுரசு கொட்டுவதும்; அக்கருத்துவழி நின்று தமிழர் மறுமலர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக வாழ்ந்துவழி காட்டுவதுமே எமது சீரிய நோக்கம்.

“வெற்றி முழங்குங்கள் வெண்சங்கம் ஊதுங்கள் பெற்றதாயின் புகழைப் பேசுங்கள் — சுற்றிலுமே ஈழத் திருநாட்டின் ஏற்றம் உரைத்திடுங்கள் ஆழத் தெரியாதார் மாட்டு.

செத்துக் கிடக்கும் செழுந்தமிழர் வாழ்விற்குச் சக்தியின் சாரத் தணலா வாம்—புத்தப் புதுமலர்ச்சி தோன்றப் பொலிவோம்; எமதுள்ளம் பொதுநலத்தை வேண்டப் புரிந்து.

அச்சத்தை யோட்டி அடிமைத் தழைபோக்கித் துச்ச நினைவுகளைத் தூரறுத்து — மெச்சவே சமயத் திருநெறியும் சமுதாயப் பண்புயர்வும் அமையத் தமிழுலக உறவு.

இன்னல்வந் துற்றிடும் போததற் கஞ்சோம்
ஏழையராகி யினி மண்ணிற் துஞ்சோம்
தன்னலம் பேணி இழிதொழில் புரியோம்
தாய்த்திரு நாடெனில் இனிக்கையை விரியோம்
உன்னத ஈழ மணித்திரு நாடே
ஔவம் இதையே யெமக்கில்லை ஈடே”

கவிக்குயில் பாரதி, கனியோடி,
சுத்தானந்தர் பாடல்களைத், தழுவினா.

பாகம் I

கட்டுரைப் பகுதி

தமிழ் இலக்கியம் மூலம்

வாழ்வில்

மறுமலர்ச்சி

தமிழ் இலக்கியம் மூலம் வாழ்வில் மறுமலர்ச்சி

1. புறநானூறு

இலக்கிய மலர்ச்சி: இலக்கியம் ஒரு தனி உலகம்; வாழ்ந்து பழகப்பழக உரிமையும் இன்பமும் மேன்மேலும் பெருகச் செய்யும் உலகம் அது. “நவில்லொறும் நூல்நயம் போலும்” என்ற பொய்யாமொழிக்குப் பெருமை தரும் வகையில் பல இலக்கியச் செல்வங்கள் தமிழில் உள்ளன; திருக்குறள் முதல் திருவாசகம் வரை, சிலப்பதிகாரம் முதல் சிந்தாமணிவரை, பரிமேலழகர் முதல் பாரதியார் படைப்புக்கள் வரை உள்ள அறிவுரை இலக்கியங்கள் எண்ணில் அடங்கா! ஏட்டுச் சுரைக்காய் கறிக்கு உதவாது. வெறும் அறிவைக் கொண்டு வயிற்றை வளர்க்கலாமே தவிர வளமாக வாழமுடியாது! அறிவுரைகள் எமது உள்ளத்தில் உணர்வாய் ஊற்றெடுத்துப், பண்பாய் வாழ்வில் பரிமளித்துச் செயலாய் மலர் வேண்டும்!

“சேரன் தம்பி சிலம்பை இசைத்ததும்
தெய்வ வள்ளுவன் வான்மறை கண்டதும்
பாரில் நல்லிசைப் பாண்டிய சோழர்கள்
பாரளித்ததும் தருமம் வளர்த்ததும்
முன்னர் நாடு திகழ்ந்த பெருமையும்”

— பாரதியார்

அன்ன யாவையும் அறிந்தும், காலத்துக்கு ஏற்றவாறு இலக்கியம் தந்த அறிவுரை மாலைகள் மக்களின் அன்றாட வாழ்வில் மறுமலர்ச்சியாய்த், தன்மான உணர்ச்சியாய் ஊழி அவர்களின் வாழ்வியல் நோக்கங்களை இன்னும் உயர்த்தவில்லை. தன்மானம், தாய்மொழிப் பற்று என்பன குன்றியிருக்கும் இந்நேரத்திலே, புத்துணர்ச்சியூட்டும் எண்ணக் குவியல்களின் சிறப்பியல்புகள் சிலவற்றைத் தமிழ் இலக்கியப் பூங்காவிலிருந்து தொகுத்தளிக்கின்றோம்.

1. புறநானூறு புகட்டும் பொது நெறிகள்

பண்பிற்கு இலக்கணம் பழந்தமிழர் வாழ்வு நெறி, உள்ளும் புறமும் ஒத்த அவர்களின் வாழ்வியலின் பிரதி பலிப்பே எமது சங்க இலக்கியச் செல்வங்கள். ஆனால் அன்றும் 'மனத்தது மாசாக மாண்டார் நீராடி, மறைந் தொழுகும் மாந்தர் பலர்' இல்லாமல் இல்லை. அவருடன் பண்புடையார் சிலரும் வாழ்ந்து வழிநடத்தியதாற்றான் சமுதாயம் சீர்பெற்று நிலைத்ததோடு, 'செவி கைப்பச் சொல்பொறுக்கும்' மன்னர்களும் மக்கள் நலன் பேணி னார்கள். இதன் விளைவாக நமது இலக்கியங்களில் பழந்தமிழர் வாழ்வியற் பண்புகள் ஒன்றிக் காட்சியளித்து இன்றும் எம்மை இன்புறச் செய்கின்றன.

புறநானூறு இருபது நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு நிகழ்ந்த பல நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றிய பாடல்களைக்கொண்ட தொகை நூல். இன்றைய அறிவியல் முன்னேற்றத்தினால் புறவாழ்விற்குரிய கருவிகள் முன்னேறிவிட்டனவேயன்றி மக்களிற் பெரும்பாலோர் எண்ணும் எண்ணங்கள், உணரும் உணர்வுகள் முன்னேறினவா என்பது ஐயமே! உலகப் பொது நலனை ஒப்பு நோக்கி, அரசியல், மனித இயல்புகள், வாழ்வியல் விதிகள் என்ற பல விடயங்களை நடுநிலைமையுடன் அறிவுறுத்திய பெருமை புறநானூறு தந்த சங்கப்புலவர் பரம்பரையைச் சாரும். அறிவாலும், அருளாலும் மனம் விசாலம் அடைவதே குறுகிய மனப்பான்மையால் விழையும் இன்பபூசல்களைத் தடுக்கும் மருந்து. இதுவே ஒற்றுமைக்கும் வித்திடும். 'மலையிடைப் பிறந்த மணியும், அலையிடைப் பிறந்த முத்தும்' ஒன்றாகி மாலையிற் சேர்ந்தால்தான் சமுதாயம் சிறப்படையும். புறநானூற்றில் பொதிந்து கிடக்கும் எண்ணக் குவியல்களிற் சிலவற்றை இனிக் கண்டு களிப்போம்.

பண்புயர்ப் பரர் உயரும்

'பண்புடையார் மாட்டுப் பட்டுண்டு உலகம் என்பதனால் பண்பை வளர்க்க வேண்டிய அவசியம் தெரிந்தும், பண்பின் இலக்கணம் தெரியாமல் மாய்கின்றோம். தன்

னலத்தைச் சுருக்கிப் பொதுநலத்தை நாடி நம்புவதே பண்பை வளர்க்கும் முறை. 'ஆன்று அவிந்து அடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர்' பலர் எம்மிடையே வாழ்ந்தால் எமது சமுதாயம் நல்லவழியிற் செல்லும். உலக சரித் திரமே ஆங்காங்கு தோன்றிய இத்தகைய சான்றோர்களால் வாழ்ந்து காட்டி, வகுத்த முறைகள்தான் என்றால் மிகையாகாது.

உண்டால் அம்ம இவ்வுலகம் இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவ தாயினும் இனிதெனத்
தமியர் உண்டலும் இலரே பழியெனின்
உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர்
தமக்கென முயலா நோன்தாள்

பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மையானே. —புறம் 182

மக்களாட்சி ஓங்கியிருக்கும் இன்றுதான் பொதுவாழ்வில் பண்புடையார் பணி வேண்டற்பாலது. 'அரசியல் என்பது சுயவர் கடைமுறையாகப் புகும் அரசன்' என்ற பழிப்புக் கூற்று இன்று உண்மைதானே என்று ஐயுற வேண்டியிருக்கிறது. ஏனென்றால் அரசியல் என்பது உண்மையில் கட்சியியலாக மாறியதே. இந்த நிலையில் பண்புடையார் பாராளுமன்றம் செல்லத் தயங்குகிறார். எனவேதான் சான்றான்மை பொதுமக்களிடையே கல்வியிலும் மேலாகப்போற்றி வளர்க்கப்படவேண்டும். பண்பு உயர்ந்தால் பாரிலுள்ள மக்கள் தரம் உயரும். மக்கள் தரம் உயர்ந்தால் 'எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்' என்ற நிலை இயல்பாக வந்தடையும்.

வேற்றுமையில் ஒற்றுமை

தெண்கடல் வளாகம் பொதுமையின்றி
வெண்குடை நிழற்றிய ஒருமையோர்க்கும்
நடுநாள் யாமத்தும் பகலும் துஞ்சான்
கடுமாப் பார்க்கும் கல்லா ஒருவர்க்கும்
உண்பது நாழி உடுப்பவையிரண்டே.

பிறவும் எல்லாம் ஏரோக்கும்மே

செல்வத்துப் பயனே ஈதல்

துய்ப்போம் எனினே தப்புற பலவே. —புறம் 189

அரசனையும் வேடனையும் ஒவ்வொரு தட்டிலேயிட்டுச் சீர்தூக்கிப் பார்த்த பெருமை நக்கீரரைச் சாரும். உலகில் இன்று வறுமையால் ஒருசாரார் வாடவும், செல்வச் செருக்கினால் இன்னொரு சாரார் களிக்கவும் இடமளிக்கும் மன நிலையை முன்னேற்றம் என்று கூறமுடியாது. பசிவந்திடப் பத்தும் பறந்துபோம் என்பது உண்மையே. வயிற்றுக் கவலையில் உழலும்போது கலையுணர்வு அணுகாது. கருணை காட்டும் கடவுளைக்கூடக் கடிந்து 'இரந்தும் உயிர்வாழ வேண்டின் பரந்து கெடுக' என்று போற்றுதற்குப் பதில் தூற்றுவர்.

பிறப்பொக்கும் எல்லாவுயிர்க்கும் என்ற தர்மத்தை இடையில் வரும் செல்வம் கெடுக்கிறது. வேற்றுமையை வளர்க்கிறது. படிப்பும், பட்டங்களும் இந்த வேற்றுமைப் பூசலிற்கு எரியூட்டுகின்றன — தணிப்பதற்கு வேண்டியது பண்பும், பரிவும்தான். எனவே அறிவியலால் வந்த பயனைச் செல்வச் செழிப்பை உள்ளப் பண்பின் உயர்வினால் பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்ப உலகத் தலைவர்கள் வழிவகுப்பதுதான் வறுமைக்கு மருந்து. ஒப்புமைச் சிறப்பினால் இப்பாடல் எமது உள்ளத்தை உருக்கும் அறிவுரை விருந்தாகிறது.

நடுநிலை நெஞ்சம் தரும் நல்வழி

சான்றோர் வர்ப்பிற்குத் துணையாக நிற்பது அவர்தம் நடுநிலை பிறழாத நெஞ்சமே. நமர் எனக் கோல்கோடாது, பிறர் எனக் குணம் கொல்லாத நடுநிலை நெஞ்சம் அது. சங்கப் புலவர் கணியல் பூங்குன்றனார் உலக வாழ்வில் உண்மையைத் தெளிய உணர்ந்து பாடிய பாடல் ஒன்று இத்துறையில் கலங்கரை விளக்கமாக ஒளிக்கிறது:-

யாதும்ஊரே யாவரும் கேளிர்
தீதும் நன்றும் பிறர்தரவாரா
நோதலும் தணிதலும் அவற்றோரன்ன
சாதலும் புதுவதன்றே ஆருயிர்
முறைவழிபடும் என்பது திறவோர்

காட்சியின் தெளிந்தனம் ஆகலின், மாட்சியின்
பெரியோரை வியத்தலும் இலமே
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே -புறம் 192:

இப்பாடலின் முதல் அடிபெற்ற பெருமையை மற்ற
அடிகள் இன்னும் பெறவில்லை. உலகம் முழுதும் இனிது
வாழ்ந்தாலன்றி, ஒரு தனி நாடோ ஒரு தனி ஊரோ,
ஒரு தனிக் குடும்பமோ இன்பமாக வாழ இயலாது. இடுக்
கண் வருங்கால் நகும் வன்மை பெற்ற மனமே “வாழ்க
வையகம், வானவர் ஆனினம்” என்று கூறத்துணியும்.
சாதலை இயல்பானது என்று கருதும் நெஞ்சம், உயிர்
வாழ்வு ஒப்பற்றதோர் ஆட்சி முறைக்கு உட்பட்டது என்று
நடுநிலை பெற்று மகிழும்.

நெறியைப் போற்றும் மக்கள் இன்று தலைவர்களைப்
போற்றும் முறையால் வாழ்க்கையில் பூசல்கள் மலிந்து
தமிழுலகம் தாழ்கிறது. புறநானூறு புகட்டும் நல்வழி
யாற் புதுவாழ்வு பெற்றால்தான், நாம் “தமிழினென்று
சொல்லடா தலைநிமிர்ந்து நில்லடா” என்று முரசு கொட்
டுவதில் அர்த்தமுண்டு.

அறநூல்கள் வரிசையில்: திருக்குறள்

இலக்கியத் துறையிற் தமிழர்கள் இறுமாந்து தலை நிமிர்ந்து நடப்பதற்குத் திருவள்ளுவர் தந்த திருக்குறளைப் போல் வேறெந்தத் தமிழ் நூலும் பெருமை தரவில்லையென்றே துணிந்து கூறலாம். தமிழர் கருத்தும், கலையும் பண்பும் 'உருவுகண்டு எள்ளாமைக்குரிய' குறள் நடையிற் குடிக்கொண்டிருக்கும் கோயில் வள்ளுவர் வாய்மொழி. இது அறமுழக்கம் புரியும் அருந்தமிழர் தமிழ் முரசு; அறிவு விளக்கம் வழங்கும் செந்தமிழர் திருவிளக்கு.

உலகியலை அறம், பொருள், இன்பம் என்ற மூன்று குறிக்கோளின் கண் வைத்து ஆராய்ந்த முதன்மை தொல் காப்பியர்க்குரியதாயினும், அதனைப் பயன்பட உணர்ந்து உண்மை உணர்வால் மக்கட்கு வகுத்தும் விரித்தும் உரைத்த உயர்நிலைப் பெருமை திருவள்ளுவர்க்கே உரியது. "அறத்தான் வருவதே இன்பம்"; பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகில் இன்பம் இல்லை" என அறமும் பொருளும் இன்பப் பேற்றுக்கு ஏதுவாதலைத் திருவள்ளுவர் செயல்முறையிற் கூறுகின்றார். உலகியலில் நாம் செய்யும் நல்வாழ்வே வீடுபேற்றுக்கு வாயிலாம் என்பதை வற்புறுத்த விழைந்தார்; வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்வு வாணுறையும் தெய்வ வாழ்வாமென்பது பழந்தமிழர் வாழ்க்கைக் குறிக்கோள் என்பதையும் உணர்ந்தார். எனவேதான் "சமயக்கணக்கர் மதிவழி கூறாது, உலகியல் கூறிப் பொருளிது என்று" தமது ஒப்புயர்வற்ற பொய்யாமொழியைக் காலம், மதம், நாடு, என்ற எல்லைக்கோடுகளைக் கடந்து மனித சமுதாயத்திற்கே அறிவுரை வழங்கினார் வள்ளுவர். பரந்த நோக்கமும், விரிந்த பார்வையும், அமைந்த நம் ஆசிரியரது நூல் முழுவதிலும் பொதுமை மணம் வீசுகின்றது. வள்ளுவர் உலகுக்கென்றே வாழ்ந்தார். அவர் உலகமாயினார் - உலகம் அவராயிற்று. இது குறளாக மலர்ந்தது. 'நுண்மா நுழைபுலம்' மிகுந்த நமது குறட்பாக்களைப் பார்த்த உடனேயே சலித்து விடாதவாறு 'உருவு கண்டு எள்ளாமை'

வேண்டும்' என்று தாமே எச்சரிக்கை விடுகின்றார். 'கடுகைத் துளைத்து ஏழ்கடலைப் புகட்டிக் குறுகத் தரித்த குறள்' என்று தண்தமிழ் புலவர்களெல்லாம் அன்றும் இன்றும் போற்றப் பொலிந்து நிற்பது தமிழ்வேதம் ஒன்றே.

நின்று சுடரெறிந்து நெஞ்சத் திருளகற்றி
இன்றுபோல் என்றும் நிலவிடுக—துன்று புகழ்த்
தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவர் என்னும்
மெய்வைத்த வேத விளக்கு.

இன்றைய வாழ்க்கையை எடுப்பதும் கொடுப்பதும்

பணமா? பண்பாடா?

அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதொருவன்
பெற்றான் பொருள் வைப்புழி.

பசித்தவர்க்குக் கடவுள்கூட ஒரு கவனம் சேர்ருகத்தான் காட்சி கொடுக்கமுடியும். கஞ்சிக் கவலை மிகுந்த நாட்டில் கலைக் கவலை எழாது; பண்பாடு ஒப்புரவு, அறம் என்ற பேச்சிற்கே இடமில்லை. மனிதர் பட்டினியால் வாடும் போது, தம்மக்கள் சிறுகை அழாவுதற்கே கூழில்லாத போது வாய்ச்சொல்லில் இனிமை ஊறுமா? ஈகை செய்வது எப்படி அமையும்? திருவள்ளுவர் காலத்தில் மக்கள் இயற்கையை அதாவது மழையை நம்பி வாழ்ந்தவர்கள். எனவே அக்காலத்தில் வாழ்க்கைப்போர் பொதுவாக அமைந்தது. ஒப்புரவாளரின் கைம்மாறு வேண்டாக்கடப் பார்ட்டையெண்ணும்போது மழைக்கு உலகம் என்ன கைம் மாறு செய்யமுடியும் என்று நினைந்து வள்ளுவர் வியக்கின்றார். ஆனால் இன்று பணம் தனித்தனியாக மக்கள் வாழ்க்கையை எடுத்தும், கெடுத்தும் வருகின்றது. இப்பொழுது திருவள்ளுவர் வாழ்ந்து வாழ்க்கையை விளக்கு வாரானால் பணப்போராட்டத்தில் அறநெறியை மறந்தவர்களைப் பழித்துப் பயனில்லை என்று கூறியிருப்பார்.

நீர் இன்று அமையாது உலகெனில் யார்யார்க்கும்

வான் இன்று அமையாது ஒழுக்கு.

இவ்வாறு வாழ்க்கைப் போராட்டத்திற்கு இரையாகி ஒழுக்கத்தைக் கைவிட்டவர்களைப் பழிக்காமல் இரக்கம்

கொள்ளவேண்டும் என்ற கருத்தும் எமதுமனதிற் தோன்ற வைத்துள்ளார். 'இரந்தும் உயிர் வாழவேண்டின், பரந்து கெடுக உலகியற்றியான்' என்று இறைவனையே கடந்துரைத்த வள்ளுவனார், வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் வெற்றியீட்டுவதற்கு ஏற்ற அறிவுரைகளைத் தனது ஒப்பற்ற நூலின் எல்லாத் துறைகளிலும் கூறியவண்ணமே இருக்கிறார். 'தெய்வத்தால் ஆகாது எனினும் முயற்சிதன் மெய்வருந்தக் கூலிதரும்'. என்று சொல்வதோடுமட்டும் நில்லாது, 'குடிசெய்வல் என்னும் ஒருவர்க்குத் தெய்வம் மடிதற்றுத் தான் முந்துறும்' என்றும் கூறி உற்சாகப்படுத்தும் வாழ்வியற் போதனாசிரியர் தமிழ் உலகில் வள்ளுவர் ஒருவரே!

குடிமக்கள் வாழ வழிகூறும் வள்ளுவர்

உலகநாடுகள் பல ஏற்றிருக்கும் இன்றைய அரசியல் நெறி குடியரசு—மக்களாட்சி — எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர் என்ற பரந்த மனப் பண்புடைய சமவாய்ப்பு முறை. எனவே சமுதாய ஒற்றுமை மிகவும் இன்றியமையாததாகின்றது. இதற்கு மனிதர்களிடையேயும், குடும்பத்திலும், நண்பர்களிடத்திலும் ஒருவர் எதிர்பாராமலோ தவறுதலாகவோ செய்த பிழையை மற்றவர் பொறுக்க வேண்டிய நெறியை வளர்த்துப் போற்றவேண்டும் என்கிறார் வள்ளுவர். அதற்கு வழிவகைகளையும் எடுத்துரைக்கின்றார்.

இன்னொசெய்தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண
நன்னயம் செய்து விடல்.

இது சுலபமாகச் சொல்லக்கூடியதேயன்றி நடைமுறையில் இன்றுநாம் கையாளமுடியாத ஒன்று. குற்றம் பார்க்கிற் சுற்றமில்லை என்பது பழமொழி. தீமைசெய்தவருக்கு நன்மை செய்ய நமக்குச் சற்றுக் கடினமாகத்தான் இருக்குமென்று உணர்ந்து வள்ளுவர் கையாளும் அடுத்த வழி மற்றவர் செய்த பிழையை நாம் பொறுக்கும் நெறி. 'பொறுத்தல் இறப்பினை என்றும் அதனை மறத்தல் அதனினும் நன்று' பொறுத்தல் மிகவும் வேதனை தரும் முள் — மறத்தல் மூலம் அதை அகற்று என்கிறார் வள்ளுவர். மறப்பதற்கு

வழி என்ன? இதையும் நம் ஆசிரியர் தமக்கே உரித்தான பாணியில் கூறிவைக்கின்றார். 'கொன்றன்ன இன்னு செயினும் அவர்செய்த, ஒன்று நன்று உள்ளக்கெடும்.' இன்று உனக்குத் தீமை புரிந்தவன், என்றோ ஒருநாளாவது அவன் உனக்கு நன்மை கட்டாயமாகச் செய்திருப்பான்; அதை நினைத்துப் பார்த்தார்குதல் இன்று அவன் செய்த தீமையை மறந்துவிடு. மனிதன் முழுவதும் தீயவன் ஆவதற்கு அவன் இயல்பில் இடம் இல்லை என்று நினைப்பவர் வள்ளுவர். 'இன்னு செய்தார்க்கு இனியவே செய்யாக்கால், என்ன பயத்ததோ சால்பு.' இந்தச் சால்பினால் வருவது சான்றாண்மை. குடிமையின் சிறப்பன்றோ குடியரசின் பெருமை? ஒறுத்தாரைப் பொறுக்கும் முறைகூறி, மறக்கும் நெறிகூறி வாழ்வழி கூறிச் சமுதாய வாழ்வைக் குடிமக்கள் வாழ்வின் அடிப்படையாக்குகிறார் வள்ளுவர் பெருமான். இது போன்று வாழ்வியலை ஆராய்ந்து அறிவுரை வழங்கும் கட்டங்கள் ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலும் ஒளிச்சுடராய் விளங்குகின்ற நூல் திருக்குறள் என்ற செந்தமிழ்ச் செல்வம்.

காதல் இன்பத்தில் கண்கண்ட வள்ளுவனார்

அறத்தின் வழி நின்று சேர்த்த பொருளைக்கொண்டு வாழ்க்கையின் இன்பங்களை நுகரவேண்டுமென்று சங்கநாதம் செய்தவர் பண்டைத் தமிழ் நூலாசிரியர்களுள் வள்ளுவர் ஒருவரே:-

செவியிற் சுகையுணரா வாயுணர்வின் மாக்கள்
அவியினும் வாழினும் என்.

தாம் வீழ்வார் மென்தோள் துயிலின் இனிதுகொல்
தாமரைக் கண்ணன் உலகு.

இருப்பினும் இன்பத்திற்கும் வரையறைகள் வகுத்து வரைவில் மாதரைக் கடந்துவரும் வள்ளுவர் ஒருவரே. காதலிருவர் கருத்தொருமித்து ஆதரவுபட்டதே இன்பம். இந்த நிலையில்தான் எத்தனை விபரீத நிலைகள் என்று சித்தரிகின்றார் வள்ளுவர். 'கண்ணாடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள் என்ன பயனும் இல்' என்பது ஒரு நிலை. 'நாம் நோக்குங்காலை நிலநோக்கும் நோக்காக்கால்

தான்நோக்கி மெல்ல நகும்' என்பது மற்றொன்று. எழுமைக்கும் ஏமாப்புடைய காதலுணர்வைத் தமக்கே உரிய பாணியில் வர்ணிக்கிறார் வள்ளுவர். தலைவியின் நெஞ்சினில் தலைவன் ஒருவனே திருவீற்றிருந்தான். தலைவி சுடச் சுடக்கூட உண்ணுவதில்லையாம். ஏன்? அங்கே தலைவன் இருக்கிறான் சுட்டுவிடக்கூடாது என்ற எண்ணம்.

நெஞ்சத்தார் காதலராக வெய்துண்டல்
அஞ்சதும் வேபாக் கறிந்து.

எவ்வளவு உயரிய கற்பனை; எவ்வளவு நுண்ணிய பொருள் பொதிந்த இன்பத்தின் எல்லை!

உலகளந்த குறள்—உலகம் போற்றும் குறள்

திருமால் மூவடியால் உலகளந்தார் என்று சொல்வர். ஆனால் எமக்குக் குறள் தந்த வள்ளுவரோ ஒன்றே முக்கால் அடியால் ஏழுலகும் அளந்தார். புறவுலகும், அறவுலகும் அறம், பொருள், இன்பமாக அடக்கியாளப் பாவித்த மொத்தச் சொற்கள் 4302. வேற்றுமை உருபுகள் தனித் தனியாக: வையம், வையத்தை என்று இவைகளை விட்டு, அடிச்சொற்களைமட்டும் கணக்கிட்டால் சுமார் 1000 எனிய சொற்கள்தான் மிச்சம். இவற்றைக்கொண்டு 1330 குறளில் உலகினை அளப்பது மாயன் மாயையிலும் பெரிய மாயை. இத்தனைக்கும் திருக்குறளில் நிழல் ஆடாத நூலே தமிழில் இல்லையெனலாம்; குறளை மேற்கோள் காட்டாத பேச்சும் நூலும் இன்றும் இல்லை—இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தமிழர் வாழ்வைக் கொள்ளை கொண்ட ஒரேநூல் குறள்தான்.

'நவில்லொறும் நூல்நயம்போல்', 'அறிதோற்றறியாமை கண்டற்றால்' என்று வள்ளுவரே கூறும் அனுபவத்தில் தினைத்து மகிழ்ந்து திருக்குறளைப் போற்றிய உலக ஐக்கிய ஆராய்ச்சியாளர் வரிசை-1730ம் ஆண்டு பெஸ்கியுடன் தொடங்கி, பர்சிவல், கால்டுவெல், போப், சுவைற்சர் என்று பலர்—இன்றும் முடிந்தபாடில்லை. உலகம் பாராட்டும் நமது நாட்டு மாபெரும் நூலைக் கல்லாது நாள்பல கடத்திவிட்டோமே என்று இரங்காமல் இனியாவது படிக்கவேண்டாமா என்ற எண்ணம் செறிந்தால், குறளைப் படித்து எதிர்காலத்திலாவது நிறைவு எய்தி மகிழலாம். வாழிய செந்தமிழ்; வாழ்க நற்றமிழர்!

அறநூல்கள் வரிசையில் நாலடிமுதல் நான்மணிக்கடிகை வரை

பட்டணத்தில் வேண்டுமென்றால் வயிற்றை நிரப்பப் பிழைக்கலாம்; ஆனால் வாழவேண்டுமென்றால் நாம் கிராமத்துக்குத்தான் போகவேண்டும். இது உலகமக்கள் யாவரும் அறிந்திருக்கும் உண்மை. இதை நுணிதாக ஆராய்ந்து பார்த்தால் விஞ்ஞான சாதனங்கள் அற்ற கிராமங்களிலேயே உள்ள தனித்தன்மை ஒன்று புலனாகும். அது என்ன வென்றால் அங்கே மற்றவர்களை ஏமாற்றிப் பிழைக்கும் பேர்வழிகள் அதிகம் இல்லாமையே. பெரும் படிப்பு இல்லாவிட்டாலும் கிராமவாசிகள் தாம் சிறுவயசிலே கற்ற அறநெறிகளையும், அறிவுரைகளையும் தம் அன்றாட வாழ்க்கையிலே பேணிக் காத்து அதன்படியும் ஒழுக்கி வருகின்றார்கள். உள்ளம் ஒன்றை நினைக்க, பேச்சு இன்றொன்றைச் சொல்லத் தாம் வேறொன்றைச் செய்யும் கபட நாடக வாழ்வு வாழாது உழைத்து எளிய முறையிற் களிபெரும் வாழ்வை நடத்துபவர்கள் கிராமவாசிகள்.

இதற்கெல்லாம் எதிர்மறையாகப் பட்டணத்தில் நேர்மையை விட தந்திரத்துக்கு மதிப்பு மிகுந்துள்ளது; கடமை செய்யாமற் காக்காய் பிடிப்பவன் முன்னேறுகிறான்; லஞ்சம் பெறுபவன் வாழ்வு வளம்பெறுகிறது. படிப்பையும், பதவியையும் பயன்படுத்தி மற்றவர்களின் உழைப்பின் பெறுபேறைப் பெற்றுக்கொள்ளும் வெள்ளை வேட்டிக் கள்வர்களின் கூட்டம் பெருகி வருகிறது. ஒரு சிலர் அறநெறி வழி வாழ்கின்றார்கள்—ஆனால் அறநெறி மூலம் வாழ்வு மலருமே தவிர, பணம் வந்து சேர வழியில்லை. இவர்கள் பணம், பதவி, பகட்டு என்ற இவைகளை ஓரளவாவது தியாகம் செய்யவேண்டி நேருகிறது. எனவே மனித இனம் இரண்டு கொம்புகளைப் பற்றிப்படர முடிவதில்லை. நெறியைப் போற்றினால் பணம், பதவி பறிபோகிறது—பணப் பெருக்கத்தால் நெறி உறுதி தளர்கிறது. ஒருவன் இருவருக்கும் ஏவலாளியாக இருக்கமுடியாது.

என்றார் யேசுநாதர். இதையே வள்ளுவரும் 'இருவேறு உலகத்து இயற்கை திருவேறு தெள்ளியர் ஆதலும் வேறு' என்றார். ஆகவே அறநெறியின் மாண்பு வாழ்வியலில் ஊறி எம்மை உற்சாகப்படுத்தவேண்டும் — இதற்காகப் பதவி வேட்டையும், பணவேட்டையும் (Rat Race) சற்றே விலக்கப்பட்டு வாழ்க்கையின் அன்றாட தேவைகளுக்கு ஏற்ற உழைப்புடன் நிரம்பிய அறவாழ்வு அமைத்துக்கொள்வதே மறுமலர்ச்சிக்கும் தமிழரது பண்பாட்டுக்கும் பெருவாழ்வுக்கும் வழி.

நற்றமிழர் போற்றும் நாலடி

நாலடி நானூறு பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல்களுள் ஒன்று. திருக்குறள், நாலடி, திரிகடுகம், நான்மணிக் கடிக்கை, ஆசாரக்கோவை முதலிய பதினெட்டு நூல்கள் அடங்கியது பதினெண்கீழ்க் கணக்கு எனப்படும். வட மொழிக் கல்வியினால் தமிழர் மத்தியில் ஏற்கனவேயிருந்த கலைகள் பொங்கிப் பரவிப் பாய்ந்ததுபோல ஆங்கிலேயர் வருகையால் எமது அறிவியற் துறைகளும் கடந்த சில நூற்றாண்டுகளிற் புத்துணர்ச்சி பெற்றுப் பொலிந்த வாழ்வுக்கு அடிகோலிவிட்டன என்பது மறக்கமுடியாத உண்மை. இதேபோல இடைக்காலத்திற் தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கும், தமிழரிடையே அறவாழ்வின் பெருமையைப் பறைசாற்றுவதற்கும் சமணமதத் தொடர்பு வித்திட்டுப் பெரும்பணி புரிந்தது. இத்தொடர்பால் மலர்ந்த அறம் கூறும் தமிழ்நூல்கள் பல. இவற்றுட் திருக்குறளை அடுத்துப் பெருமைக்குரியது நாலடி. இது பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் கூன்பாண்டியன் செங்கோலோச்சிய காலத்திற் பல புலவர்கள் பாடிய பாடல்களின் தொகுப்பு நூல் எனக் கொள்ளப்படுகிறது. சமயக்கண் கொண்டு பாரக்காமல், தமிழ் மொழியின் சிறப்பையும், அறநெறியின் மாண்பையும் நோக்கும் கண்கொண்டு பார்த்தால் நாலடியின் பெருமை நானிலம் போற்றும் நற்றமிழர் நல்லறம் என்று புலனாகும். -திருக்குறளைப்போன்று நாலடி

யும் சமுதாய நலன் கருதிப் பொதுமை மனம் கமழப் போற்றவும், பின்பற்றவும் பல அறிவுரைகளை வழங்குகின்றது.

நிலையாமையின் அடிப்படையில் நன்னெறி கூறும் நாலடி

‘அகடுற யார்மாட்டும் நில்லாது செல்வம், சகடக் கால்போல வரும்’ என்பதனாலே ‘பகடு நடந்த கூழ் பல்லாரோடு உண்க’ என்று கூறி ஓளவையாரது ‘அறஞ்செய்ய விரும்பு’ என்பதை வலியுறுத்துகின்றது. இளமையும் யாக்கையும் நிலையாதன ஆகையாற் காலம் கடத்தாமல் நல்லறம் புரியவேண்டும். “வைகலும் வைகல் வரக்கண்டும் அஃதுணரார் வைகலும் வைகலை வைகும்” என்று இன்புறும் உலக இயல்பை கண்டனைசெய்யும் ஆசிரியர், சிறிய அரிய எளிய செந்தமிட் சொற்களால் கல்விக்கற்க வேண்டிய முறையை வலியுறுத்தும் திறம் இருபதாம் நூற்றாண்டில் நாமெல்லாம் ஆராய்ந்து போற்றவேண்டிய ஒன்று.

கல்வி கரையில், கற்பவர் நாள் சில

மெல்ல நினைக்கிற் பிணிபல — தெள்ளிதின்

ஆராய்ந்து அமைவுடைய கற்பவே நீரொழியப்

பாலுண் குருகிற் தெளிந்து.

இந்தக் கல்வியெனும் கேடில் விழுச்செல்வத்தின் பெருமையைக் குஞ்சி அழகும் கொடுத்தானைக் கோட்டழகும், மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல..... கல்விழகே அழகு என்று கூறுவதோடு அமையாது, பெற்றார் தம் பிள்ளைகளுக்குச் செய்யும் தலையாய கடமை கல்வியை விட மேலானது வேறென்றுமில்லை என்று அறிவுரை வழங்குகிறது நாலடி. “எச்சம் என ஒருவன் மக்கட்குச் செய்வன, விச்சை மறநல்ல பிற”;

நண்பர்களின் தரத்தை ஆளக்க உதவும் நாலடி

நல்ல நெருங்கிய நண்பர்களிடத்தும் ஒருசில குறைநிறைகள் காணப்படலாம். இது மனித இயற்கை—“நெல்லுக்கு உமியுண்டு; நீர்க்கு நுரையுண்டு; புல்லிதழ் பூவிற்கும் உண்டு” என்று நல்லுரை சொல்லுகிறது நாலுரை.

நாமெல்லாம் உலக வாழ்க்கையில் நண்பர்களைப் பற்றிப் பலவித அனுபவங்களை எல்லாம் பெறுகின்றோம். எவர் உற்றார், எவர் நண்பர் என்று அறிந்துகொள்வதால் வரும் பயன் சாலப் பெரியது. நாம் செல்வமும் சிறப்பும் மிகுந்து வாழும்போது உண்மை நண்பர்களைக் கண்டுபிடித்தல் கடினம். ஆனால் எமக்குக் கேடுவரும்போதோ உற்றாரையும், நண்பரையும் எளிதாக எடைபோட்டுப் பார்த்துவிடலாம்.

‘கேட்டினும் உண்டு ஓர் உறுதி கிளைஞரை, நீட்டி அளப்பதோர் கோல்’ என்றார் திருவள்ளுவர். இந்த உண்மையை நாலடி கூறும் திறம் நல்விருந்தாகிறது.

காலாடு போழ்திற் களி கிளைஞர் வானத்து
மேலாடு மீனிற் பலராவர் — ஏலா
இடர் ஒருவர் உற்றக்கால் சற்றுத்
தொடர்புடையோம் என்பார் சிவன்.

குளம் வற்றிவிட்டாற் பறவைகள் வேறுகுளம் தேடிப் போய்விடும். ஆனால் அதே குளத்தில் வாழ்ந்த ‘கொட்டியும், ஆம்பலும், நெய்தலும் போலவே ஓட்டி உறுவார் உறவு’ என்று நட்பிற்கு இலக்கணம் கூறுகிறது நாலடி.

நண்ணெறி புகட்டும் நான்மணிக் கடிசை

பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் விளம்பி நாகனார் இயற்றிய நான்மணிக்கடிகையில், நான்கு உண்மைகளை விளக்கும் மணிபோன்ற அறிவுரைகள் ஒவ்வொரு பாடலிலும் பொதிந்திருக்கின்றன. “மண்ணியறிப மணிநலம், பண்ணமைத்து ஏறியபின் அறிபமா நலம், கெட்டறிப கேளி ராயுய பயன்” என்றும், “தன்னொடு செல்வது வேண்டின் அறஞ்செய்க, வெல்வது வேண்டின் வெகுளிவிடல்” என்பன அனுபவப் பொருள் மிகுந்து அறத்தின் அடிப்படையில் விளைந்த அறிவுரைகள்.

கண்ணிற் சிறந்த உறுப்பில்லைக் கொண்டாளின்
துன்னிய கேளிர் பிறரில்லை மக்களின்
ஒண்மைய வாய்ச்சான்று பொருளில்லை ஈன்றனோடு
எண்ணக் கடவுளும் இல்.

ஈன்றனோடு எண்ணக் கடவுளும் இல், என்ற உண்மை செந்தமிழ் பாட்டியான ஒளவையாரின் “தாயிற் சிறந்

தொரு கோர்விலுமில்லை” என்பதன் பிரதிபலிப்பாகும். ஓளவையார் தந்த ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், வாக்குண்டாம் என்பவற்றிலும் நல்லாதனார் வழங்கிய திரிகடுகத்திலும், அதிவீரராம பாண்டியன் அருளிய நளவெண்பா, வெற்றிவேற்கையிலும், சிவப்பிரகாச சுவாமி தந்த நன்னெறியிலும், குமரகுருபரர் செய்தளித்த நீதிநெறி விளக்கத்திலும் தமிழர் தலைநிமிர்ந்து தன்மானத்தோடு வாழ அறிவுரைகள் பல அடங்கியுள்ளன.

அறிவும் அறமும் எமது வாழ்வில் ஒன்றி அன்பாயும், அருளாயும் பொலியவேண்டும்; இயற்கைநீதி பொதிந்த உண்மைகளால் எமது வாழ்வில் அமைதியும், பண்பும் மலரவேண்டும்.

அறிவதறிந்து அடங்கி, அஞ்சுவதஞ்சி

உறுவது உலகுவப்பச்செய்து — பெறுவதனால்

இன்புற்று வாழும் இயல்புடையோர் எஞ்ஞான்றும் துன்புற்று வாழ்தல் அரிது.

“அலகுசால் சுற்பின் அறிவுநூல் கல்லாது, உலகு நூல் ஓதுவதெல்லாம் கல கல” — இவை சிலுசிலுப்பையேதவிரப் பயன் இல்லை. “பனையின்மேல் வற்றிய ஓலை கலகலக்கும் எஞ்ஞான்றும் பச்சோலைக்கில்லை ஒலி” — நிறைகுடம் தளம்பாதவாறு. நாலடி முதலிய எமது நற்பெரும் நூல்களுட் சிலவற்றையாவது சுற்று. வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ அவை நல்கும் நல்லுரை கொண்டு நவீன உலகின் அல்லது கடிந்து, வெல்லும் மதி பெறுவோமாக.

தமிழ் இலக்கியப் புரட்சியாளர் வரிசையில் பாரதியுகம்

உய்வகை காட்டும் உயர் தமிழுக்குப் புது நெறி காட்டிய புலவன் பாரதி. “கந்தையை எண்ணுவதில்லை—கையிற் காசை நினைப்பதும் இல்லை. செந்தமிழ் வாழிய வாழி - நல்ல செந்தமிழ் நாடென்று வாழ்ந்தவர்” பாரதி. பண்டிதர்களின் இலக்கணப் பிடியிற் சிக்கிய தமிழ் அன்னைக்கு மறுமலர்ச்சி நடையால் விடுதலை அளித்த அரியாசனத்தில் அமர்த்தியவர் பாரதி. தமிழ் மொழியைப் பாமர மக்களின் பொதுவுடமைச் சக்தியாக்கிய பெருமை பாட்டுக்கொரு புலவனும் பாரதியையே சாரும். அவன் ‘வீட்டுக்கு வீடு விளக்கேற்றினான்—எங்கும் விடுதலை உணர்ச்சி உண்டாக்கினான்’ என்பதில் சந்தேகமில்லை.

“ஒன்றென்று கொட்டுமுரசே - அன்பில்
ஒங்கென்று கொட்டு முரசே
நன்றென்று கொட்டுமுரசே - இந்த
நானில மாந்தருக்கெல்லாம்” என்றும்

“செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே இன்பத்
தேன் வந்து பாயுது காதினிலே - எங்கள்
தந்தையர் நாடென்று பேச்சினிலே - ஒரு
சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே”

என்றும் இன்றைய தமிழரின் உள்ளக் குமுறலை அன்று புகன்றவர் பாரதி. அருமையும் பெருமையும் வாய்ந்த இலக்கியங்களைப் படைத்துத் தருவோனின் இதயத் துடிப்பை அவனது நெஞ்சப்பாங்கை— அவனது படைப்புக்கள் கவினுறக்காட்டி நிற்கும். கற்கண்டின் எல்லாப் பாகமும் இனிப்பது போலவே பாரதியின் எல்லாப் பாடல்களும் சுவைமிகுந்து பொருள் பொதிந்து காணப்படுகின்றன. வள்ளுவரும் இளங்கோவும் வகுத்த வழியிலே நின்று, கம்பனையும் காளிதாசனையும் கடந்து தமிழ்மொழியின் சீரிய சிறப்புக்களையெல்லாம் பொதுமக்களுக்கு அள்ளிக்கொடுத்து புதியதோர் ஆர்வத்தைத் தமிழ் நெஞ்சங்களில்

நிலை நிறுத்திய சமுதாய சீர்திருத்தச் செம்மல் பாட்டுக் கொரு புலவன் பாரதியே என்று துணிந்து கூறலாம்.

விடுதலைக்கு வித்திட்ட பாலேந்தர்

‘பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னாடும், நற்றவ வானினும் நனிசிறந்தனவே’ என்று உள்ளத்தில் எழுந்த உணர்ச்சி வெள்ளத்திற்குக் கவிதைவடிவு வடித்து வீரசுதந்திரத்திற்கு வித்திட்டவர் பாரதியார். பெற்றதாயின் அன்பிற்கும் பிறந்தநாட்டின் பற்றுக்கும் ஊற்றாயிருப்பது பேசும் மொழியேயாகும் என்று தம்வாழ்நாள் முழுவதும் கருத்தும், சொல்லும் செயலும் தமிழ்மயமாக வாழ்ந்து வழிகாட்டியவர் இவரே.

யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல்

இனிதாவதெங்கும் காணோம்

தேமதுரத் தமிழோசை உலகயெல்லாம்

பரவும்வகை செய்தல்வேண்டும்

என்ற பாரதியின் தாரக மந்திரத்தை இன்று “லண்டன் முரசு” சிரமேற் பணிசெய்வது நயத்தற்கும் வியத்தற்கும் உரியது. ‘வீரசுதந்திரம், வேண்டிநின்ற தமிழினம் பின்பு வேறெதைத்தான் கொள்வார்’ என்று விடுதலை முரசு கொட்டித் தன் சிந்தனைத் திறத்திலே வளர்ந்திருந்த நமது செந்தமிழ் முன்னோரைப்பற்றிய கவிஞரின் சிறப்புணர்ச்சி பின்வரும் பாடலில் செம்மாப்புடன் நிலைக்கக் காணலாம்:-

எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவியிருந்ததும்

இந்நாடே - அதன்

முந்தையர் ஆயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்து

முடிந்ததும் இந்நாடே-- அவர்

சிந்தையில் ஆயிரம் எண்ணம் வளர்ந்து

சிறந்ததும் இந்நாடே.

அவரது தேசிய பாடல்களில் அவரது ஆத்மசக்தி முழுவதும் பிரதிபலிக்கும். தேசபக்தி என்ற பண்ணையில் வளர்ந்தது இவர் கவிதையூற்று. அடக்குமுறைக்கு அடங்காத இனமே தன்னைத்தான் ஆளவல்லது, விடுதலை பிறரிட

மிருந்து வருவது என்னும் எண்ணம் உள்ளவரை தமிழர் தனியரசு புரியும் வாய்ப்பு எழாது. இதற்குத் தியாக மூர்த்திகள் வேண்டும்; பொருளை மதியா புனிதர்கள் வேண்டும்; பட்டத்தையும், வீட்டையும், பதவியையும், உடலையும் பொருளாகக் கொண்டுள்ள தேகாத்மவாதிகளுக்குப் பாரதியாரைப்போன்றோரின் பொன்மொழிகள் புலனாகுமோ? நாட்டுப்பற்று என்பது பாரதியின் இதயத்திலே சுரந்து வழிந்தது:-

உச்சிமீது வானிடிந்து வீழுகின்ற போதிலும்
அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே.

இவரது தனிப்பட்ட முயற்சியால் தமிழ் மக்களுக்குப் புத்துணர்ச்சி ஏற்பட்டது. சங்ககாலத்திற்குப் பின் இதுவரையில்லாத தன்மதிப்போடும், ஆண்மையோடும் தமிழகம் தலைநிமிர்ந்து பெருமிதத்துடன் செல்வதாயிற்று.

சமுதாயச் சீர்திருத்தச் சிற்றி

ஆங்கிலேயர் ஆட்சி இந்தியாவில் உச்ச நிலையில் இருந்த காலமே பாரதியார் வாழ்ந்த காலம். ஐரோப்பியர் வரவினாலும், அச்சுயந்திர பிரசாரத்தினாலும், ஆங்கிலச் செல்வாக்கினாலும் தமிழ்மக்களிடையே புத்துணர்ச்சியும், புதுவாழ்வும் பிறந்தது. இதன் விளைவாக தமிழ்மக்களின் உள்ளப் பாங்கில் ஏற்பட்டுள்ள மாறுதல்கள் அநேகம். சமயம், சமுதாயம், இல்வாழ்க்கை, கூட்டுறவு, அரசு, கல்வி ஆகிய பலதுறைகளில் பல கொள்கை மாற்றங்களைத் தன் சமுதாய சீர்திருத்தப் பாடல்களினாலும், “இந்தியா”, “சுதேசமித்திரன்” முதலிய பத்திரிகைகளினாலும் பாரதியார் எடுத்தியம்பினார்.

இறைவனுக்குப் பாரபட்சம் கிடையாது. எல்லா உயிரினங்களும் அவன் சந்நிதியிலே ஒரே நிலையில் உள்ளவர்கள். சாதி வேறுபாடு என்பதேயில்லை. தீண்டாச் சாதியார் என்ற பகுப்பு அர்த்தமற்றது என்று சங்கநாதம் செய்தார். “காக்கைச் சிறகினிலே நந்தலாலா -- உன்தன்கரிய நிறம் தெரியுதையே நந்தலாலா” என்று கண்ட

பாரதி குழந்தையுள்ளத்தில் நன்றாகப் பதியும்படி:

சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா—பிறப்பில்

உயற்சி, தாழ்ச்சி சொல்லல் பாவம்

என்று அறிவுறுத்தினார்.

சாதிப் பிரிவுகளைச் சாடிய பாரதி சமுதாய நலனுக்குப் பெண் விடுதலை அடித்தளமாக உயிர்நாடியாக அமையவேண்டுமென்பதை ஆணித்தரமாக முழங்குகிறாள். ஆண்மையும் வீரமும் தமிழர்களிடையே சிறந்தோங்க ஆர்ப்பரித்துத் தட்டியெழுப்பியவர், மக்களிடையே பேடிமையையும் அறியாமையையும் கொளுத்தும்படி வேண்டினார்:

ஆட்டு மந்தையா மென்-றுலகை-அரசர் எண்ணிவிட்டார்
பாட்டுத் திறத்தாலேயிவ்வையத்தைப் பாவித்திடவேண்
டும்.

யாரும் பணிந்திடும் தெய்வம்-பொருள் யாவினும்
நின்றிடும் தெய்வம்
பாருக்குள்ளே தெய்வமொன்று - இதில் பற்பல சண்டை
கள் வேண்டாம்.

என்று கூறிச் சமய ஒற்றுமைமூலம் தமிழ்ச் சமுதாய வேறுபாட்டை வளர்த்த வள்ளலுக்கு நா மென்னை கைமாறு செய்யமுடியும்!

கல்லும் கனிந்து கனியாகும் கனித்திறன்

‘நமக்குத் தொழில் கவிதை, நாட்டிற்குழைத்தல், இமைப்பொழுதும் சோரார்திருத்தல்’ என்று தனக்குத் தானே வரையறையமைத்துத், தன்னை நாட்டுச் சேவைக்கும், மொழிச் சேவைக்கும் அர்ப்பணித்தவர் கவிக்குயில் பாரதி. சிறந்த சொற்களைச் சிறந்த முறையில் அமைப்பதே கவிதை என்று ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். இதற்கும் மேலாகச் சென்று ஆற்றல் நிரம்பிய எளிய, இனிமையான சொற்களாலும், ஓசைக் கவர்ச்சியாலும், ரசனைத் திறனாலும் ஒருங்கே தமிழ் உள்ளங்களைக் கொள்ளை கொண்டார். ‘உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளி உண்டாகும்’ என்றபடி நிலையான ஆத்

மீக பெர்ருள்களைப் பற்றியும் உண்மையின் முத்திரை பதியும்படி பொதுமை உணர்ச்சியும், புதுமைப் பண்பும் பூத்துக் குலுங்கும்படி பாடிய பாடல்கள் கேட்பவர்களை "துள்ளும் மறியைப்போலத் துள்ள வைத்தது."

"வெள்ளைத் தர்மரைப் பூவிலிருப்பாள்
வீணசெய்யும் ஒலியில் இருப்பாள்
கொள்ளை இன்பம் குலவு கவிதை
கூறுபாவலர் உள்ளத் திருப்பாள்"

என்று கலைமகளை வாழ்த்தியவர் உணர்ச்சி ஆற்றலும், பாவனாசக்தியும், ஆத்மநம்பமும் ஒருங்கே அமைத்துப் பாஞ்சாலி சபதத்திலும், கண்ணன் பாட்டிலும் காட்டியுள்ளார்:-

"வண்ணப்பொற் சேலைகளாய்—அவை
வளர்ந்தன வளர்ந்தன வளர்ந்தனவே
எண்ணத்தில் அடங்காவே — அவை
எத்தனை, எத்தனை நிறத்தனவோ"

கவியரசருக்கு நாம் செய்யும் கைமாறு?

வாழும்போது மதியாது, மறைந்தபின் மனிமண்டபம் அமைப்பதும், புகழ்மாலை குடுவதும், மன்றங்கள் தொடக்குவதும் வீழும் தமிழினத்தின் பாழும் பண்பாகி விட்டாலும், பாரதியாருக்கு நாம் செய்யக்கூடும் கைமாறு அவராலேயே கூறப்பட்டுள்ளது.

"புத்தம்புதிய கலைகள்—பஞ்ச—பூதச் செயல்களின்
நுட்பங்கள் கூறும்

மெத்த வளருது மேற்கே—அந்த—மேன்மைக்
கலைகள் தமிழினில் இல்லை"

என்ற இந்தக் கவலையைச் சிங்காரச் சீமையிலே சீருடன் வாழுகின்ற லண்டன் வாழ் தமிழ்ப் பெருமக்கள் தீர்த்து வைக்க உதவுவாரா?

"பின்னருள்ள தருமங்கள் யாவும் பெயர் விளங்கி
ஒளிர நிறுத்தல்
அன்ன யாவினும் புண்ணியம் கோடி ஆங்கோர்
ஏழைக்கு எழுத்தறிவித்தல்"

என்ற வேண்டுகோளை ஏற்று ஏழைத்தமிழ் மாணவர்க்கு உயர் கல்வி அளிக்க ஓர்திட்டமும், வசதியுடன் வெளிநாட்டில் வாழும் தமிழ்ப் பிள்ளைகளைத் தாய்மொழிக்கல்வியை வளர்க்க ஓர்திட்டமும் வரைந்து கவியரசருக்குக் கைமாறு செய்வது எமது கடமை. இவற்றிற்கு உதவி செய்யமுடியாத தமிழர் பாரதியார் கனிந்து கதறிக் கேட்டுக்கொண்ட தமிழர் ஒற்றுமை வேண்டுகோளையாவது செவிமடுத்து, “தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம் பரவும் வகைசெய்தல் வேண்டும்” என்ற சீரிய பணியை எவர் செய்தாலும் அதற்கு ஊக்கமும், ஆக்கம் தேடும் ஆர்வமும் அளித்தலே தமிழ் பெருமக்களின் தலையாய கடன்.

“ஒன்று பட்டால் உண்டு வாழ்வே—நம்மில் ஒற்றுமை நீங்கில் அனைவர்க்கும் தாழ்வே நன்றிது தேர்ந்திடல் வேண்டும்—இந்த ஞானம் வந்தாற்பின் நமக்கெது வேண்டும்”

வாழிய செந்தமிழ்; வாழ்க நற்றமிழர்; வாழிய வாழியவே

வீரத் தமிழர் கண்ட வெற்றி முரசு

வீர சுதந்திரத்தின் வெற்றி நிலைக்களமாய் இருந்தது எமது பழம்பெரும் தமிழ்நாடு. “மன்னும் இமயமலை எங்கள் மலையே” என்று மார்தட்டிக் கூறினான் தமிழன். கங்கையும் காவிரியும் எங்கள் நதியே என்று இறுமாந்து பாடினான். பஞ்சநதி பாயும் பழனத் திருநாடு எங்கள் நாடே என்று நெஞ்சம் நிமிர்ந்து பேசினான் ஆண்மை நிறைந்த தமிழன். நாளில் வாளாண்மையாற் பகைவரை வென்றான்; வேளாண்மையால் வளமும் பெருக்கினான். இது ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த தமிழன் நிலை.

“தொன்று முதிர் வடவரை வணங்குவில் பொறித்து வெஞ்சின வேந்தரைப் பணித்தோன்” (அகம் 396)

இது இமயவரம்பன் என்னும் விருதுப்பெயர் கொண்ட நெடுஞ்சேரலாதன் பெற்ற வெற்றி வாகையை ளியந்து

கூறப்பட்டது. இடைக்காலத்திற்கூட தமிழர் வீரம் தாழ்ந்துவிடவில்லை என்பதற்கு நமது இலக்கியங்களிலே ஆங்காங்கு ஆதாரங்கள் உள்ளன. ஆறாம் நூற்றாண்டிலே கொடிகட்டி ஆண்ட பல்லவப் பேரரசனை எதிர்த்து அஞ்சா நெஞ்சுடன் “நாமார்க்கும் குடியல்லேம், நமனை அஞ்சோம்” என்று சமுதாயப் புரட்சிப்பாடல் பாடியவர் எமது அப்பர் பெருமான். திருத்தொண்டத் தொகைப் பதிகத்திலே அறைக்கொண்ட வேல் நம்பி முனையாடுவார்க்கடியேன் என்று முனையாடுவார் என்ற அரசரது வாழ்வீரத்தைப் புகழ்ந்து பாடினார் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார். கலிங்க நாட்டரசனைப் போரில் வென்ற குலோத்துங்கச் சோழனையும் அவனது தமிழ்ப் படையின் வீரத்தையும் புகழ்ந்து பாடியவர் செயங்கொண்டார் என்ற கவிவாணர்.

“இலங்கை எறிந்த கருணாகரன் தன்

இகல் வெஞ்சிலையின் வலிகேட்பீர்

கலிங்கம் எறிந்த கருணாகரன் தன்

களப்போர் பாடத் திறமினே”

— கலிங்கத்துப் பரணி

வீரமுரசிற் குரலொலி முழங்கும் அந்தக் கலிங்கத்துப் போரின் கோஷத்தைக் கவிதையெனும் கோலால் எழுப்பிய செயங்கொண்டாரின் பாடல்கள் இன்றும் எங்கள் இதயங்களில் வீர உணர்ச்சியை ஊட்டும் பான்மையன.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் மடிந்த நிலையில் உள்ள மறத் தமிழர் உள்ளங்களில் வீரத்தை விதைத்து வளர்த்தவர்கள் வரிசையில் பாரதியும், பாரதிதாசனும் தமிழ் இலக்கிய வானில் இன்றும் இரு சுடர் மணிகளாய்ப் பிரகாசிக்கின்றார்கள்.

“உச்சிமீது வானிடிந்து வீழுகின்ற போதினும் [ம் பச்சை ஊன் இயைந்த வேற் படைகள்வந்த போதினு துச்சமாக எண்ணி நம்மையத் தூறு செய்த போதினும் அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே”

என்ற கவியரசர் பாரதியின் வீராவேசம் கொண்ட பாடலுக்கு அரண்செய்ய முகமாக உணர்ச்சி ததும்பி வீரம் உற்

தப் பாடல் மூலம் சங்கநாதம் செய்தவர் புரட்சிக் கவி
பாரதிதாசன்:-

“எங்கள் வாழ்வும் எங்கள் வளமும்,
மங்காத தமிழென்று சங்கே முழங்கு
பொங்கு தமிழர்க்கின்னல் விளைத்தால்
சங்காரம் நிசமென்று சங்கே முழங்கு”

தமிழர் தனியரசின் களத்திலே புதிய சமுதாயப் புரட்சி

இன்று ஐரோப்பிய அரசியல் ஆதிக்கம் நொருங்கி, சாம்ராச்சியங்கள் சரிந்து, சுதந்திரக் குடியரசுகளில், மக்கள் சோசலிச ஆட்சி மலர்ந்து கொண்டிருக்கின்ற காலம். பங்களதேஷத் தொடர்ந்து அங்கோலா விடுதலை பெற்று விட்டது. ரொடேசியாவும், தென் ஆபிரிக்காவும் சிறு பான்மை வெள்ளையர் ஆட்சியிலிருந்து விடுதலை கோரிப் புரட்சி செய்கின்றன. இதுபோன்று உலகெங்கும் மக்கள் அடிமைத் தளைகளை அறுக்கவும், புதிய சமுதாய கீரமைப்புச் செய்யவும் வீரமுரசு கொட்டுகின்றனர். இதற்குத் தீரமும், தியாகமும் வேண்டும்; திறமை மிக்க அரசியற் தீர்க்கதரிசிகள் வேண்டும்; பெற்ற தாயும், பிறந்த பொன்னாடும் நற்றவ வானினும் நனிசிறந்தனவே என்பதைப் போற்றும் உண்மையாளர் வேண்டும்.

“நாட்டைக் காக்கும் புனிதப் போரில்
நல்லுயிர் ஈவோம்—சொந்த
வீட்டைப் போல நாட்டைக் காக்க
வீறு கொள்ளுவோம்”

நாட்டின் மறுமலர்ச்சிக்கும், அரசியற் சமுதாய விடுதலைக்கும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக தன்நாட்டின் தலைவியை நிர்ணயிப்பவன் தானே என்கிற போதத்தை தமிழ்ப் பெருமக்களிடையே வளர்ப்பது எழுத்தாளர், கவி வாணர் அரசியல்வாதிகள் ஆகிய அனைவரது கடமையுமாகும். ஆயின் புதுமை நோக்குடன் பொதுமை மணம் கமழும் நெறிகளே இன்று வேண்டற்பாலது. 20-ம் நூற்றாண்டு அரசியல் வீர தீரச் செயல்களுக்குக் கம்பன், வள்ளு

வன், இளங்கோ போன்றோரின் தொன்மைமிகு அரும் பெரும் படைப்புக்களில் பரிகாரம் காணப்பட்டிருக்கிறது என்பது நகைப்புக்கிடமானது. அவை பழைய சகாப்தத்தின் சமுதாயக் குரல். தற்காலத் தேவைகளுக்கு ஆக்கம் அளிப்பவை பாரதி, பாரதிதாசன் புதுமைப்பித்தன் போன்றோரின் படைப்புக்களே.

“விடுதலை வேண்டும்: வெற்றியே வேண்டும்
வீரத் தமிழருக்கே
படுகொலை வரிசையில் புதியவோர் உயிரைப்
பலியிட அனுமதியோம்”

தமிழர் வீரமும் ஆரியமாயையும்: தோள்கட்டி, மார்தட்டி வாழ்ந்த மறத்தமிழனை இன்று வயிரெட்டிக் கன்னத்தே குழி தட்டிப் பட்டியில் வாழும் பாமரராக்கியது அன்று ஆரியர் செய்த சதியே. போர் முனையில் வாழுடன் வாள்பேசி வெற்றியீட்டிய தமிழர் பல்லாண்டுகளாகப் பஞ்சாக்கப் புத்தகப் படைமுன் மண்டியிட்டு வேதியக் கூட்டம் ஓதியதை நம்பித் தர்ப்பைப் புல்லிற்குத் தலைவணங்கி நிற்கின்றனர். இதனால் எமது இலக்கியங்களிலும், புராணங்களிலும் தாழ்வு மனப்பான்மைகளும், பற்பல மூட நம்பிக்கைகளும் புகுத்தப்பட்டுப் பொய்மை மலிந்தமையால் தமிழர்களிடையே தன்மானம் தளர்ந்தது. பாரதி, பாரதிதாசன் பாணியில் பாடல்கள் படைத்தாற்றான் தமிழர் வீரம் தரணியெல்லாம் தனைக்கும்; தன்மான உணர்ச்சி தலையெடுக்கும்; தமிழர் விடுதலை பிறக்கும்:

“கொலைவாளினை எட்டா, மிகுகொடியோர் செயல் அறவே
குகைவாழ் ஒரு புலியே, உயர் குணமேவிய தமிழா”

வீரத்தை வணங்கி அறத்தை ஒம்பி வாழ்ந்த திராவிடரிடையே கட்டுக்கதைகளைப் புகுத்திய ஆரியர்கள் தம் புராணங்களிலே கூறும் போர்களெல்லாம் வெறும் புழு குழுட்டைகள். அந்தக் கற்பனைப் போர்களிலே கிடைத்த வெற்றிகள் கூட வீரத்தால் வந்தவையல்ல வேள்வியால் வந்த வெற்றி! வேத மந்திரங்களால் வந்த வெற்றி. இலங்கை மன்னன் இராவணனது வீரத்தை மறுத்தும், மறைத்தும் மாய்த்தது ஆரியச் சதி.

“அன்றந்த இலங்கையினை ஆண்ட மறத்தமிழன்
 ஐயிரண்டு திசைமுகத்தும் தன்புகழை வைத்தோன்
 குன்றெடுக்கும் பெருந்தோளான், கொடைகொடுக்
 [கும் கையான்
 குள்ளநரிச் செயல் செய்யும் கூட்டத்தின் கூற்றம்
 என்தமிழர் மூதாதை. என் தமிழர் பெருமான்
 இராவணன் காண். அவன் நாமம் இவ்வுலகம் அறியும்.

இந்த வீரமுழக்கம் தமிழ் உள்ளங்களில் எதிரொலித்
 தால்தான் கனகவிசயரின் தலைமேற் சுமத்திக் கல்லெடுத்
 துக் கண்ணகிக்குக் கோட்டம் அமைத்த வழித்தோன்றல்
 கள் ஆண்ட பெருமையை மீண்டும் ஒருமுறை பெறமுடி
 யும். பாயும் படுக்கையுமாய்க் கிடந்து பல, நோயும்
 பிடுங்க மடிவதிலும், சாயும் பகைவரைக் காய்ந்து பொருது
 நாம், காயம் விடுவதே மேலாகும்.

வரலாறு வகுத்துரைத்த தமிழர் வீரம்: பழங்காலச்
 சோழர் பெருமையெல்லாம் தன் பெருமையாக்கிக்
 கொண்ட கரிகாற்சோழன் இமயத்திற் புலிக்கொடி
 பெறுகின்ற செய்தியைச் செப்புவது சிலப்பதிகாரம். பாண்
 டியரது மீனக் கொடியும் இமயத்தில் மிளிர்வதாயிற்று.
 அக்கொடியேற்றிய மன்னவனை பருப்பதத்துக் கயல்
 பொறித்த பாண்டியர் குலபதி என்று பாடிப் புகழ்ந்தார்
 பெரியாழ்வார். ஈழத்திலே தமிழ்க்கொடியை நாட்டிய
 வன் ராஜராஜசோழன். இம்மன்னனின் மகனான கடல்
 கடந்து கடாரம் மலர்யா கொண்ட ராஜேந்திர சோழன்
 அலைகடல் நடுவுள் பல கலம் செலுத்திய பேரரசன் என்று
 புகழப்பட்டவன். ‘மூண்ட பகைவரை வென்றுவிட்டால்
 —இங்கே ஆண்டவராக, நாம் வாழ்ந்திருப்போம். மாண்
 டவர் கையால் மடிந்துவிட்டால் — அங்கே வானவர்
 சேர்ந்து மகிழ்ந்திருவோம்.’

இத்தகைய வீரதீரம் செழித்த காலத்திற்ந்தான்
 குலோத்துங்க சோழனின் தமிழர் படை கலிங்கநாட்டில்
 வெற்றி பெற்றது. ஈழத்து யாழ்ப்பாணத்திலே பன்னிரண்
 டாம் நூற்றாண்டு முதல் போத்துக்கீசர் வருகை வரை,

தொடர்ச்சியாகப் பாண்டிய ஆரியச் சக்கரவர்த்தியாகிய சேது மன்னன் முதல் நல்லூரை ஆண்ட சங்கிலி மன்னன் வரை தமிழ் அரசு தளைத்தோங்கியது. இந்த வரலாற்று உண்மை அண்மையில் லண்டன் சர்வகலாசாலைக் கலாநிதிப் பட்டத்திற்காக ஆராய்ச்சியால் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது.

தமிழர் வீரவரலாறு வீறுதரும் இன்றைய சூழ்நிலையிலே, புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனுடன் சேர்ந்து நாமும் அன்னையின் தளைகளெல்லாம் அறுத்தொடித்தழித்துவிட்டுச், சென்னியில் மகுடம் சூட்டிச் சிங்காசனத்தில் ஏற்றி என்னையின்றெடுத்த நாட்டை எப்போது காண்பதென்று வாசிபத் தமிழ்ச் சிங்கங்கள் துடித்துச் செயலாற்றவேண்டும்.

பெண்குலத்தின் பெருமை பேசிய தமிழ் இலக்கியம்:- செந்தமிழர் சிறப்புக் காவியமாகிய சிலப்பதிகாரத்தில் அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றம் என்று அரசியற்புரட்சி செய்த பெண்மணி கற்புக் கடம் பூண்ட பொற்புடைத் தெய்வமான கண்ணகி, வீரத்தைப் பெண்ணாக வழிபட்ட பெருமை தமிழருக்கே உரியதாகும். தமிழகத்திற் படைவீடு கொண்டு அருள் புரியும் வீரமுருகனை ஈன்ற தாய் கொற்றவை என்ற பெண் தெய்வமே திருமுருகாற்றுப்படை முருகனை வெற்றிவேல் போர்க் கொற்றவை சிறுவன் என்று வீரத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றது. மேலும் கலிங்கநாட்டுப்போரிலே கிடைத்த தமிழ் மன்னன் வெற்றியைப் புகழ்ந்து கூறும் தென் தமிழ்த் தெய்வப் பரணியிலே ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணின் சீற்றத்தைச் சித்தரித்த பாடல் நெஞ்சை உருக்கும் திறமுடையது:-

“பொருதடக்கை வாளெங்கே மணிமார்பெங்கே
போர்முகத்தில் எவர் வரினும் புறங்கொடாத
பருவயிரத் தோளெங்கே எங்கே”

தரணியாளப் பிறந்த தமிழா விழித்தெழு: நமக்கென்ன என்று கூறும் சுயநலமிகளும், நம்மால் ஆகுமா என்று சொல்லும் கோழைகளும் தமிழர் சமுதாயத்தைக் கேவலம்

அடிமை நிலைக்கு இழுத்துச் செல்லுகிறார்கள். 'தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக' என்ற பொய்யாமொழியின் வழி நின்று வீரப்புகழ் பெற்றது பழந்தமிழ் நாடு. பா ரி ல் உயர்ந்த பனிவரைமேல் நின்றது பழந்தமிழர் வீரம். கடல் கடந்து சமூத்திலும் மலாயாவிலும் தென்கிழக்காசியா விற கம்போடியாவரை மாற்றூரைக் கலக்கியது மறத்தமிழர் வீரம். தமிழா நீ நினைத்துப் பார்; நிமிர்ந்து நில்; நெஞ்சில் கையை வைத்துப்பார்.

“எனையின்ற பெற்றோர் இனம் ஈன்ற தமிழ்நாடு தனக்கு தினையளவு நலமேனும் கிடைக்குமென்றால் செத்தொழி நாளெனக்குத் திரு நாளாகும் என்பதை நம்பு” [யும்

அன்று நாற்றிசையும் போற்ற ஏற்றமுடன் வாழ்ந்த தமிழர் இன்று ஊக்கம் இழந்து உறங்குகின்றனர். மன்னரும் மதிக்க வாழ்ந்த மறக்குலம் இடைக்காலத்தில் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டது. மாற்றூர் தலை பறித்த மறவரது நெடுங்கரம் இன்று கழனியிலே களை பறிக்கிறது; மேசையிலே பேரூ பிடிக்கிறது; சுரங்கூப்பிப் பணிய முந்துகிறது. இந்தநிலை வந்தாலுமென்று நினைந்துதாலே வள்ளுவரும்,

“விழுப்புண் படாத நாளெல்லாம் வழக்கினுள் வைக்கும் தன்நாளை எடுத்து” என்றும்

“புரந்தரர் கண்ணீர்மல்கச் சாகின் பின் சாக்காடு இரந்துகோள் தக்க துடைத்து”

என்றும் கூறிப் போந்தார்.

ஆயினும் தமிழர் வீரம் அழிந்து விடவில்லை. ஆண்ட பெருமையை மீண்டும் பெறுவதற்கு வீறுடன் தியாக மூர்த்திகள் தயாராகின்ற காலம் விரைந்து வருகின்றது. மறுமலர்ச்சி பெற்ற மறத் தமிழர் துணிந்துவிட்டால் அரய தென்று ஆகாத்து இல்லை.

.....அணிபெறத் தமிழர் கூட்டம் போர்த்தொழில் பயில்வதெண்ணிப் புவியெலாம் நடுங்கிறறென்ன வார்த்தையைக் கேட்டு நெஞ்சு மகிழ்ந்து கூத்தாடல் என்றோ!

2: சிலப்பதிகாரம்

ஒரு மொழியின் சிறப்பு அதனைப் பயில்வோர் சிறப்பு; தமிழில் உள்ள குறைகள் எமது குறைகள். அதன் பெருமை நமது பெருமை. அதற்கு வாழ்வில்லையேல் நமக்கு வாழ்வில்லை. உலக மொழிகள் இடைவிடாது மாறிக்கொண்டும் வளர்ந்துகொண்டும் வரும் இயல்புடையன. எமது தாய்மொழியீதுள்ள அன்பு காரணமாக தமிழுக்கு முழுமுதற் தன்மை கற்பித்து, அதைப் போன்று சிறந்தமொழி உலகத்திலேயே இல்லை என்று சொல்வதும், பரிபூரணம் அடைந்து விட்டதென்று சொல்வதும் கேடு விளைக்கும். தொன்மையைப் பேசாமல் வளர்ச்சியைப் பேணுவதே முதற்கடன்.

தமிழன் ஒருவனுக்கு இரண்டு ஆங்கில வார்த்தை தெரிந்துவிட்டால் அவன் நாகரீகத்தின் எல்லையையும் அறிவின் சிகரத்தையும் கடந்துவிட்டதுபோல் நடிக்கிறான். தாய் மொழியை ஏளனம் செய்யக்கூடத் தொடங்குகிறான். அடிமைத் தனத்தின் விளைவாய் போலிக்கல்வி, போலிப்பண்பாடு எல்லாம் சேர்ந்து எம்மைப் போலித் தமிழராக்கி, நமது வாழ்வே போலியாய் முடிகின்றது. இந்நிலை மாறிக்கொண்டு வருகிறது. நாட்டுப்பற்று, மொழிப்பற்று ஆகிய துறைகளிலே இன்று மறுமலர்ச்சி மீண்டும் உதயமாகின்ற நிலை போற்றுதற்குரியது.

2. சிலப்பதிகாரச் சிந்தனைகள்

தமிழன்னையின் பொன்னான திருவடிகளை அலங்கரித்து நிற்கும் அரிய பெரிய காவியம் சிலப்பதிகாரம். இச் செல்வத்தைத் தமிழுலகுக்கு அளித்தவர் 'சிந்தை செல்லாச் சேனெடுந் தரத்து அந்தமில் இன்பத்தை ஆளும்' துறவியான இளங்கோவடிகள், கடைச்சங்கமிருந்த கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலே முத்தமிழ் நலம் கனிந்த இக்காப்பியம் இயற்றப்பெற்று பாரதியார் கூறுவது போல் 'நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரமாய், தமிழ் நாட்டின் மணியாரமாய் இன்றும் ஒளிர்கின்றது': ஐம்பெ

ரும் காப்பியங்களிலே பழமையாலும், நுண்ணிய கலைப் பண்பின் செறிவாலும், தமிழ் நிலத்தில் பிறந்த முதற் பொது மக்கள் கதையென்பதாலும் சிலப்பதிகாரம் ஒப்புயர்வு இன்றிப் பல தனித்த சிறப்பியல்புகளைக் கொண்டது. இவற்றின் சில காட்சிகளைக் கண்டு களிப்போம்.

இயற்கை வர்ணனை தரும் வரலாறு

சோழப் பேரரசன் கரிகால்வளவன் கர்விரிபாயும் சோழத்தையும் கங்கை பாயும் வட நாட்டையும் ஆளுகின்றான். இது வரலாறு. இச் செய்தியை இளங்கோ அடிகள் பூம்புகாரிலே அறிவுக்கும், அரிய கலைக்கும் எடுத்துக்காட்டாய் விளங்கும் இந்திர விழா வர்ணனையில் கோவலன் மூலம் அறியத் தருகின்ற திறம் பேர்ற்றற்குரியது:

திங்கள் மாலை வெண்குடையான்
சென்னி செங்கோல் அதுஒச்சிக்
கங்கை தன்னைப் புணர்ந்தாலும்
புலவாய் வாழி காவேரி
பூவார் சோலை மயிலாகப்
புரிந்து குயில்கள் இசைபாடக்
காமர் மாலை அருங்கசைய
நடந்தாய் வாழி காவேரி.

காதலும் கல்நெஞ்சும்

காவேரி பாய்கின்றது. அதனுடன் கோவலன் காதலும் செல்கின்றது. விதியின் விளையாட்டால் கோவலன் பிரிவை நினைந்து மாதவி வருந்துகிறாள். ஆசைமுகம் மறக்க அவளால் ஆவதில்லை:-

“தம்முடைய தண்ணளியும் தாமுந் தம்மாள் தேரும்
எம்மை நினையாது விட்டாரே விட்டகல்க
அம்மென் இணை அடுப்புகாள் அன்னங்காள்!
நம்மை மறந்தாரை நாம்மறக்க மாட்டேமால்.”

இந்த ஆண்களே இப்படித்தான்! இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிற்கூட எத்தனை பெண்கள் மாதவியுடன் சேர்ந்து ‘நம்மை மறந்தாரை நாம் மறக்க மாட்டேமால்’ என்று கவலைப்படும் உள்ளத்தின் நிலையை படம்பிடித்து எமக்குத்

தந்த இளங்கோ அடிகளின் துறவியுள்ளத்தின் அன்பைப் புகழ்வதா! ஆற்றலைப் புகழ்வதா!

“புது மதி புரை முகத்தாய் போனார் நாட்டு உளதாங்கொல் மதியுமிழ்ந்து கதிர்விழுங்கி வந்த இம் மருள்மாலே”

ஒருவேளை என்னை விட்டுச் சென்றவருடைய ஊரிலே தென்றல், வெண்ணிலா என்பன இல்லையோ என்று கூடக் கரைந்து கதறித் துடிக்கிறாள் காதலி.

விதியின் சதி

கோவலன் இறக்கப் போகின்ற கடைசிக் கட்டத்திலே இளங்கோ அடிகள் கோவலனாக மாறிக் கண்ணீர் வடிக் கின்ற காட்சி எமது உள்ளத்தை உருக்கும் தன்மை வாய்ந்தது. கண்ணகியின் அருமைபெருமைகளையெல்லாம் அள்ளி அள்ளி அறை கூவுகிறான் கோவலன்.

“என்றோடு போந்திங்கு என்துயர் களைந்த பொன்னே கொடியே புனை பூங்கோதாய் நாணின் பாவாய் நீணில விளக்கே கற்பின் கொழுந்தே பொற்பின் செல்வி”

இறுதியில் விதிதான் வெல்கிறது. பண்டை விளைவாகி வந்த வினையால் பாண்டியனின் வளையாத செங்கோலும் வளைந்தது என்கிறார் இளங்கோ!

“நண்ணும் இருவினையும் நண்ணுமின்கள் நல்லறமே கண்ணகிதன் கேள்வன் காரணத்தால்-மண்ணில் வளையாத செங்கோல் வளைந்ததே பண்டை விளைவாகி வந்த வினை”

இமயத்திலே கல்லெடுத்துக் கங்கையில் நீராடித் தமிழரசரை இகழ்ந்த கனகன் விசயன் ஆகியோரின் முடித்தலையிலே ஏற்றிக் கொணர்ந்து கண்ணகிக்குச் சிலையெழுப்பிய செம்மல் சேரன் செங்குட்டுவன் பரம்பரை நாம் என்று மறுமலர்ச்சி பெற்றுத் தமிழரெல்லாம் மார்தட்டி நின்றாந்தான் “ஆண்ட பெருமையை மீண்டும் ஒருமுறை” அடையலாம்.

3. கம்பராமாயணம்

எவற்றிலும் குற்றம் சுனைந்து குணம் கொள்வதுதான் உயர்ந்த பண்பு. குறைகளை மிகைப்படுத்துவது மனித இயல்புக்கு முரண்பட்ட செயல். இதைத் தெரிந்த பின்னும் குறை கூறுவதை இன்னும் ஒரு கலையாக வளர்த்து வருகின்றனர் எமது தமிழ்ச்சமுதாயத்தினர். கம்பராமாயணத்தைக் 'காமரசம்' என்றும், 'ஆரியச் சதி' என்றும் கூறுவதால்மட்டும் தமிழையும், தமிழரையும் வாழ்விக்க முடியாது. அஞ்சியாகிலும், அன்பு பட்டாகிலும், நெஞ்சம் வாழி நினைத்தாற்றான் தமிழர் சமுதாயம் உருப்படும், ஒற்றுமை வளரும், தமிழினம் தலைநிமிர்ந்து நிற்கும்.

ஒரு நாட்டில் இலக்கிய வளர்ச்சியும், பயிற்சிப்பண்பின் நலமும் பெருகவேண்டுமாயின் அந்நாட்டுப் புராதன இலக்கியங்களாற்றான் அது நன்கு கூடுவதாகும். தேசியப் பற்றும் மொழிப்பற்றும் எமது அரும் பெரும் பண்டை இலக்கியக் கல்வியினால் உண்டாவதேயாம். மொழிப் பற்றுச் சுருங்கிக் குறுகிய நெறியிற் சென்று, அறைகூவிப் போர் புரிதற்கு மாத்திரம் தற்போது துணையாகிறது. மொழிப்பற்று அரசியல் எல்லைகளைக் கடந்து இலக்கிய நலன் என்ற பரந்த நோக்கோடு இணைந்தாற்றான் பயிற்சிப்பண்பு வளரும்.

அறிவியல் முன்னேற்றத்தின் பயனாய் இன்று உலகமே ஒரு சிறிய குடும்பமாகி வருகின்றது. தமிழினம் இன்னும் கிணற்றுத் தவளைகளாய் குறுகிய நோக்குடன் இனிமேலும் வாழமுடியாது. தமிழ் இலக்கியக் கண்கொண்டு எமது ஈடு இணையற்ற இலக்கியச் செல்வங்களைப் பரந்த மனப்பான்மையுடன் நோக்கினாற்றான் மறுமலர்ச்சி பெறலாம். 'நாம் தமிழர்' என்ற இறுமாப்பு எமது நெஞ்சில் இடம் பெறும். கவிக்குயில் பாரதியின் 'ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு நம்மில் ஒற்றுமை நீங்கில் அனைவர்க்கும் தாழ்வு'

என்ற தாரகமந்திரத்தின் தேவையை உணர்ந்து செயற்படுவோமாக.

கம்பன் கண்ட கனவு

கவிச் சக்கரவர்த்தி என்ற அழியா மகுடத்தைப் பெற்ற கம்பர் தமிழ் மக்களுக்குத் தந்தருளிய கருவூலம் இராமாயணம் ஆகும். இந்தக் காவியம் தன்னைக் கற்போர்க்கு இராம கதையை அறிவிப்பதுடன், வாழ்க்கையைச் செப்பஞ் செய்துகொள்ளுதற்குரிய பல்வேறு நீதி நெறிகளையும் அறிவுறுத்துகின்றது. தமிழரின் நாகரீகம், பழக்கவழக்கங்கள் இலக்கிய மரபுகள், ஒழுக்கமுறைகள் இவைகளைத் தழுவினே கதைப்போக்கும் கவிப்போக்கும் அமைந்திருக்கின்றன. கம்பர் என்ற பெயரை நினைத்த மாத்திரம் ஒவ்வொரு தமிழ் இலக்கிய ரசிகன் கண்முன்பும், தமிழ்க் கவிதா மண்டலத்தின் சிகரமும், தமிழகத்தின் கலைவாழ்வின் வளமும் சுவையும் ஒரு சித்திரத்தில் தோன்றுவபோற் தென்படும்.

பிளேட்டோ என்ற யவனப் பேரறிஞர் 'ரிப்பிளிசு' அல்லது 'குடியரசு' என்று தாம் கண்ட கனவை நூலாக எழுதியுள்ளார். இந்நாளிலும் ஹெச். ஜி. வெல்ஸ் போன்றவர்கள் உலகின் எதிர்காலத்தைப் பற்றிக் கனவு கண்டனர். சோழப் பேரரசர் காலத்தில் தமிழுலகம் பெற்ற புத்துயிர்ப்பினைக் கம்பன் கண்ட கனவாய் ராமாயணத்திற்காண்கிறோம். சீழ்நிலையடைந்த தமிழகத்தின் குறையெல்லாம் இல்லாததொரு நாட்டினைத் திருநாடாகப் புனைந்துரைக்கிறான் கம்பன்.

“பொற்பில் நின்றன பொலிவு; பொய்யிலா
நிற்பில் நின்றன நீதி; மாதரார்
அற்பில் நின்றன அறங்கள், அன்னையார்
கற்பில் நின்றன கால மாரியே.”

பொதுவுடமை பேசுகின்றது இந்நானைய உலகம். நாட்டின் செல்வத்தைப் 'பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்பும்முறை நூலோர் தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை' என்று ஈரா

யிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு திருவள்ளூர் கூறினார்; இதே கருத்தை ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் கம்பரும் கனவாகக் கண்ட திறம் வியப்புக்குரியது.

“கள்வாரிலாமைப் பொருட் காவலும் இல்லை யாதும்
கொள்வாரிலாமைக் கொடுப்பார்களும் இல்லை மா
என்றும், [தோ

“எல்லாரும் எல்லாப் பெருஞ் செல்வமும் எய்தலாலே
இல்லாரும் இல்லை உடையார்களும் இல்லை மாதோ”

என்றும் கனவு கண்டார் கவிச்சக்கரவர்த்தி. அரசியற் துறையிலே கம்பன் கண்ட கனவு பிரமிக்கத்தக்கது. மன்னனை உடலாக்கி, மக்களை உயிராக்குகின்றான். உடல் போக ஆலயம்; இன்பம் நுகரிடம்; இன்பங்களை நுகரச் செய்து உடன் உழலுகின்றவனே அரசன். முடியரசும் குடியரசாக விளங்கும் நிலை இது.

அயோத்தி நகரில் அரசநீதி கூறவந்த கம்பன் “தம்மு யிர்க்குறுதியெண்ணார் தலைமகன் வெகுண்ட போதும்” என்று கூறுவதும்; இராவணனுக்கு அழிவுகாலம் கிட்டிய தற்குக் காரணமாக “ஆன்ற ஏதுவோடு இடிக்கின்றார் இல்லை.....உன்னை முடிக்கின்றார்” என்று சீதைமூலம் கூறிய அறிவுரையும் இருபதாம் நூற்றாண்டு அரசியலாளருக்கும் அளித்த வரப்பிரசாதம்.

கம்பனது கற்பனைச் சொல் ஓவியங்கள்

சொல்லழகோடு கூடிய பொருளழகுதான் உண்மையில் இன்புறத்தக்கது என்பதை விருத்தமெனும் ஒன்பாவில் உயர் கம்பனே தமிழ் இலக்கியப் பூங்காவில் பெருமிதமாய்த் தலைநிமிர்ந்து மலரச் செய்தவன்.

இராவணன் முதற் போரிலே தோற்று நிராயுதனாய் மனம் நொந்து நாணித் தலைகுவிந்து இலங்கைக்குத் திரும்புகின்ற கட்டம். கடன்கொண்டார் நெஞ்சம் போலக் கலங்கி நிற்கிறான் இலங்கை வேந்தன். தோல்வியையே அறியாத வீரன் மனநிலையைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் கவியினுடைய திறனை என்னென்பது! ‘இன்று போய் நாளை

வா' என்று போகும்போது உலகத்தார் சிரிப்பார்களே, பகைவர்கள் சிரிப்பார்களே என்ற கவலைக்கும் மேலாக ஒரு எண்ணம் அவனை வாட்டி வதைத்தது. 'சீதை சிரிப்பாளே' என்ற நினைவு வரும்போது அவன் மனம் வெட்கத்தால் துடிக்கிறது.

'வான் நகும் மண்ணுமெல்லாம் நகும் நெடு வயிரத்தோளால்' நான் நகுள பகைநர் எல்லாம் நகுவர் என்று அதற்கு நாணன் 'வேல்நகு நெடுங்கண் செல்வாய் மெல்லியல் மிதிலை வந்த சானகி நகுவன்' என்றே நாணத்தால் சாம்புகின்றான்.

அனுமான் கடல்கடந்து சென்று இலங்கையிலே சீதையைக் கண்ட காட்சியைக், "காண நோற்றிலன் அவன் கமலக் கண்களால்" என்ற கட்டம் நெஞ்சை உருக்கும் திறம் வாய்ந்தது. கண்ட காட்சியைச் சொல்லும் பாடல் ஆயிரத்தெட்டு மாற்றுத் தங்கத்துக்கிணையான கம்பீரமான செய்யுள்.

'விற்பெரும் தடந்தோள் வீர வீங்கு நீர் இலங்கைவேந்தின் நற்பெரும் தவத்தளாய நங்கையைக் கண்டேன் அல்லேன் இற்பிறப்பென்பது ஒன்றும்இரும்பொறைஎன்பதொன்றும் கற்பெனும் பெயரதொன்றும் களிநடம் புரியக் கண்டேன்.'

காதலைப் படம் பிடித்த கம்பன்

ஆரணிய காண்டம்தான் ராமாயணத்தின் மத்திய பாகம். உடன் பிறந்தே கொல்லும் வியாதி. சூர்ப்பனகை மூக்கு அறுபட்டு "சீதையை அபகரித்துவா" என்று 'அண்ணாவோ! அண்ணாவோ!' என்று அழுது இராவணனை வேண்டுகிறான். சீதையை நினைந்து 'காலையரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி மாலைம வரவேண்டிய சாதல்' நோய் உடனே முளைத்துச் செடியாகி, மரமாகி வளர்ந்து இராவணனை கலங்க வைக்கிறது.

'கரணையும் மறந்தான் ... உற்ற பழியையும் மறந்தான் அரணையும் கொண்ட காமன் அம்பினால் முன்னைப்பெற்ற வரணையும் மறந்தான், கேட்ட மங்கையை மறந்திலா [தான்''

சீதையின் நினைவொன்றே நிலைத்து நின்றதைக் கவி படம் பிடித்த திறன் வியப்புக்குரியது. மேலும் இராவணன் காதல் நோய்க்கு காதலி வாய் திறந்து தன் சம்மதத்தைச் சிறிதாவது தெரிவிப்பதைத் தவிர வேறு மருந்தாவது, மந்திரமாவது இல்லை என்று கம்பன் கூறுவதை இருபதாம் நூற்றாண்டில் கூட யாரும் மறுப்பார்களா?

“மந்திரம் இல்லை, வேரோர்
மருந்(து) இல்லை மையல் நோய்க்குச்
சுந்தரக் குமுதச் செவ்வாய்
அமுது அலால் அமுதச் சொல்லீர்”

செஞ்சோற்றுக் கடன் சொல்லும் கடமை உணர்ச்சி

விபீடணன் வந்து கும்பகர்ணனை இராமவிடம் சரண்புகச் சொல்லிக் கேட்கிறான். இதை மறுத்துத் தமையனைக் கைவிடமாட்டேன் என்றும், தான் செய்யவேண்டியது “செஞ்சோற்றுக் கடன்” என்றும், இராவணன் பொருட்டு உயிரையும் கொடுப்பேன் என்றும் கூறியது உலகம் உள்ளவரை சகோதர பாசத்தின் உணர்ச்சியை எடுத்துக் காட்டும் சொற்கள்:-

“நீர்க்கோல வாழ்வை நச்சி நொடித்து நாள் வளர்த்து
போர்க்கோலம் செய்துவிட்டார்க்கு உயிர்
கொடாது அங்குப் போகேன்”

என்று கும்பகர்ணன் போரில் வீழ்ந்தான். இராவணன் “வந்தேன் தொடர மதக்களிறே வந்தேனால்” என்று கதறிக்கொண்டு போருக்குச் செல்கிறான். கடமையுணர்ச்சி இத்தோடு நிற்கவில்லை. தமையனைக் கண்டிக்கவும் செய்தது! “பேசுவது மானம், இடைபேறுவது காமம், கூசுவது மானுடரை; நன்றுள நம்கொற்றம், மூவுலகையும் வென்ற இராவணனைக் கண்டும் அஞ்சாது இவ்வாறு கும்பகர்ணன் பேசும்போது நமக்கு மெய் சிலிர்க்கிறது.

கிரேக்க மக்கள் ஹோமரைப் புகழ்வது போல, ஆங்கிலேயர் சேக்ஸ்பியரைப் போற்றுவது போல நாமும் கம்ப

ரைப் போற்றி ரர்மாயணத்திற் காணப்படும் செந்தமிழ்ச் சிறப்பியல்புகளை நுகர்ந்து அனுபவிப்பேர்மாக. சமய அடிப்படையில் எழும் உணர்ச்சிகளாலும், ஆரியதிராவிடப் பிரிவினை வாதங்களாலும் மொழி வெறி வளநமே தவிர தமிழர் ஒற்றுமை வளராது; தமிழ் மொழியும் வளம்பெற முடியாது. உலகெலாம் வாழும் தமிழர் தமிழுணர்ச்சி பெற்று ஒன்றுபட வேண்டுமானால் அது இலக்கிய ஒருமைப் பாட்டு நோக்காலும் தமிழ் மொழி வளர்ச்சியாலும் தான் முடியும்.

வாழிய செந்தமிழ்! வாழ்க நற்றமிழர்!

4: மணிமேகலை

இலக்கியங்களைக் கற்பது இன்பம், கற்றவற்றை நினைப்பது இன்பம். நினைத்தவற்றைச் சொல்வதும் எழுதுவதும் இன்பம். கற்றார்முன் கல்வி உரைத்தல் மிக இனிதே என்பது, இனியவை நாற்பதில் ஒன்று. இலக்கிய இன்பம் பெறுவதும், பெற முயல்வதும் ஆகிய நோக்கங்களைக் கொண்டதே இக்கட்டுரை எழுதப்பெற்ற முயற்சியாகும்.

தமிழ் மொழி தமிழகத்திலுள்ள எல்லாச் சமயத்தார்க்கும் உரிய செம்மொழியாக இயங்கி வருகிறது. தமிழகத்தில் பிறந்த சமயங்களும், புகுந்த சமயங்களும் தமிழைப் பேணி வளர்த்தமை தமிழ் இலக்கிய வரலாறு காட்டும் சிறந்ததோர் உண்மை. சாதி, சமயம், நிறம் முதலிய எல்லைக் கோடுகள் மொழித்துறைக்கு முடியுமா? இந்த வேற்றுமைகளையெல்லாம் தகர்த்தெறிந்து மக்களை இணைக்கும் ஆற்றல் பெற்றதல்லவா மொழி; 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்று பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர் கூறியது தமிழர்களுக்கு மட்டுமல்ல; அது உலக சமுதாயத்திற்கே விடுத்த அறைகூவல்.

எந்த நாட்டிற் பிறந்தாலும், எந்த மொழியைப் பேசினாலும் எந்தச் சமயத்தைச் சேர்ந்தாலும் தமிழ்த்தொண்டாற்றிய பெரியார்களைத் தமிழர் என்று கொள்வதில் தடையிருக்க முடியுமா? தாம் இறந்த பிறகும் தமது கல்வறையில் “போப்பையர் ஒரு தமிழ் மாணாக்கர்” என்ற சொற்றொடர் எழுதப்படல் வேண்டும் என்று கூறிய போப்பையரின் விருப்பம் இந்த உண்மையை விளக்குகின்ற தல்லவா?

மணிமேகலை புகட்டும் மனிதப் பண்புகள்

தமிழன்னையை அலங்கரிக்கும் ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் சிலப்பதிகாரத்தையடுத்துப் பெருமைக்குரியது மணிமேகலை. இது சொல் நயம், பொருள் நயம் செறிந்து விளங்கும் ஒரு சுவை மலிந்த காவியம். பௌத்தர்கள் வளர்த்த பைந்தமிழுக்கு எடுத்துக்காட்டாக நிலைத்திருப்பது மணிமேகலை. கி. பி 200க்கு முற்பட்ட காலத்தில் இளங்கோ அடிகளின் சாத்திரரால் இயற்றப்பெற்ற இக் காவியத்தில் பல அறிவுரைகள் இன்றும் பயன்தரக்கூடியனவாய் மலிந்து காணப்படுகின்றன:

“இளங்கோ வேந்தன் அருளிக்கேட்ப
வளம்கெழு கலவாணிகள் சாத்தன்
மாவண் தமிழ்த்திறம் மணிமேகலைத் துறவு
ஆறுஐம் பரீட்டினுள் அறிய வைத்தனன்
மணிமேகலையை வான்துயர் உறுக்கும்.
கணிகையர் கோலம் காணாது ஒழிகளனக்
கோதைத் தாமம் குழலொடு சனைந்து
போதித் தானம் புரிந்து அறம் கொள்ளவும்”

கோவலன் கொலையுண்டு வீழ்ந்தபின், மாதவி தனது விலைமகளிர் வாழ்வைத் துறந்து தன் மகளான மணிமேகலையுடன் புத்தசமயத்தைத் தழுவி அறவாழ்க்கையேற்றுத் துறவு மேற்கொண்டதே மணிமேகலைக் காவியத்தின் வரலாறு.

சிலப்பதிகாரம் ‘அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றம்’ என்று அரசியற் புரட்சியை வலியுறுத்தியது. மணிமே

கலையேர் சமுதாயப்பிரட்சியை ஊற்றாக்கி, உருவாக்கி வறுமைப் பேயை விரட்ட நல்லுரை வழங்கியது. வறுமையற்ற சமுதாயத்திலேதான் மனிதத்தன்மை நிலைக்குமென்றும், பசிப்பிணியொழியத் தானம் செய்யவேண்டுமென்றும், மக்களுக்கு இடித்துரைத்தது. அறங்களிலே சிறந்தது உயிர்களுக்கெல்லாம் உணவளிப்பது. ஏற்றத்தாழ்வுகள் பணத்தால் குலத்தால் அதிகாரத்தால் இன்று உருவாகியிருக்கின்றன. ஆனால் பண்டைக்காலத்தில் மக்களைப் பட்டினிக்கு இரையாகாமல் பாதுகாத்தனர்; அடங்கியும் நடந்தனர்.

“மண்திணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே
.....
அறம் எனப்படுவது யாது எனக் கேட்பின்
மறவாது இதுகேள்”

மன்னுயிர்க்கெல்லாம் உண்டியும் உடையும் உறையுளும் கண்டது இல். மணிமேகலை மார்க்கிய (Marrkian) கொள்கை பேசும் அழகு போற்றுதற்குரியது.

சமுதாய, அரசியல் அறிவுரைகள்

அன்று தனிப்பட்ட ஒரு அரசனுக்கு என்று கூறப்பட்ட அரசியற் சிறப்புரைகள் இன்று இருபதாம் நூற்றாண்டில் சனநாயக அரசியலில் பொறுப்புள்ள அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்ளும் தகைமை சால்புள்ள பொன்னுரைகள்.

“மாதவர் நோன்பும் மடவார் கற்பும்
காவலன் காவல் இன்றெனின் இன்றும்.....
.....கோள்நிலை திரிந்திடின் மாரி வறம் கூடும்
கோள்நிலை திரிந்திடின் பாரி வறம் கூடும்.....
.....மன் உயிர் எல்லாம் மண் ஆள் வேந்தன்
தன் உயிர் என்னும் தகுதியின்றாகும்.”

மக்களுள் பிறப்பினால் வேற்றுமை இல்லையென்பது புத்தம் தத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகளில் ஒன்று. இக்

இக்கொள்கையைப் புத்த மதமும், புத்த நூல்களும் வலியுறுத்தும் அளவுக்கு வேறு எந்தமதமும் வலியுறுத்தவில்லை என்று துணிந்து கூறலாம். மணிமேகலை சாதி வேற்றுமை இல்லை என்பதை மிகவும் தெளிவாகக் கூறுகின்றது; இவ் வேற்றுமையை அழுத்தமாக, ஆதாரத்துடன் கண்டிக்கிறது. பிறப்பால் உயர் குலமில்லை; ஒழுக்கமே உயர் குலத்திற்கு உரைகல் என்றது மணிமேகலை.

“மாமறை மாக்கள் வரும் குலம் கேண்மோ
முதுமறை முதல்வன் முன்னர்த் தோன்றிய
கடவுள் கணிகை காதல் அம் சிறுவர்
அருமறை முதல்வர் அந்தணர் இருவரும்
புரிநூல் மார்பீர்! பொய்யுரை ஆமோ?”

வேதியர் பிறந்த குலத்தைக் கேளுங்கள். நான்முக னிடத்திலே பிறந்த வேதங்களை அறிந்த முதல்வர்களாகிய வசிட்டரும் அகத்தியரும் யார்? தேவதாசியாகிய திலோத்தமையின் பிள்ளைகள். பூணூலை அணிந்த வேதியர்களே இது பொய்யா?

தன்னலமற்றவன், மக்கள் வாழப் பணி செய்பவன், துன்புறுவோர் அனைவர்க்கும் மொழி, இன, நிறபேதம் பாராட்டாமல் உதவி செய்கின்றவன் உயர்ந்த மனிதன். குலம், சாதியை ஆராய்வது அறிவீனம், அறிவும், ஒழுக்கமுமே உயர்வுக்கு அளவுகோல் என்று மணிமேகலை சமுதாயப் புரட்சிக்கு மணியோசை எழுப்புகிறது. இந்த மணியோசை ‘கணீர்’ என்று கேட்டு ஆயிரத்து எழுநூறு வருடங்களான பிறகும் சாதி வெறி இன்னும் ஒழிந்தபாடில்லை; கடவுளையும், சமயத்தையும் பாவித்துச் சமுதாயத்தைப் பிரித்து வைத்த சாதி என்னும் சதி சாய்ந்தொழிய இன்னும் எத்தனை ஆண்டுகளோ?

ஒழுக்கத்தின் உயர்வு

உயிர் வாழ்வின் நிலையாமையை வற்புறுத்தித் தமிழ் இலக்கியங்களும், சமய இலக்கியங்களும் என்றென்றும் கூறியவண்ணம் இருந்தன; மணிமேகலையும் இதைக் கூறுவ

தோடு நில்லாது, நல்லறம் புரிவதே புத்தமதக் கொள்கையென்றும், ஒழுக்கமே உயர்வு நல்கும் என்றும் அறிவுரை வழங்குகிறது.

மணிமேகலை பரத்தையர் குலத்தில் பிறந்த பெண்ணின் துறவைப்பற்றியது. 'நறும் தாது உண்டு நயன் இக்காலை, வறும்பூத் துறக்கும் வண்டுபோல் குலம்' என்பது பரத்தையர் இயல்பு. பரத்தையருடன் சேரும் கூடா ஒழுக்கம் பழந்தமிழ் நூல்களிலே கண்டிக்கப்படவில்லை. எமது இலக்கியங்களிலே திருக்குறள் ஒன்றுதான் முதல்முதலாகப் பரத்தையர் வாழ்வை, 'வரைவின் மகளிர்' என்ற அதிகாரத்தில், வன்மையாகக் கண்டித்தது. தீய ஒழுக்கத்தைக் கைவிடுவதே நல்லொழுக்கத்திற்கு வித்து:—

“முடிபொருள் உணர்ந்தோர் முழுநீர் உலகில்
கடியப்பட்டன ஐந்துள; அவற்றில்
களளும், பொய்யும், களவும் கொலையும்
தள்ளாதாகும் காமம், தம்பால்
ஆங்கது கடந்தோர் அல்லவை கடிந்தோர்
உலக நோன்பின் உயர்ந்தோய் என்கோ!
முற்றும் உணர்ந்த முதல்வா என்கோ!”

என்று புத்தர்பிரானை வாழ்த்தி புத்தமதக் கொள்கையின் அடிப்படையை மணிமேகலை விளக்குகின்றது.

“இளமையும் நில்லா யாக்கையும் நில்லா
வளவிய வான்பெரும் செல்வமும் நில்லா
புத்தேள் உலகம் புதல்வரும் தாரார்
மிக்க அறமே விழுத்துணையாவது, தானம் செய்க”

எல்லாச் சமயங்களினது அடிப்படைக் கொள்கைகளில் உள்ள ஒற்றுமை இயல்பு மனித சமுதாயத்தை முன்னேற்ற உதவும் அருமருந்து.

சீவக சிந்தாமணி

உலகம் பலவிதம். இப்படிப் பலவிதமாக இருப்பதாற்றான் இது உலகமாக இருக்கின்றது. உலக இன்பங்களில் ஆண் பெண் சேர்க்கை தரும் இன்பம் ஒருவிதம். இதைக் காதல் என்று போற்றி, இயற்கை என்று ஏற்பாரும் உளர்-காம இச்சை என்று இகழ்வாரும் உளர். மனிதன் மிருக இச்சைகளைக் கடந்து தெய்வீக இயல்புகளைப் பெறுவதே வாழ்க்கையின் விழுமிய நோக்கம். பல படிகளைக் கொண்ட பாதை இது. 'காதல் இன்றேல் சாதல்' என்பது 'காயமே இது பொய்யடா, காற்றடித்த பையடா' என்பது மற்றொரு படி. எனவே ஒரு இலக்கியத்தில் குறை நிறை காண்பதென்பது கற்போரின் மனநிலையை ஒட்டிய முடிபு. பொதுவிதியன்று.

அலங்கோல உலகினை அழகாகக் காண்கிறவன் பாவலனே. ஈர நெஞ்சின் ஆழத்தில் இன்ப அன்பாய் அழகொளிவீசி இனிப்பதுவும் அதுவே. தன்பாடலை ஒதுவார், தான் கண்ட இன்பக் காட்சியைக் கண்டு களிக்கச் செய்வதே கலைஞன் கைத்திறம். மனிதர் உயர்ந்து செல்லச் செல்ல உவியின் பெருமை உயர்ந்த நோக்கத்தில் சென்று முடிகிறது. அவன் காண்கின்ற காட்சி கற்பவர் கருத்திலே இன்ப ஒருமைப்பாடாய் நிலைத்து விடுகிறது.

சிந்தாமணியின் சிறப்பியல்புகள்

தமிழ் இலக்கியத்தில் ஐம்பெரும் காப்பியங்களுள் ஒன்றாகப் போற்றப்படும் செந்தமிழ் நூல் 'சிந்தாமணி.' திருத்தக்கதேவரால் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இயற்றப்பெற்ற இச்சமண சமய சார்பான நூலில் காதலும் கற்பனையும் கரைபுரண்டு ஒடுகின்றன என்றால் மிகையாகாது. இராசமாபுரம் என்ற நாட்டின் மன்னனான சீவகனது சரித்திரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது காவியம். சீவகனை இன்பத்தின் எல்லையைக் கண்டுகளிக்க வைக்கிறார் கவி. இறுதியில் கதாநாயகன் தான் பெற்ற இன்பத்தைத் துறந்து வாழ்வையே துறந்து வீடுபேறு அடைகிறான்.

செந்தமிழின் சிறப்பெல்லாம் கற்பனையின் திறமெல்லாம் இன்ப நுகர்ச்சியின் வர்ணனையிற் பின்னிப் பிணைத்துக் காட்சிதரும் நூல் சிந்தாமணி;

“திருத்தக்க மாமுனி சிந்தாமணி, கம்பர்

விருத்தக் கவித்திறமும் வேண்டோம்—உருத்தக்க கொங்கு வேள் மாக்கதையைக் கூறும் குறள் எங்கெழிலன் ஞாயிறு எமக்கு” [அணுகேம்

இத்தகைய சரிய இலக்கியங்களை தமிழர்களே படித்து இன்புறுவதற்குப் பின்வின்றால் எமது கலைத்திறன்களெல்லாம் குடத்துள் விளக்குப்போல் பெருமைபெறுது அழிந்து பட்டுவிடும்.

சித்தாமணி இன்னிசையும் நல்ல கவிதையும் மலிந்த ஒரு சிறந்த நூல். தேவாரப் பெரியார்கள் காலத்தில் மக்கள் மனதைக்கவர்ந்த விருத்தப்பாவையே தேவர்கையாண்டிருப்பதால் காவியம் சிறந்து விளங்குகிறது. இந்தச் சமணக் காவியத்தில் ஈடுபட்டு மகிழ்ந்துகொண்டிருந்த இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழனைச் சைவ சமயத்தின்பால் இழுக்கவே சேக்கிழார் பெருமான் பெரிய புராணம் பாடினார் என்றால், இதன் பெருமையை எடுத்துச் சொல்லத் தேவையில்லை.

ஊடலில் தோற்றவரே யென்றார்

ஒருவன் ஒருத்தி என வாழ்ந்த வாழ்வை மாற்றி எட்டு இளங் கன்னியரை மணந்து வாழும் சேவகன் என்னும் செம்மலின் வரலாற்றினைக் கூறுவதே சிந்தாமணி. மனைவியர் எண்மரில் இலக்கணை என்பவள் ஒருத்தி. அழகொழுக எழுதிப் பார்த்திருக்கும் உயிரோவியமாக அவள் அன்று காட்சி தந்தாள். சேவகன் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் வடிந்தது. உடல் பறந்தது - யாரோ ஒருவரை நினைந்து அழுகிறீர் என்றாள் இலக்கணை:-

“மாதர்தம் வனப்புநோக்கி மகிழ்ந்துகண்

இமைத்தல் செல்லாள்
காதலித்திருப்பக் கண்கள் கரிந்து நீர்வரக் கண்டு, அம்ம!

பேதமை பிறரை உள்ளி அமுபவர்ச் சேர்தல் என்றான்
வேதனை பெருகி வேற்கண் தீயுமிழந்து இட்டவன்றே”

இத்துடன் நின்றுவிடவில்லை இலக்கணை. சர்ந்தினை அழித்தாள்; மலரைப் பறித்து எறிந்தாள்; விம்மினாள்; அழுதாள். சீவகன் கெஞ்சினான். பயனில்லை. அங்கு பறந்து வந்த வண்டைப் பார்த்து ‘வண்டுகாள் வருடி, நங்கை வரந்தர மொழிகள்’ என்றுகூட வேண்டினான்.

ஊடலைத் தீர்ப்பதற்கு, இலக்கணையின் வீட்டில் அவள் ஆதரவில் வளர்ந்து வருகின்ற கிளியையும், நாகணவாய்ப் பறவையினையும் பயன்படுத்துகிறார் கவி. காதலன் காதலி தகராறைப் பார்த்துப் பறவைகள் பேசுகின்றன. கிளிகுறை கூறுவதை நாகணவாய் கண்டிக்கிறது. நமக்கென்ன, இலக்கணையின் ஆதரவில் வாழும் நாம் கண்டிக்கலாமா? என்கிறது. தேவர் இக்காட்சியைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார்:

“பெற்ற கூழ் உண்டு நானும் பிணியுமிழ்ந்திருந்தும் பேதா
முற்றிமை சொல்லின் நங்கை மூன்றுநாள் [ய்

அடிசில் காட்டாள்
பொற்றொடித் தத்தையீரே பொத்தும் நும்வாயையென்
கற்பித்தார் பூவையார்தம் காரணக் கிளவி தம்மால்’ [றே

கிளிக்கு மனம் தனியவில்லை. இந் நிகழ்ச்சியைப் பார்ப்பதில் இறத்தல் நல்லது என்று சொல்லிற்று. இக் காட்சியைக் கண்ட இலக்கணை ஒருவேளை கருத்தை ஊகித்து விட்டாளோ என்னவோ, ஊடலை மறந்து சிரித்தேவிட்டாள். மங்கையின் சிரிப்பால் மனம் மகிழ்ந்தான் சீவகன். இலக்கணையைத் தழுவி இன்பம் துய்த்தான். ஊடலில் தோற்றவரே வென்றாரன்றோ?

நிலையாத வாழ்க்கையை நினைவூட்டும் நெறி

எமது உலகிற்கு ஒரு பெருமை உள்ளது என்று தனக்கே உரித்தான முறையிற் கூறுகிறார் வள்ளுவர் பெருமான். “நெருநல் உளனெருவன் இன்றில்லை” — நேற்றைக்கு நடபாடித் திரிந்தவன் இன்றைக்குப் பிணமாகக்

கிடக்கும் பெருமை. சிந்தாமனியும் இவ்வண்மையைத் தெளிவாக்குகின்றது. எண்ணிறந்த பிறவிகளுள் முன்பின் தெரியாதவர்கள் வாழ்க்கை என்ற நாடகத்தில் இரண்டு நாள் ஆட்டம் ஆடுகிறார்கள் - இதில் கவலைப்படுவதற்கு என்ன இருக்கிறது?

“தொல்லைநம் பிறவியெண்ணில் தொடுகடல்மணலும் ஆற்
எல்லைய அவற்றுள் எல்லாம் ஏதிலம், பிறந்து நீங்கிச் [ரு
செல்லும் அக்கதிகடம் முட்செரலம், சேர்ந்து நின்ற
இல்லினுள் இரண்டு நாளைச் சுற்றமே - இரங்கல்
வேண்டா”

‘செத்தாரை இனிச்சர்வார் சுமந்து செல்லும்’ காட்சி கண்டும் பிறத்தல், சாதல், உயர்தல், அழிதல் எல்லாம் உலக வாழ்வு நெறியின் இயற்கையென்று உணர்ந்தால் தான் கவலை தீரும். துன்பப்படுவதற்கு இந்த நுண்ணறிவின்மையே காரணம். என்கிறார் சிந்தாமனியாசிரியர் திருத்தக்கதேவர் :-

“சாதலும் பிறத்தல் தானும் தம்வினைப் பயத்தின் ஆகும்
ஆதலும் அழிவும் எல்லாம் அவை; பொருட்கியல்பு
[கண்டாய்
நோதலும் பரிவும் எல்லாம் நுண்ணுணர்வின்மை
யன்றே
பேதை நீ! பெரிதும் பொல்லாய், பெய்வளைத் தோழி
என்றான்”

‘யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ் வையகம்’ என்ற உயர்ந்த தமிழர் பண்பாட்டை உணர்ந்தே எமது இலக்கியப் பூங்காவில் பூத்துக் கமழும் காப்பியச் செல்வங்களை ஈண்டுத் தொடர்ந்து விரித்துரைக்கின்றோம். எமது எண்ணற்ற இலக்கியப் பொது நெறிகள் அன்றாட வாழ்விலே வழிகாட்டிகளாய் அமைந்தாற்றான் தமிழர் மறுமலர்ச்சி பெறலாம். உண்டுடுத்து உறங்குவதோடு வாழ்க்கை முற்றுவதில்லை. இச்சை செயலறிவால் வாழ்க்கை உறுதி செய்யப்படும்.

“செயலால் வாழ்கிறோம், ஆண்டினால் அன்று
உள்ளத்தால் வாழ்கிறோம், உயிர்ப்பிலால் அன்று
உணர்ச்சியால் வாழ்கிறோம், நாளிகையில் அன்று”

இதனால் எவன் உள்ளத்தால் உயர்பொருளை உள்ளூ
கிருளே, எவன் சிறந்தவை செய்கின்றானே, எவன் அரும்
பெரும் தகைமையை உணர்கிருளே அவனே மறுமலர்ச்சி
பெற்று வாழ்கிருன் என்பதற்கு உரியான். உணர்ச்சி,
சிந்தை, செயல் ஆகியவற்றால் தமிழர்தம் பெரு வாழ்வை
உருவாக்குவோமாக.

6. பக்தி இலக்கிய வரிசையில்: தேவாரம், திருவாசகம்

கடவுள், உயிர், உலகம் ஆகிய மூன்றும் சேர்ந்ததே
வாழ்க்கை. இதன் நுட்பத்தை உணர அனுபூதி தேவை.
உலக வாழ்க்கை, உயிர் வாழ்க்கையாய் இரண்டும் சேர்ந்து
கடவுள் வாழ்க்கையாய் மலரும். நன்மையும், தீமையும்
கலந்து, கலந்து போராடிப் போராடி வாழ்க்கையைத்
தூய்மை செய்யும். இத் தூய்மை வாழ்க்கை வழி பரம்
பொருள் என்பதை உணர்த்தும்.

சமயத்தின் மூலம் நாம் பெறும் ஆத்மீக சாந்தியும் வீடு
பேறும் நம்பிக்கை என்ற அடித்தளத்திற் கட்டியெழுப்
பப்பெற்றது. “ஆட்டுவித்தால் ஆரொருவர் ஆடாதாரே”
என்று இறைவன் மேற்கொண்ட அப்பர் பெருமானது
பக்தி விசுவாசமே தேவாரமாகப் பொலிந்து தமிழுலகைத்
தட்டியெழுப்பியது. சமயத்தில் மாசு இல்லை. அதைக்
கடைப்பிடித்து ஒழுகும் முறையிலும், துறையிலும் மாசும்
தூசும் படியும். இம்மாசுக்களைச் சமயத்தினின்று சுமத்து
வது தவறு. திருநீறு அணிந்தவர் கொள்ளை லாபம் பெற்
றால் “சைவசமயம் மோசக்கர்ரருக்கென்று ஏற்பட்டது”
என்று சமயத்தையே ஏசுவார்கள். சமயத்தின் பெயரால்
மூட ஒழுக்க வழக்கங்கள், பொருளற்ற சடங்குகள் முத

வியன சமூகங்களில் நுழைந்து ஆட்சி புரிகின்றன. இவற்றையே சமயங்கள் எனக்கருதி மோசம் போகாது. "எல்லா உலகமும் ஆனாய் நீயே, ஏகம்பமேவி நின்றாய் நீயே" என்று எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் பொருளை நினைந்து நெக்குருகி வாயார மனமார வழுத்தி வாழ்வதே பக்திமார்க்க நெறி.

நால்வர் வளர்த்த தமிழ்

சிவபெருமானைத் தம் தலைவனாகவும், குருவாகவும், தோழனாகவும் போற்றி வாழ்ந்து தாம் பெற்ற இன்பத்தைத் தமிழுலகுக்கு வாரிவழங்கிய கருவூலம் தேவாரம் திருவாசகம். இத்துறையில் சைவசமய நாயன்மார்களான அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர், மணிவாசகர் ஆகியோரது அரும் பெரும் தொண்டு அளவிடற்பாலது. தமிழரின் சமய வேட்கையால் தமிழ் இலக்கிய உலகம் பெற்ற பேறு இவ்வளவு அவ்வளவு என்று சொல்ல முடியாது. இவைகள் இயற்றப் பெறாமல் இருந்திருந்தால் தமிழ் இலக்கியக் கருவூலம் எவ்வளவு குறைபட்டிருக்கும் என்பதை எண்ணிப்பார்த்தால் இவைகளின் ஒப்பற்ற தன்மை நன்கு விளங்கும். மக்களைத் தன் இனிமையால் தன்பால் ஈர்க்கும் தன்னேரிலாத் தமிழ் ஆண்டவனையும் ஈர்த்திருக்கின்றது. "பழமறைகள் முறையிடப் பைந்தமிழ்ப் பின்சென்ற பச்சைப் பசங்கொண்டலே" என்றார் குமரகுருபரர். கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு முதல் பத்தாம் நூற்றாண்டுவரை சைவமும், தமிழும் தழைத்து ஓங்கியதற்குப் பெரும் பங்கு கொண்டவர் இந்நால்வருமே என்று துணிந்து கூறலாம்.

சமயத்திள்மூலம் சமுதாயப் புரட்சி செய்த அப்பர்

தமிழர்கள் சொக்கரீட்டிசையும், சேக்ஸ்பியரையும் தெரிந்துகொண்ட அளவிற்கு - மாக்கசையும் லெனினையும் போற்றுமளவிற்கு நமது அப்பரடிகளைத் தெரிந்துகொள்ள வழில்லை, போற்றவுமில்லை. வீட்டுத் தோட்டத்திலே பூத்துக் குலுங்கும் மல்லிகையின் இனிய மணம் தெரியாமல் போகிறது - மாற்றான் தோட்டத்திலே பூத்த பட்டிப் பூவிற்கு ஆசைப்படும் அவலத்தை என்னென்பது. எமக்

காக ஆட்சியேயன்றி, ஆட்சிக்காக நாமல்ல என்று கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டில் கொடிகட்டி ஆண்ட பல்லவப் பேரரசனை எதிர்த்த அப்பரடிகள்

“நாமார்க்கும் குடியல்லேம், நமனை அஞ்சேம்
நரகத்தில் இடர்ப்படேம், நடலை அல்லேம்”

என்று விடுதலை முழக்கம் செய்து சமுதாயத்தைச் சீர்திருத்திய செம்மல். பௌத்த, சமண சமயங்கள் வேருன்றிய காலத்தில் அச்சமயங்களின் மாயா வாழ்வு வாதத்தையும், மனிதப் பண்பின் மாண்பைப் புறக்கணிக்கும் நெறியையும் தனியாக நின்று எதிர்த்தவர் அப்பர் பெருமானே என்பதைத் தமிழலகு அறிதல் வேண்டும்.

“வாய்த்தது நமக்கு ஈதோர் பிறவி, மதித்திடுமின்” என்று கூறிச் சமணத்தையெதிர்த்து பெண்ணினத்தின் பெருமையை நிலைநாட்டியவர். சைவத்தின் அருமை பெருமைகளையெல்லாம் பண்ணோடு தமிழ்பாடி, தமிழ்மொழியையும் இசையையும் வளர்த்தவர் அப்பர். காதல் மடப் பிடியோடும், களிறு வரும் காட்சியில் இயற்கையின் எழிலாக இறைவனையே அம்மையப்பனாகக் கண்ட காட்சித்திறம் போற்றுதற்குரியது. ‘கங்கை ஆடிவென், காவிரி ஆடிவென்’ என்று போலிச் சைவர்களைக் கண்டிப்பதோடு, பக்தி மார்க்க நெறியையும்,

“விறகிற் தீயினன், பாலிற்படு நெய்ப்போல்
மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்
உறவு கோல் நட்டு உணர்வுக் கயிற்றினால்
முறுக வாங்கிக் கடைய முன்னிற்குமே”

என்ற பாடல் மூலம் சமய வாழ்வின் அடிப்படையையும் எளிதாய் புரியவைக்கிறார் அப்பரடிகள்.

நாளும் தமிழ் வளர்த்த ஞானசம்பந்தர்.

தமிழர்களை வினைப்பயன் வலியது என்னும் கொள்கை வேருன்றியிருந்த காலத்தில், வழிபாடு ஒன்றே வினைநீக்கமும், வீடுபேறும் தரவல்லது என்று சங்கநாதம் செய்தவர். “வெடிகொள் வினையை விட்டவேண்டுவீர் எம்

அடிகள் பாதம் அடைந்து வாழ்மினே என்று வழிகாட்டியவர், ஊனத்திருள் நீங்கிட வேண்டில் ஞானப்பொருள் கொண்டடி பேனும் என்று இறைவன் அருளே கண்ணாகக் காணும் திறம் வேண்டுமென்கிரார். சிவபெருமானைத் தோழனாகப் போற்றி வீடுபேறு அடைந்த சுந்தரர் அருளிய பாடல்.

“பண்ணிடத் தமிழ் ஒப்பாய்
பழத்தினில் சுவை ஒப்பாய்
கண்ணிடை மணி ஒப்பாய்,
கருவிருட் கடர் ஒப்பாய்”

எம்மை மெய்மறக்கச் செய்யும் தன்மை வாய்ந்தது.

தேன் சொரியும் திருவாசகம்

“ஞானக் கரும்பின் தெளிவைப் பாகை, நாடற்கரிய நலத்தை, நத்தாந்தேனை” என்றும், “மாசற்றே மணிக் குன்றே எந்தாய், மண்சுமந்து மதுரை ஆண்டாய்” என்றும் உள்ளத்தை உருக்கும் வகையில் எம்பெருமானைப் போற்றுகின்ற மணிவாசகரது திருவாசகத்திற்கு உருகாதார் வேறு ஒரு வாசகத்திற்கும் உருகார். அவர்கள் போலிச் சைவர்கள் மாத்திரமல்ல, போலி மனிதர்கள் என்றே கூறலாம். மாற்றம், மனங்கழிய நின்ற மறையோனாகிய இறைவனைப் பாரிடை ஐந்தாய்ப்பரந்தாய் போற்றி, என்று கண்டு போற்றும் திறன் வேறெந்த மொழியிலும் காணமுடியாது.

“கோனாசி யான் எனது என்று அவரவரைக் கூத்தாட்டு வாணாகி நின்றாயை என் சொல்லி வாழ்த்துவனே”

என்றது வள்ளுவரது ‘யான் எனது என்னும் செருக்கறுப்பான் வாணோர்க்கு உயர்ந்து’ நிற்கும் நிலையை நன்கு உணர்த்துகிறது.

சரண் ஆடையும் சமயநெறி

சைவசமய உண்மையைக் கூறவும், அடியார்களோடு கூடி இறைவனை வணங்கி இன்பந் துய்கவும் மணிவாசகப் பெருமான் விரும்பினார். அந்த இன்ப விழைவே “தரு வெம்பாவை”யாகி உறக்கத்திற்கும் பேர்போன தமிழர்களைத் தட்டியெழுப்பியது;

“சங்கஞ்சிலம்பச், சிலம்பு கலந்தார்ப்பப்

பங்கயப் பூம்புனல் பாய்ந்து ஆடேலோர் எம்பர்வாய்”
திருவாசகத் தேனில் ஊறிய இராமலிங்க அடிகள் கண்ட
சுவை அனுபவத்தை:-

“தேன்கலந்து, பால்கலந்து செழுங்கனி தீஞ்சுவை கலந்து
ஊன் கலந்து உயிர்கலந்து உவட்டாமல் இனிப்பதுவே”

என்று கூறியவாறு நாமும் படித்து இன்புறுவதோடு நில்
லாமல் மாணிக்கவாசகப் பெருமர்னுடன் சேர்ந்து நாமும்
“என்பெலாம் உருக நோக்கி அம்பலத்தாடுவான் மேல்”
அன்பு செலுத்தி அருள் பெறுவோமாக.

“மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்”

7: பக்தி இலக்கிய வரிசையில்: புராணங்கள், பிரபந்தங்கள்

மார்க்கியத்தின் அடியில் வெறும் உலகாயதம் உருள்
கிறது. காந்தியத்தின் அடியில் அழியாததெய்வீகம் பொலி
கிறது. இரண்டும் கலந்த ஒன்றே வாழ்க்கையை நன்மு
றையில் வளர்க்க வல்லது. இதற்கு வழி என்ன? அது
தான் வழிபாட்டுமுறை. வழிபாட்டால் தோன்றி நின்று
வளரும் சமதர்மமே சன்மார்க்கத்தை ஒம்பவல்லதாகும்.
கூட்டு வழிபாட்டுக்காகவே புராணங்கள் தொகுத்து வழங்
கப்பட்டன.

இறை வழிபாட்டின் பயனைய அன்புபெருகி அருள்
பொலிந்தால் உயிர்களுக்கு உறுகண் செய்தல் ஒழியும். தவ
நெறியென்று எல்லாவற்றையும் விடுத்துக் காட்டுக்கோ
மலைக்கோ ஓடுவது அந்நெறி புகுந்ததாகாது. எதையும்
துறத்தல் வேண்டுவதில்லை. இருப்பதில் இருந்துகொண்டே
தவநெறிபற்றி வாழலாம். ‘கொண்ட விரதமும் ஞானமும்
அல்லது மண்டியவருடன் வழிநடவாதே’ என்றார் திருமூல

நாயனார். எண்ணங்களைத் தன்னலத்துக்கு பயன்படுத்தாதது பிறர் நலத்துக்குப் பயன்படுத்தும் முயற்சியே தவம் எனப்படும். எல்லாம் ஆண்டவன் செயல்; எங்கும் எதிலும் ஆண்டவனைக் காண்கின்ற உள்ளமே, நம்மாழ்வாருடன் சேர்ந்து:-

“திருவுடை மன்னரைக் காணில் திருமலைக்
கண்டேனே யென்னும்
உருவுடை வண்ணங்கள் காணில்
உலகளந்தான் என்று துள்ளும்”

புராணங்கள் பறைசாற்றும் பேருண்மை

சைவம் வளரத், தமிழ் வளரத், தருமம் ஓங்கித் தழைத்து வரப் பிறந்தமை புராணங்கள். கி. பி. 13-ம் நூற்றாண்டு முதல் 18-ம் நூற்றாண்டுவரை சமய தத்துவங்களையும், கோட்பாடுகளையும் பொதுமக்களுக்கு விளங்க வைக்கும் நோக்கத்துடன் சீரிய செந்தமிழில், வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளையும் இணைத்து எழுதப்பெற்ற தெய்வீகச் செயல்களும், கதைகளுமே புராணங்களாகக் கருதப்படும். தெய்வ நம்பிக்கையினின்றும் எழுந்ததுதான் சமயம். புராணங்கள் எடுத்துக்கூறும் சமயசம்பந்தமான வரலாற்றுக் கதைகள் இந்த நம்பிக்கையை வலுப்படுத்த நாம் எடுக்கும் முயற்சி இறைவனது ஆற்றலையும், அனுக்கிரகத்தையும் போற்றி “அவனன்றி ஓர் அணுவும் அசையாது” என்பதை உணர்த்துவதே புராணங்கள் அறைகூவும் பேருண்மை.

இவற்றுள் தலையாயது சோழ அரசின் பிரதம மந்திரியாய் இருந்த சேக்கிழார் பெருமான் இயற்றிய பெரியபுராணமாகும். சமணத்தை தழுவிருந்த தமது மன்னரான இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழனை சேக்கிழார் பெரிய புராணம் பாடிச் சைவத்தைத் தழுவும்படி செய்தார் என்பது வரலாறு. சோழநாட்டு வர்ணனையில், சமயத்தின் அடிப்படையில் தமிழும் தமிழர் செங்கோலும் இருந்த நிலையைச் சேக்கிழார் அழகுடன் சித்தரிக்கிறார்.

“பர்ட்டியல் தமிழரை பயின்ற எல்லையுள்
கோட்டுயர் பரிவரைக் குன்றின் உச்சியில்
சூட்டிய வளர்புலிச் சோழர் காவிரி
நாட்டியல் பதனையான் நவிலலுற்றனன்”

தியாகச் செம்மலான கண்ணப்ப நாயனார், மனக்கோயில்
கட்டி இறைவனை அழைத்த அப்பூதியடிகள் ஆகியோரது
வரலாறுகள் எமக்கு வழிகாட்டியாக அமைகின்றன. எங்
கும் நீக்கமற நிறைகின்ற பொருளான இறைவன்பால்
அன்பு பெருகிவிட்டால் உலகில் எம்மை அலைக்கும் வேற்
றுமைகளில் எல்லாம் ஒற்றுமைகாணும் இயல்பு வரப்
பெறும். இதிலிருந்து பிறப்பது ஆத்ம சாந்திதரும் பேரின்
பம்.

கடவுளை அடிமைகொண்ட தமிழ்

பெரியபுராணத்தையடுத்துப் பெருமைக்குரியது கச்சி
யப்பர் அருளிய கந்த புராணமும், பரஞ்சோதியார் இயற்
றிய திருவிளையாடற் புராணமுமாகும். கடவுளும் தமிழ்
ளுக்கு அடிமையாகின்றான் எனக்கொள்வதே தமிழனின்
வீரப்பு. அந்தப் பெருமையில் வீறுகொண்டு,

“கண்ணுதற் பெருங்கடவுளும் கழகமோடமர்ந்து
பண்ணுறத் தெரிந்து ஆய்ந்த இப்புகந்தமிழ் ஏனை”

என்று கூறியவர் பரஞ்சோதியார். தமிழின்மேலுள்ள
அன்பு காரணமாக “தொண்டர் நாதனை தூதிடை
விடுத்து, முதலை உண்ட பாலனை அழைத்து.....கன்னித்
தண்தமிழ்ச் சொல்லோ, மறுபுலச் சொற்களோ சாற்றிர்”
என்று இறுமாந்து கேட்டு உரிமை குன்றிய தமிழருக்குப்
புத்துணர்ச்சியூட்டிய புராணங்கள் பல. “நெக்கு நெக்கு
நினைப்பவர் நெஞ்சுளே, புக்கு நிற்பன் பொன்னார் சடைப்
புண்ணியன்” - இந்த உண்மையை மறவாமல், பயந்த தனி
வழி போசுமுன் தளராத முயற்சி செய்து திருவருள் பெறு
வோமாக.

நெஞ்சையள்ளும் நாலாயிரப் பிரபந்தம்

தமிழ்க் கவிதையுலகில் உள்ளத்தை உருக்கக்கூடிய
ஒரு தனிச் சிறப்பு வைணவ ஆழ்வார் பாசுரங்களுக்கு

உண்டு. தமிழ் நாட்டில் பக்தி மர் ர் க் கீ ம் பரவுவதற்கு ஈடும், எடுப்புமற்ற எமது இனிமைத்தமிழ் ஒரு சிறந்த கருவியாக இருந்து வந்திருக்கிறது. திருமால் ஊஞ்சல் ஆடும் அழகைக் கூறும் பாடல்;-

“ஆரணங்கள் ஒரு நர்ன்கும் ஆட அன்பர் நெஞ்சும்
அணி சிலம்பும் அடிவிடாது ஊஞ்சல் ஆட
வாரணங்கு முலைமடவார் கண்ணும் வண்டும்
வந்துளவும் புயம் விடாது ஊஞ்சல் ஆட”

எம்மையும் சேர்ந்து ஆடவைக்கின்றது.—“மூவுலகும் ஈரடியால் முறை திறம்பா வகை முடியத்தாவிய சேவடியைப் போற்றவும்” செய்கிறது; “ஆரணம் முழங்கப் பஞ்சவர்க்குத் தூது நடந்தானை” ஏற்றி ஏத்தவும் தூண்டுகிறது. “நலம் தரும் செல்வம் தந்திடும் அடியார் படுதுயராயினவெல்லாம் நலந்தரும் சொல்லை நான் கண்டுகொண்டேன் நாராயண என்னும் நாமம்.” நாராயணன் பெருமை கூறும் நம்மாழ்வார் பாடலை நயந்துரைக்காத நாவென்ன நாடீவா?

கண்ணனைக் காதலித்த ஆண்டாள்

ஆண்டாளுக்கும் அரங்கநாதனுக்கு மேற்பட்ட தெய்வீகக் காதலை அறியாத தமிழர் இல்லையென்றே சொல்லலாம். “மாயனை மன்னும் வடமதுரை மைந்தனை, தூய பெருநீர் யமுனைத் துறைவனைக் காதலித்து அதன்பயனாக மணக்கோலம் பூண்டுவந்த திருமால் தன் கைத்தலம் பற்றக் கனக்கண்டதை” விளக்கும் பாடல் எம்மையெல்லாம் அந்த மணப்பந்தலுக்கே அழைத்துச் செல்கிறது.

“மத்தளம் கொட்ட வரிசங்கம் நின்றூத
முத்துடைத் தாமம் நிரை தாழ்ந்த பந்தர்க்கீழ்
மைத்துனன் நம்பி மதுகுதன் வந்து என்னைக்
கைத்தலம் பற்றக் கனக்கண்டேன் தோழீநான்”

மார்சுழி நீராடித், திருமால் திறம்பாடும் பொருட்டு ஆண்டாள் திருவாய்மொழியில் பெண்களை அழைக்கும் பாடல்கள் “குள்ளக் குளிரக் குடைந்து நீராடாதே, பள்ளிக் கிடத்தியோ” என்று புத்துணர்ச்சியூட்டும் பான்மையன.

கோனாய்ப் பிறந்தவர் மீனாய்ப் பிறக்க வரம் கேட்கிறார்

மன்னராக வாழ்ந்த குலசேகர ஆழ்வார் திருமாலின் மீதுள்ள அன்புப் பெருக்கின் காரணமாக ஒருவரம் கேட்கிறார். “தேனார் பூஞ்சோலைத் திருவேங்கடச் சுனையில் மீனாய்ப் பிறக்கின்ற மதிடையேன் ஆவேனே” என்றார். தொண்டர் அடிப் பொடியாழ்வார் இந்திரலோக வாழ்வையே வேண்டாமென்கிறார். கண்ணனுடைய காட்சி கிடைக்கப்பெற்றால்:-

“பச்சை மாமலைபோல் மேனி

பவளவாய் கமலச்செங்கள்

அச்சுதா அமரர் ஏறே!

ஆயர்தம் கொழுந்தே என்னும்

இச்சுவைதவிர யான்போய்

இந்திரலோகமாரும்

அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்

அரங்கமா நகராளானே”

உலகிற் தோன்றிய பெரியோர்கள் காலதேச வர்த்தமானத்திற்கேற்ற முறையில் கடவுள் நெறியென்னும், சமயத்தை ஒம்பிச் சென்றார்கள். அன்னோரின் அறிவுரைகள் மூலம் நாமும் பயன்பெற்று வாழ்க்கையிற் சாந்தியும், இறையருளும் பெறுவோமாக.

8. தமிழ் இலக்கியத்தில் கற்பனைச் சிறப்பு

உலகில் அழிவுற்ற நாகரிகங்களை ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவை வலிமையில்லாததனால் மட்டும் அழிந்தன என்று கூறமுடியாது. ஆட்படை கொண்ட ரோம் நாடு அழிந்தது. அறிவும், கலையும் மிக்க கிரீஸ் நாடு மாண்டது. உலகுக்கே வழிகாட்டிய எகிப்திய—பாபிலோனிய நாடு உலகு வீழ்ந்து பட்டது. இற்றைக்கு நாலாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தலைசிறந்து விளங்கிய எமது சைவத்திராவிட சிந்துநதிப்பள்ளத்தாக்கு நாகரீகமே சீர்குலைந்து இன்று நிலமட்டத்துக்குக் கீழ் நிழலாடிநிற்கிறது. காரணம் கனவார்வம் குன்றியதினாலேயே அவை அழிந்தன. இன்றைய தமிழ் உலகின் வாலிபரும், உள்ளத்துடிப்புள்ளோரும் போற்றும் கருத்துக்களும் காணாம்கனவுகளும் தான் எதிர்கால மறுமலர்ச்சிக்கும், தமிழ் கூறு நல்லுலகத்தின் வளர்ச்சிக்கும் ஊக்கம் அளிப்பன, ஆக்கம் தருவன.

கனவுகள் காண்பது குறையல்ல. அறிவுத் துறையில் கனவு கண்டோரே விஞ்ஞான உலகில் அன்றும், இன்றும் கூடர் விடுகின்றனர். கெப்பிளர் வானத்தில் கோள்களை இயக்கும் விதியைக் கனவு கண்டான். யேம்ஸ்வாட் இயந்திரங்களைக் கனவுகண்டான். பொதமக்கள் நலன் கருதியோர் கண்ட கனவுகள் இன்னும் பல. ரொபின்சன் குறுசோ புதுத் தீவுகளைக் கனவுகண்டான். பாரதியார் இந்திய விடுதலையைக் கனவுகண்டு அதில் எழுந்தவைதான் அவரது கவியூற்று. கார்ல் மாக்கசு சுரண்டல் அற்ற சமதர்ம சமுதாயத்தைக் கனவு கண்டவர். இப்படி க் கனவுகள் கண்டு அதனால் உலகம் முன்னேறிய கதையின் உண்மை எமது செந்தமிழ் உள்ளங்களில் செறிந்து “தம்மின் தம் மக்கள் அறிவுடமை” பெறச்செயலாற்றுவதே சிறப்பு.

தோற்றுவாய்

கலைகள் கருத்தைக் கவர்வன; களிப்பைத் தருவன. கலைகளின் அரசி கவிதை. கவிதைக்கு மெருகேற்றுவது கவிஞனின் கற்பனைக் கனவு. கல்லைக் கலையாக்கி அக்கலை

யில் கடவுளைக்கண்டு போற்றி வழிபடுவோர் நாம். அதே வேளையில், எம்து செந்தமிழ் மொழியின் சொல்லைக் கலை யாக்கிச் சுடர்விடும் இலக்கியச் செல்வத்தைப் போற்றிப் பாராட்டுவோரும் நாமே. உள்ளக் கிளர்ச்சியையும், அகத்தில் எழுச்சியையும் தருதல் தமிழ் இலக்கியத்திற் குரிய தனிப்பெருஞ் சிறப்பு.

முத்தமிழ் இலக்கியம் என்னும் பரந்த கடலில் நன் முத்துக்கள் பல உள்ளன. புலமை என்னும் ஆற்றல் கொண்டு தமிழ்க் கடலில் புலவர் பெரும்புகள் மூழ்கி யெடுத்த முத்துக்கள் பல கவிதை என்னும் அரங்கில் கற்பனைச் சுடர் ஒளி வீசிநிற்கின்றன. இதை அளித்த பெரு மக்களுக்கு நன்றிவணக்கம் தெரிவித்து அக்காட்சியைக் கண்டுகளிப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

அயோத்தி நகர்ச் சேவல்கள் செடிஎன்ன செய்தி

அன்று மாளிகையில் நள்ளிரவில் நடந்த நிகழ்ச்சி. அதுவும் அப்போதுதான் நடந்து முடிந்தது. பெரிய இடத்து விஷயம். வெளிவருவது என்றால் மிகவும் கடினம். அதுவும் சரதராண விஷயமல்ல. அரசு மாளிகையிலே, அந்தரங்கத்திலே போயும் போயும் படுக்கை அறையிலே நடந்த மர்மம். நடுச்சாமத்தில் நடந்தது—விடியும்வரை பொறுத்திருக்க முடியாத நிகழ்ச்சி.

கடவுளின் படைப்பிலே சில விலங்குகளும், மீன்களும் ஏதோ ஒருபகுத்தறிவுக்கெட்டாத அபாரசக்தி கொண்டுள்ளது. விஞ்ஞான மனிதனைச் சிறிது பிரமிக்கச் செய்கிறது. சில பறவைகளும், மீன்களும் அச்சக்தியால் பல்லாயிரம் மைல்கள் தாண்டிச் சென்று தம் இனப்பெருக்கத்திற்கென சேர்ந்து பின் முட்டையிட்டு மீண்டும் தம் இல்லங்களில் வந்துசேர்வது ஒரு புதிர். இது தெய்வத்தின் விளையாட்டோ, என்னவோ.

ஆயினும், கற்பனையுலகிலே நாம் பிரமிக்கப்பட வேண்டாத நிலையில் எதுவும் நிசமும். கம்பன் தன் கற்பனையாற்றல் கொண்டு அயோத்தி நகரில் வாழும் சேவல்களுக்கு ஒரு உளவறியும் சக்தியைக் கொடுத்து விட்டான்.

மரிகையின் படுக்கையறை நிகழ்ச்சியை அச்சேவல்கள் ஏதோ ஒருவாறு அறிந்தன. கைகேயி முதல் வரத்தால் பரதனை நாடாளவும், மறுவரத்தால் ராமன் காடேகவும் கேட்டுப்பெற்று விட்டாள். இந்தக் கொடுமையைப் பொறுக்க மாட்டாது மயங்கிவிழ்ந்து மடிந்தான் தசரதன்:

விஷயம் தெரியாத அயோத்தி மக்கள் கண் அயர்ந்து உறங்குகிறார்கள். சேவல்கள் தெரிந்தும் சும்மா இருக்க முடியுமா? மனங்கலங்கின. நேரமோ நடுச்சாமம். துன்பம் பொறுக்க மாட்டாமல் ஒருசேவல் “குய்யோ! முறையோ!” என்று கூவியது. இதைத் தொடர்ந்து நகரச் சேவல்கள் எல்லாம் தம் வயிற்றில் ஊற்றி, எற்றி அடித்துக் கூவிக் குரலெழுப்பினவாம்:-

“எண்தருங் கடை சென்றயாமம்
 இறங்குகின்ற ஏனையால்
 வண்டு தங்கிய தொங்கல் மார்பன்
 மயங்கி விம்மிய வாறெல்லாம்
 கண்டு நெஞ்சு கலங்கி அஞ்சிறை
 யான காமர் துணைக்கரம்
 கொண்டுதம் வயிற்றெற்றி எற்றி
 சிரிப்ப போன்றன கோழியே.”

குழந்தை முகுகனுக்குப் பிள்ளைத் தமிழ் மாலு

தேன் உண்டு அனுபவிக்கப்படவேண்டிய பொருள்; அங்ஙனமே கவிதையும் படித்து அனுபவிக்கவேண்டிய ஒன்று. கவிதையின் அனுபவத்தைச் சொற்களால் வரையறைப்படுத்தி, அளந்துகாட்ட முடியாது. “பாவின் நயமெல்லாம், யானும் பசுவல்லேனே; ஆவின் பாற்கவையை நாழி அளந்து காட்டிடுமோ” என்று வியந்தவர் கவிமணி:

எங்கும் நிறைந்திருக்கும் இறைவனை தமது அன்பிற்குரிய பிள்ளையாக்கி வழிபடும் முறையில் வந்த இலக்கியச் செல்வம் பிள்ளைத் தமிழ். பெற்ற பிள்ளைக்கு முகம் திருத்திப், பூச்சுடி, பொட்டிட்டு கொஞ்சிக் குலாவி விளையாடும்

பேற்றை இறைவனோடு பிணைத்துக் கற்பனை செய்த பாடல் களுக்குத்தான் எத்தனை ஆற்றல்! எவ்வளவு தெய்வீக இன்பம் பொங்கும் அன்பு!

“வாராதிருந்தால் இனிநானான்,
வடிவேல் விழிக்கு மைஎழுதேன்
மதிவாள் நுதற்குத் திலகமிடேன்,
மணியாலிழைத்த பணிபுரியேன்
பேராதரத்தினோடு பழக்கம்பேசேன்,
சிறிதும் உன்முகம் பாரேன்
பிறங்கு சுவைப்பால் இனிதூட்டேன்
பிரமுடன் ஒக்கலையில் வைத்து
தேரார்வீதி வளங்காட்டேன்,
செய்ய கனிவாய் முத்தமிடேன்
திகழுமணித் தொட்டிலில் ஏற்றி,
திருக்கண் வளரச் சீராட்டேன்”

பாவம் குமரன். இந்தப் பிள்ளைத்தமிழ்ப் பாட்டால் ஏற்பட்ட பயத்தினால் போலும், முருகப்பெருமான் இன்று “அஞ்சமுகம் தோன்றில் ஆறுமுகம் தோன்ற, வெஞ்சமரில் அஞ்சலென வேல்தோன்ற” அடியார் குறை தீர்க்க ஒடோடியும் வருகிறார்.

இயற்கைக் காட்சியில் எழுந்த கற்பனையூற்று:

தமிழ் இலக்கியத்தில் கருத்துப் பெர்லிவும், கற்பனையூற்றும் சுரந்துகொண்டு இருந்ததால்தான் ‘இருந்தமிழே உன்னால் இருந்தேன், உமையோர் விருந்தமிழ்தம் என்றாலும் வேண்டேன்’ என்று புலவர் இறுமாந்து பாடினார். கற்பனைக் கலைஞன் கையாளும் யுக்தி முறைகளில் மிகவும் முக்கியமானது இவ்வாற்றல் கவிதைகளைக் கற்போரின் மனத்தை விரிந்த பார்வையிற் செலுத்தவல்லது.

காட்டில் நடந்த சாதாரண நிகழ்ச்சியைக் கண்டு கற்பனை மெருகேற்றுகிறார் கவிஞர். அன்று கோடைக் காலம். இருமான்கள் காட்டில் நீர்தேடி அலைந்தன. ஒரு சிறிய சனையிலே நீர் இருக்கக் கண்ட கலைமான், அது இருவருக்கும் போதாதென நினைந்து, பிணையைக் குடிக்கும்படி.

ஏவியது: காதல்நோய் மாண்களை விட்டுவிடுமா. பிணை மறுத்து. முதலில் நீங்கள் என்று பின்னின்றது. தமிழ் மரபு தெரிந்த மானாக இருக்கலாம். இங்கேதான் கலைமா னின் செய்கை கலைஞனின் கற்பனையில் உதயமாகின்றது. தனது பிணையின் மீதுள்ள அன்பினால், தான் குடிப்பது போலச் சென்று சுணைநீரில் வாய் வைத்துப் பாசாங்கு செய்து மீண்டகாதல் காட்சியின் கற்பனை எமது தமிழ் உள்ளத்தில் உவகையூட்டும் என்பதில் ஐயமில்லை :-

“சுணைவாய்ச் சிறுநீரை எய்தாதென்று எண்ணி
பிணைமா இனிதுண்ண வேண்டிக்—கலைமாத்தன்
கள்ளத்தின் ஊச்சம் கரம் என்ப, காதலர்
உள்ளம் படர்ந்த நெறி” —ஐந்திணை ஐம்பது, 38

உலகியல் வாழ்வில் கேடும் ஆக்கமும், இறப்பும் பிறப்பும் மாறி மாறி வந்துகொண்டிருக்கும் இயல்பை சங்கப்புல வர் ஒருவர் வானத்திலுள்ள சந்திரனின் வாழ்விலும் காண்கிறார். இந்த உண்மையை உணர்த்துவதற்காகத் தான் திங்களானது அறியாதவரும் அறியும்படி வானத் தில் பலரும் காணத் திரிவதாகக் கற்பனை காண்கிறார்:-

“மாய்தல் உண்மையும், பிறத்தல் உண்மையும்
அறியாதோரையும் அறியக்காட்டி
திங்கள் புத்தேள் திரிதரும்” —புறநானூறு: 27

சிலப்பதிகாரம் செப்பும் சீரியகற்பனை

உலக இலக்கிய வரலாற்றிலேயே முதன்முதல் எழுந்த குடிமக்கள் காப்பியம் சிலப்பதிகாரம். மூவேந்தர் காலத் தில் எழுந்த, முத்தமிழ் நலம் கனிந்த இக் காப்பியத்தை ஒற்றுமைக் கீதம் என்றே கூறலாம். முன்னை மூவேந்தர் காலத்தும், பின்னைப் பாவேந்தர் காலத்தும் தமிழர் சீர் குலைந்து வாழ்ந்தது ஒற்றுமையின்மையாலேயே. இன் றைய இருபதாம் நூற்றாண்டில் கூட விழிப்புணர்ச்சியற்று, வயிற்றை நிரப்புவதேயே வழுவென்று நினைத்துத் தாழ் வடையும் எம் இனத்திற்கு ஒரு சாபக்கூடான இந்த ஒற்றுமையின்மையை இன்றைய தமிழ்நாட்டு அரசியல்

நிலை, அந்தோ! உறுதிசெய்வதுபோற் தோன்றுகிறது. எனவே கடல்கடந்து வாழும் தமிழர் ஆகுதல் இனம், மொழி என்ற பற்றுக்கோடு வழியே சென்று ஒன்றி இயங்குவது எமது தலையாய கடன். நிற்க,

சோழநாட்டில், கலைமலிந்த பூம்புகார் நகரத்தில் வாழ்வு தொடங்கியவர் கோவலனும் கண்ணகியும். விதியின் சதியால் பாண்டிநாட்டின் தலைநகரமான மதுரையில் வளையாத செங்கோல் வளைந்த காரணத்தால் கோவலன் கொல்லப்படுகிறான். மதுரையை எரித்தபின் கண்ணகி சேரநாட்டின் வஞ்சி நகரிலே பத்தினித் தெய்வம் ஆகிறாள். இது காப்பியக் கதையின் சுருக்கம்.

காப்பியத்தின் நடுவிலே ஒரு கற்பனைக் காட்சி..... காவேரி பாயும் புகாரைவிட்டு, மதுரைக்குப் போகும் பாதையிலே வைகை நதியைக் கடக்கின்ற கட்டம். துன்பம், பெருந்துன்பம் கோவலன் கண்ணகியை மதுரையில் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பதை, வைகைநதியறிந்து கண்ணீர் வடிக்கிறதாம். இதற்கும் மேலாகச் சென்று, ஆற்றைக் கடந்து போகும்போது கூட வாரேல் என்று தடுத்து எச்சரிக்கை செய்வது நெஞ்சை உருக்கும் திறனுடையது:-

வைகை:- “தையற்குறுவது தானறிந்தனள் போல்
புண்ணிய நறுமலர் ஆடைபோர்த்துக்
கண்ணிறை நெடுநீர் கரந்தனள் அடக்கி
.....

கொடிகள்:- தையலும் கணவனும் தனித்துறு துயரம்
ஐயமின்றி அறிந்தவை போல
போரூழந் தெடுத்த ஆரெயில் நெடுங்கொடி
லாரேல் என்பனபோல் மறித்துக்காட்ட’

இக்கற்பனை விருந்தைச் சிலப்பதிகாரம் எங்கும் அளித்த இளங்கோ அடிகள் சிந்தை செல்லாச் சேணெடுந் துரத்து அந்தமில் இன்பம் அரசாண்ட போதுகூடச் செந்தமிழ்க் கற்பனை இன்பத்தை மறவாதது எமது அதிட்டம் என்றே சொல்லலாம்.

வாழிய செந்தமிழ். வாழ்க நற்றமிழர்
ஊழிகாலமும் ஒற்றுமைபோற்றி வாழியவே.

9. தமிழ் இலக்கியம் கண்டுபோற்றிய பொதுமை நெறி

நாத்திகம் பேசிப்பேசி நாத்தமும்பேறிய உலகம் இது. சீர்திருத்தம் என்றும் புரட்சி என்றும் சொல்லி எதையும் கூசாமற் செய்யும் இதயம் கொண்டவர்கள் மனிந்துள்ள காலம் இது. பெற்று வளர்த்துப் போற்றும் தாயைக் கொல்லாமற் தாய்மையின் சூழ்நிலையைச் சீர்திருத்தம் செய்ய முடியாது என்று வாதாடுபவர்கள் இவர்கள். மூடப் பழக்க வழக்கங்களாலும், வைதீகச் சடங்குகளாலும், சல்லரித்துப்போன கோர்ட்பாடுகளாலும் விளைந்த கேடுகளைச் சமயத்தின்மீது சுமத்துவது அறிவீனம். இந்த நிலையிற் கூடத் தன்னை அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தன்னை இகழ்வாரையும் காப்பது பரம்பொருள்.

அன்னையின் மடியிலே தன்னை மறந்து புன்னகைபூக்கும் குழந்தைக்குத் தாய்மையின் பண்பு தெரியாது. தங்கள் வாழ்க்கையின் தேவைகள் ஓரளவு பூர்த்தியானதும் 'கடவுளாவது சாமியாவது' என்று பலர் இந்நாட்களில் தைரியமாகப் பேசுகிறார்கள். இது நம்முடைய துர்ப்பாக்கியம். நாம் காணும் உலகமும் அற்புதப் பொருள்களும் வேகங்களும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று உண்டாவதைக் காண்கிறோம். எல்லாம் நியதியின்படி நடைபெற்றும் சுழன்றும் வருகின்றன. அனைத்துக்கும் காரணமான ஒருவித்து இல்லாமல் இவ்வளவும் உண்டாவதற்கில்லை. குனியத்தினின்றும் பொருளோ, வேகமோ, நியதியோ உண்டாக முடியாது என்பது அறிவியல் ஆராய்ச்சியாளரின் துணிந்த முடிவு. எனவே நாம் கிரகித்துக்கொண்டு விமரிசனம் செய்யக் கூடாத நன்மை படைத்த ஒரு காரணம் இருந்தே தீரவேண்டும். இதுவே 'மாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோனாயும், ஊனாய் உயிராய், உலகனைத்தின் உட்பொருளாயும் நிற்கும் பரம்பொருள். இறைவன் எங்கும் வியாபித்திருக்கும் நன்மையை விளக்க வந்த சங்கத் தமிழ் நூலான பரிபாடல் சாற்றும் திறன் போற்றற்குரியது:-

“தீயினுள் தெறல் நீ பூவினுள் நாற்றம்நீ
கல்லினுள் மணிநீ சொல்லினுள் வாய்மைநீ
அறத்தினுள் அன்புநீ மறத்தினுள் மைந்துநீ
அனைத்தும் நீ அனைத்தின் உட்பொருளும்நீ”

—பரிபாடல்

உலகெலாம் வாழும் தமிழர்கள் பலசமயங்களைப் பின் பற்றினாலும் பேசும் தாய்மொழியாலே நாம் தமிழர்கள்; பழம்பெரும் தமிழ்நாட்டின் உறவாலே நாம் தமிழர்கள்; நாடும் மொழியும் இணைந்து அளித்த கலை, கலாச்சார உறவாலே நாம் தமிழர்கள். சமயத் துறையிலே கூடச் சமய இலக்கியங்களாற் தமிழ்மொழி சிறப்புடன் செழிப்படைந்த செம்மை வார்த்தைகளில் அடங்காது. சமணத்தாற் சிறந்தது சிலப்பதிகாரமும், சீவகசிந்தாமணியும். புத்தமதத்தாற் பொலிந்தது மணிமேகலை. சைவத்தாற் செழித்தது பெரியபுராணம். கிறித்தமதத்தாற் கிர்த்தி பெற்றது தேம்பாவணி. வைணவத்தால் வீறுகொண்டது ராமாயணம். இஸ்லாமால் இறும்பூதெய்தியது சீரூப்புராணம். எனவே தமிழ் இலக்கியம் பரம்பொருள் தந்த செல்வமேன்றே நாம் போற்றி, உலக சமயங்களையெல்லாம் தன்னகத்தே கொண்ட பெருமையாற் பிறந்த பொதுமையிலே மலர்ந்த புதுமையைக் கண்டு களிப்பது அறிவுடமையாகும்.

கந்தபுராணமும் கார்ல் மாக்கம்

மனித வாழ்க்கையிலே பெறக்கூடிய இன்பம் இருவகைப்படும். ஒன்று புற அமைதியால் (Socio—Political) வருவது, மற்றது அக அமைதியால் (Spiritual) வருவது, மாக்கியப் பொருளாதாரக் கோட்பாட்டின் விழுமியநோக்கம் பொதுவுடமை மூலம் உலகில் மக்களிடையே புற அமைதியை நிலைநாட்டுதல்—உண்டி, உடை, உறையுள் என்று தொடங்கிப் பின் எல்லோருடைய நிலைத்த நல் வாழ்விற்கும் அடிக்கோலி ஆவன செய்தலாகும். உலகின் பல்வேறு சமயங்களின் அடிநிலைக் குறிக்கோள் அகஅமைதி; குழந்தை தன் தாயை அண்மையில் கண்டுபெறும் அக அமைதி.

தனி மனிதனது வாழ்க்கையிலே பணம், பண்டம், வீடு வாசல், வாகன வசதிகள் என்றெல்லாம் இருந்தபோதிலும் அவன் மனதிலே இயற்கையாக அமைதி பெறுதிருந்தால் அவ்வாழ்க்கை மலர்ந்து மணம் வீசாது. அறிவியல் விஞ்ஞான முன்னேற்றத்திற்கு சந்திரமண்டலத் தரையிலே நடமாடிய அமெரிக்க மர்ந்தருக்குத் “தெய்வ வழிபாடு” என்று யாரும் சொன்னாற் சிரிப்பார்கள். ஆனால் அதே பெயரை மாற்றிப் புதுமை மெருக்கேற்றி “உலகியலைக் கடந்த தியானம்” (*Transcendental Meditation*) என்று சொல்லிப் பாருங்கள். ‘ஆகா, ஓகோ’ என ஆமோதிப்பதோடு அமையாது அத்தியானம் மனச் சஞ்சலத்திற்கு ஒப்பற்றதோர் சஞ்சீவியென்று அறிவியற் சாதனைகளால் நிரூபித்தும் காட்டுவார்கள். தன்னிடம் இல்லாதவற்றைத் தேடி அலைவது மனித இயற்கை. கந்த புராணத்தை கட்டியமும் சமுதாயம் கடல்கடந்தேனும் பொருள் சேர்க்க விழைகின்றனர். பொருட் செல்வம் மிகுந்த குபேரநாடான அமெரிக்காவிலே மக்கள் அக அமைதியை தேடி அலைகிறார்கள். பொருளும், அருளும் சேர்ந்து பெறுவதே புற, அக அமைதி தரும் இன்ப வாழ்க்கை.

பசித்தவனுக்குக் கடவுள் கூட ஒரு கவளம் சோராகத்தான் காட்சியளிக் முடியும். என்பது உண்மையே. ‘இரந்தும் உயிர் வாழவேண்டிற் பின், பரந்து கெடுக உலகியற்றியான்’ என்பது வள்ளுவர் வாய்மை. அடிமைக்கு அவனது அடிமை விலங்கை வெட்டும் வீரனாகத்தான் கடவுள் காட்சியளிக்க முடியும்—தன்னையே விற்றுத் தன் குடல் வளர்ப்பதனால் ஆவதென்ன?

“வீரகதந்திரம் வேண்டிநின்றார் பின் வேறெதைக்
கொள்வாரோ
கண்கள் இரண்டும் விற்றுச் சித்திரம் வாங்கினால்
கைகொட்டடிச்சிரியாரோ”

என்று விடுதலையின் வீரப்பை உணர்த்தியவர் கவிக்குயில் பாரதி. இவ்விரண்டும் ஒரேபுற அமைதியின் இரு கூறுகளே.

இத்துடன் சமய உணர்வாற் பெறப்படும் அக அமைதியும் சேர்ந்த பின்பே வாழ்க்கையில் உள்ளும் புறமும் இன்பச் சுடர் வீசும்.

மாக்கியத்தின் உயிர்நாடி பொருள், சமயத்தின் உயிர்நாடி அருள். அன்பின் அடிப்படையில் எழுந்த சமதர்மமே பொதுமையின் பயனைப் பொன்னெனப் போற்றி வளர்க்கும். அகமும் புறமும் சேர்ந்த வாழ்க்கையிலே அகத்தைப் புறக்கணித்துப் புறத்தைமட்டும் வளர்ப்பதால், மனிதன் முன்னேற முடியாது. ஒரு அதிகாரக்கும் பலுக்குப் பதிலாக வேறு கூட்டத்தார் புதிய திட்டங்களுடன் தோன்றுவதால்மட்டும் நாடு முன்னேறிவிடாது. ருசிய நாட்டிலும், சீனாவிலும் வாழ்க்கைத்தரம் உயர்ந்ததை யாரும் மறக்க முடியாது. ஆயினும் உண்டி உறையுள் போன்றவைகளால் மட்டுமே மனித வாழ்வு அதன் முழுப் பயனையும் பெறமுடியாது. உலகிலேயே வாழ்க்கைத்தரம் உயர்ந்து காணப்படும் நாடுகளான அமெரிக்கா, டென்மார்க் போன்ற சமுதாயங்களிலே இன்றும் காணப்படும் அரசியற் சதித் திட்டங்களும், இல்லற வாழ்க்கைச் சீர்கேடுகளும், அக அமைதியைப் பிரதிபலிக்கவில்லை என்றே துணிந்து கூறலாம். பொதுவுடமைக் கொள்கை இன்னும் ருசியாவிலும், சீனாவிலும் பூரணத்துவம் அடையவில்லை. -அருளும் பொருளும் சேர்ந்து நடைபெறும் அரசியலே “அரசாங்கம் என்ற அதிகாரம் ஆதரவற்று வீழ்ச்சியுறும்” (*When the state itself withers away*) என்று கூறியவர் பிரடரிக் என்ஜெல்ஸ் என்ற பொருட் தத்துவத்தை ஆராய்ந்த பெருமகனார். அங்கே அப்போதுதான் தூய சமதர்மப் பொதுவுடமை நடமாடும்.

சமய சன்மார்க்கம் சமுதாயத்திற்கு உயிராயின், சமதர்மம் உடலாகும். காலதேச வர்த்தமானத்திற்கு ஏற்ப வெவ்வேறு காலங்களில், வெவ்வேறு நாடுகளில், மொழிகளில் எழுந்த பல்சமய நெறிகளில் பரம்பொருளின் ஒருமைப்பாடும் உள்ளத் தூய்மை நெறியும், உலகொரு குலமெனும் உணர்வும் அக அமைதியை வளர்க்கும். சுருங்

கக் கூறின் இன்றிலையில் வேண்டப்படுவது அருளறம் செறிந்த பொருட் பொதுமையே (*Spiritual Communism*) கார்ல்மாக்கின் கொள்கை நுட்பங்களை உணர்ந்தோர் ஆதரிப்போர், ஆராய்ச்சியாளர் இனியாவது கந்தபுராணத்தைப் படிப்பவர்கள் நொந்து போகும்படி சிந்தனை செய்யாது நிந்தனை செய்வதை விட்டு விடுவார்களா!

அன்புமைட செறிந்த அறிவியலால் ஆகாததொன்றில்லை

பிரயாசைப்பட்டும் பிழைக்கத் தெரியாதவன் பெரிய புராணத்தைக் கட்டியழுகிறான். இது உலகாயதத்தில் ஊறிநிற்பவர் (*Materialism*) கருத்து. சமயமென்பது பாமர மக்களை மயக்கும் மா மருந்து என்பது பொதுவுடமை நெறியாளர் கார்ல் மாக்கின் கருத்து. வாழ்க்கையிலே நாம் எல்லோரும் தேடிப் பிடிக்க முயலும் இன்பம் உடலைமட்டும் பொறுத்து நில்லாது, உயிரையும், உள்ளத்தையும் கூடப் பொறுத்து நிற்கிறது என்பது உளநூலார் (*Psychologists* முடிபு. இப்பல்வேறு கருத்துக்களில் உண்மை விரவி நிற்கிறது. மாறுபட்டு முன்னேறும் உலகில் எழுந்த மாறுபாடும் சூழ்நிலைகளால் மனித சரித்திரத்தில் ஏற்பட்ட கருத்துக்கள் இவை. நோயாளிக்கு மருந்தும் வேண்டும், உணவும் வேண்டும், பத்தியமும் வேண்டும், மன அமைதியும் வேண்டும்.

விண்வெளிப் பயணம் செல்லும் ருசிய, அமெரிக்க அறிவியல் வளர்ச்சி எங்கே; பண்பாடிப் பாமரனாய்ப் பட்டினியில் வாழும் பரம்பொருள் வாழ்க்கை எங்கே! அறிவும் அன்பும் ஒருங்கே அமைந்தாற்றான் உலகின் ஏற்றத்தாழ்வுகள் அகலும்—“அறிவினான் ஆகுவது உண்டோ, பிறிதின்நோய் தனனோய்போற் போற்றாக்கடை” என்று கேட்பவர் வள்ளுவர் பெருமான். வெறும் அறிவு உணர்ச்சியற்ற அறிவுதான் அணுக்குண்டை உருவாக்கும். இதே போன்று அளவற்ற அன்பாலும் ஆபத்துத்தான் விளையும்—அறிவியல் தரும் பொருள் பண்டமில்லாமல் அடுப்பில் அரிசிவேகாது. அடுத்தவனுக்கு அன்புசெலுத்தும் ஆர்வம்

பிறவாது. தமிழுலகம் தாழ்ந்த நிலையில் தத்தளிப்பதற்கு அறிவியலே வேண்டற்பாலது. அறிவியல் வளர்ச்சிகொண்டு அன்புடமை நெறியினுள் சமயப் பிரசாரத்தால் நுழைந்த சீர்கேடுகளை அகற்றலாம். அறிவியல் வளர்ச்சித்தான் விடுதலையின் மாண்பையும், வீடுபேற்றின் திண்மையையும் திறம்பட உணர்த்தும். பனிவரையிற் குறிபொறித்துப் பாராண்ட, தமிழன், வந்தவரை வரவேற்று வாழ்வுயரச் செய்து வானளவு புகழ் பெற்று வாழ்ந்திருந்த தமிழன் இன்றும் என்றும் வேண்டுவது அறிவியலே:-

“அம்புலியில் கால்வைத்தே அமெரிக்க நாட்டான்
ஆகாததொன்றில்லை அருமுயற்சி கொண்டால்
நம்புங்கள் என்றறைந்தான் நாம் மறுத்து, மதியை
நம்முடைய குழந்தைக்குச் சோறாட்ட அழைத்தோம்
வம்புகதை பேசியுடல் உறவை மட்டும் நாளும்
வாய்கிழியப் பேசியதால் என்ன பயன் கண்டோம்
நம்புவியில் நாந்தமிழர் நமக்குண்டு கலையே
நாமறிதல் என்றென்றே உளங்குமுறுகின்றேன்.”

சமயப் பொதுமையில் மலர்ந்த புதுமை

சமயத்தின் பெயரால் உலகிற் பல நூற்றாண்டுகளாக இரத்த ஆறுகள் பெருக்கெடுத்து ஓடின, அரசுகள் மாறின, தேசங்கள் அழிந்தன. அறிவியலின் துணைகொண்டு உலகம் அடைந்த முன்னேற்றத்திற் தலையாயது சமயங்களிடையே மலரும் சமரசநோக்கு - பல்சமயப் பொதுமையில் மலர்ந்து புதுமை மணம் பரப்பும் பண்புகள் பல திறந்தன:- முகமது நபியின் தெய்வ ஒருமையும், யேசுபெருமானின் அன்புத் தத்துவமும், புத்தகர்பிரான் போதித்த தர்ம நெறியும், சைனமதம் போற்றிய அகிம்சையும், சைவத் தாற் சிறந்த இறைவனது அழகுப் பண்பும், பக்திநெறியுமாகும். இதனால் ஓரளவு பன்மையில் ஒருமையும் பொதுமையிற் புதுமையும், ஒன்றேகுலம் ஒருவனே தேவன் என்ற பரந்த மனப் பண்பும் உலகில் வளர்ந்து வருவதை வாழ்த்துவோமாக.

“இயற்கைதனைத் தெய்வமெனப் பொதுமை கண்டால்
 யேசு, நபி, புத்தரொடு, நாவ்வர், ஆழ்வார்
 அன்பொன்றே ஆகாரே ஒருவர் ஆவார்
 அன்பொன்றே அடிப்படையர்ய் அமையக்காண்
 [போம்.]”

10. தமிழ் இலக்கியம் கண்ட நகைச்சுவை

நம் வாழ்க்கைச் சுவைக்கு நம்மருந்தாகும்
 நகைச்சுவை விருந்து

மனிதன் சிரித்து வாழ்ந்தால் சிறந்து வாழலாம். தாலும் வாழ்வான், மற்றவர்களையும் வாழவைப்பான். தன் பிள்ளைக்கனியமுதின் களங்கமற்ற பளிங்குச் சிரிப்பிலே பிறந்ததின் பயனைப் பெறுவோர் பெற்றோர். கொள்ளை அழகால் மயங்கி அள்ளி அணைத்திடும் ஆண்மகளை ஆட்டிவைப்பது பெண்ணெனும் பேசும் பொற்சித்திரத்தின் புன்சிரிப்பு. மருத்துவ மனையிலே உடல் நலம் குன்றி உள்ளதெல்லாம் மாயையென்று வேதாந்தம் வித்திடும் வேளையிலே உள்ளத்தை ஊடுருவிச் சென்று உவகையூட்டுவது தாதிமாரின் தடுத்தார்கொள்ளும் தாய்மைச் சிரிப்பு.

இதையறிந்தன்றே வள்ளுவரும் “நகல் வல்லார் அல்லார்க்கு மா இருஞாலம், பகலும் பாற் பட்டென்று இருள்” என்று கூறினார். நாடகத்திலும், திரைப்படத்திலும் தங்கவேலுவையும், நாகேசையும் பார்த்தும் கேட்டும் சிரிப்பதற்காக வெய்யிலிலும், மழையிலும் கால்கடுக்கக் கியூவரிசையில் நின்றது எம்மிற் பலருக்கு நினைவு வரும். இன்று நகரங்களிலே தொலைக்காட்சியை அனேகர் பார்ப்பதுகூட இந்த பாழும் வாழ்க்கையிலே நாளும் ஒருமுறையாவது வாய் நிறையச் சிரிப்பதற்கன்றே. இவையெல்லாம் தாண்டப் பற்றுவிடற்குப் பற்றற்றான் பற்றினை பற்றும்பொழுது

குருவின் பார்வையில் மலர்வது ஞானோபதேசச் சிரிப்பு. இப்படிச் சிரிப்பு இல்லாத இடமே இல்லாமல் வாழ்வே சிரிப்பு மயமாய் இருக்கிறது.

அன்றொருநாள்: வள்ளுவர் வாய்நிறையச் சிரித்த கதை

வாள்வைப் பார்த்து - வாழ்க்கையைப் பார்த்துச் சிரித்த வள்ளுவர் பெருமான் அண்மையில் ஒரு நாள் தானும் சேர்ந்து கட்டியெழுப்பிய தமிழர் சமுதாயத்தைப் பார்க்க வந்தார். நாள்தோறும் நடைபெறும் சம்பவமொன்றைப் பார்த்துச் சிரித்தார். தான் எழுதிய திருக்குறள் தமிழருடைய அன்றாட வாழ்க்கையிலே நின்று நிலைத்துப் பயன்படவில்லையே என்று தன்னைத்தானே நொந்துகொண்டார். உலகிற்குத் தமிழரது பண்பாட்டைப் பரப்புவதற்கு குறளைக் காட்சிப் பொருளாகவல்லவா வைத்திருக்கிறார்கள் என்று ஒரு யோசனை தட்டியது. இதை ஆராய்வதற்காக உடனே வீட்டிலிருந்து புறப் பட்டு வீதிவழியே வள்ளுவ நாயனார் நடக்கலானார்.

அதே வீதியிலே ஒருவன் நடந்து சென்றுகொண்டிருக்கிறான்; தேவர்க்கடை ஒன்று குறுக்கிடுகிறது. வைத்திருந்த பணத்துக்கு ஏதோ பலகாரம் வாங்குகிறான். வழிநெடுக அதைக் கொறித்துத் தின்றுகொண்டே போகிறான். இடையில் வள்ளுவர் எதிர்ப்படுகிறார். அவர் அவனை மறித்து “தம்பி உனக்கு உயிர் இருக்கிறதா”? என்று கேட்டார். அவன் திகைத்து — வெறித்து — வேர்த்து அகல விழித்தபடி நின்றான். சற்றுநேரம் பொறுத்து “ஐயா, என்ன கேள்வி இது. நான் தடக்கிறேன், மூச்சு விடுகிறேன், முறுக்குத் தின்கிறேன்; என்னைப் பார்த்து—உனக்கு உயிர் உண்டா என்று கேட்கிறீர்களே?” என்றான்.

“சரியப்பா நீ அந்தக்கடையிலே முறுக்கு வாங்கிய பொழுது, இரண்டு நாட்களாகச் சாப்பிடாமல் வாடிவதங்கிய நிலையில் நின்றானே ஒரு ஏழை! நின்றதோடல்லாமல், பசிக்கிறது என்று கெஞ்சிக் கேட்டானே: நீவைத்திருந்த முறுக்கில் ஒரு பாதித்துண்டையாவது அவனுக்குக்

கொடுத்திருக்கக்கூடாதா! நீ அப்படிக் கொடுக்காது வந்ததுதான் என்னைச் சந்தேகிக்க வைத்தது” என்றார் வள்ளுவர். ஒருவனையாவது சிறிது சிந்திக்க வைத்தேனே என்று சிரித்தார்.

“பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்புதல் நூலோர்
தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை”

இதிலுள்ள நகைச்சுவையையும், பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்பும் பண்பையும் நாம் நினைத்துச் சிரிப்பதோடு சிறிது சிந்தித்தாலும் நன்று. சிந்தனைதானே செயலுக்கு வித்து, சிரித்துச் சிந்தித்துச் செயலாற்றுவோமாக.

மூக்கில் முகிழ்ந்த போர்

உலகம் ஆவதும் பெண்ணாலே அழிவதும் பெண்ணாலே என்று சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப நாம் சொல்வது வழக்கம். ராமாயணத்தில் ஒரு சீதை, சிலப்பதிகாரத்தில் ஒரு கண்ணகி, இந்தியாவில் ஒரு காந்தி, ஈழத்தில் ஒரு சிறிமாவோ—இது பெண்ணுலகமாயல்லவா வந்துவிட்டது. பெண்ணுலகம் உலகத்தையே அழிக்கவல்ல பலபடைக்கருவிகளை தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. அழகு என்று ஒரு படைக்கருவி. இது தோல்வியடைந்தால் அழகை என்று அடுத்த படைக்கருவி வரும்.

முகத்தழகி - குறிப்பாக மூக்கழகி - ஆகிய எகிப்தியப் பேரரசின் அழகுராணி கிளியோபத்ராவின் கடைக்கண் பார்வைக்குத் தவங்கிடந்தவன் ரோமச் சக்கரவர்த்தியான யூலியசீசர். இதனால் நடந்த போரில் இரு பேரரசுகள் அழிந்தன. கிளியோபத்ராவின் மூக்கின் நுனி சிறிது குறைந்திருந்தால் உலக வரலாறே மாற்றியமைக்கப் பட்டிருக்கும் என்று கூறுகிறது ஆங்கிலப் பழமொழி.

எகிப்தியர்களுக்குத் தமிழர்கள் அழகிலும் பண்பாட்டுப் பெருமையிலும் குறைந்தவர்களா என்ன? தமிழ்ப் பெரும் காப்பியமான ராமாயணத்திலே கம்பனும் சூர்ப்பனையாகிய ஒரு மூக்கழகியைப் படைத்து இலங்கைப்

பேரரசை அழிக்கிறான். இந்திகழ்ச்சியைக் காப்பிய நோக் குடன் காய்தல் உவத்தல் இல்லா நடுநிலையில் நின்று “மாற்றான் தோட்டத்து மல்லிகைக்கும் மணமுண்டு” என்ற பரந்த மனப்பண்புடன், நாம் படித்தால்தான் கம்பனது நகைச்சுவையைக் கண்டு நாம் இன்புறலாம்.

சூர்ப்பனகை ராமனிடம் வருகிற காட்சியை “அஞ்சொல் இள மஞ்சையென, அன்னமென மின்னும், வஞ்சியென நஞ்சமென வஞ்சமகள் வந்தாள்” என்று மிடுக்காக வந்தவளை அடுக்காக மொழி வைத்துக் காட்டுகிறான் கம்பன். இவர்கள் சந்தித்த கதையைச் சுருங்கக் கூறின், ஏதோ தகாததைக் கேட்ட காரணத்தினால் அன்று தன் மூக்கு அரிபட்டுப் போன சூர்ப்பனகை மீண்டும் ராமனிடம் மறுநாள் வருகிறான். நாம் பரிதாபப்படவேண்டிய காப்பியக் கட்டத்திலே, கம்பன் சூர்ப்பனகை கூறுவதாகச் சொல்லும் பாடலிலேதான் நகைச்சுவை இருக்கிறது.

“பொன்னுருவப் பொருகழலீர் புழைகாண
மூக்கு அரிவாள் பொருள் வேறுண்டோ?
இன்னுருவம் இதுகொண்டு இருந்தொழியும்
நம்மருங்கே ஏகாள் அப்பால்.....
பின் இவளை அயல் ஒருவர் பாராரென்றே
அரிந்தீர் பிழை செய்தீரோ
அன்னதனை அறிந்தன்றோ அன்பிரட்டி
பூண்டது, நான் அறிவிலேனோ”

காதலுக்குக் கண்ணில்லை என்று சொல்லுவார்கள்-இங்கே சூர்ப்பனகையின் காதலுக்கு அர்த்தத்தைக்கூடக் காணோம். மூக்கு நீட்டிக்கொண்டிருப்பது அநாவசியம் என்று கருதித்தான் நீங்கள் இப்படிச் செய்திருக்கின்றீர்கள். இனிமேல் மற்ற ஆடவர்கள் என்னைப்பார்க்க மாட்டார்கள். அதனால் நான் உங்களுடனேயே இங்கு இருப்பேன். அரிந்ததற்குக் காரணம் இதுதானே? எனக்குத் தெரியாதா?

சூர்ப்பனகையின் நிலையைக் கண்டு அழுவதைவிடக் கம்பனின் கவிதையை நினைத்துச் சிரிக்கலாம். ராமன் மணக்க மீண்டும் மறுத்ததும், சூர்ப்பனகை கூறும் பதில் மேலும் சிரிப்பை வளர்க்கும்.

கரம்பறியும் தோளனைக் கைவிடர் எனினும், யான் மிகையோ. சீதை இருக்கட்டும் என்னையும்தான் வைத்துக் கொள்ளக்கூடாதா?

சுந்தரர் சூழரைத்த சிவனார் குடும்பம்

இன்று பணவீக்கத்தினால் நாம் படும்பாடு சொல்ல முடியாது. குடும்பம் நடத்துவது என்பது பெரிய பாடாகி விட்டது. இது இன்று நேற்றல்ல. காலாதிக்காலம் மனிதர் குடும்ப வாழ்க்கையில் படும் துன்பம் இது. இறைவனைத் தோழனாகப் பெற்ற சுந்தரர் பெருமான் வாழ்ந்த காலத்திலே பணமும் இல்லை, பணவீக்கமும் இல்லை.

ஓடும் செம்பொன்னும் ஒக்கவே நோக்கிக், கடும் அன்பினில் சும்பிடலேயன்றி வாழ்ந்து எம்மைப்போல குடும்பம் நடத்திய சுந்தரருக்கும் இடையிடையே தேவைகள் ஏற்பட்டன. உற்றதோழனாய் இறைவனையே பெற்றவருக்கு என்ன குறை இருக்கமுடியும்! “இம்மையே தரும் சோறும் கூறையும்” என்று இறுமாந்தார். குண்டையூர்க்கிழார் அன்பன் வேண்டுகளால் ஊர்நிறைந்த நெல்லைத் தந்தவனைக் கொண்டே திருவாரூரில் தருவித்தார். இங்கு இறைவனை ஏவல்கொண்ட தன்மையை நினைக்குந்தோறும், ‘ஆளில்லை எம்பெருமான் அவை அட்டித்தரப்பணியே’ என்ற அடியை எண்ணும்தோறும் உள்ளம் உருகுகின்றது. சோறும் கூறையும் தந்த செய்நன்றியை மறவாத சுந்தரர் கற்ற கல்வியிலும் இனியானாகிய இறைவனைப் பண்ணிடைத் தமிழ் ஒப்பாய், பழத்தினில் சுவை ஒப்பாய், கண்ணில் மணி ஒப்பாய், கரு இருட்சுடர் ஒப்பாய் என்று பாடினார், பரவினார், போற்றினார்.

காலப் போக்கிலே, நெருங்கிப் பழகிய நண்பர்களிடையே தகராறு சிலசமயம் ஏற்படுவது இயற்கை. இதனால் அன்புப் பேச்சு அட்டகாசப் பேச்சாக மாறும், சொந்தம் பேசிய நா சூழரைத்து நிந்தனை சொல்லும். அடியார்களும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. சுந்தரருக்கு ஒருநாள் சிவன் மேல் கோபம் வந்துவிட்டது—தோழர் பிழைத்து விட்டால் அவரைக் கடிந்து திருத்துவதற்குத் தானே தோழமை;

‘நகுதற் பொருட்டன்று நட்பு மிகுதிக்கண், மேற்சென்று இடித்தற்பொருட்டு’ என்பது வள்ளுவம்:

“உன்கடன் அடியேனையும் தாங்குதல்; என்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே” என்பது ஒப்பந்தம். தொழிற் சங்கங்கள் இல்லாத அந்தக் காலத்திலே சிவனாரைக் கூடத் திருத்த வேண்டும் என்று சுந்தரர் நினைத்தார். சற்றுக் கார சாரமாகவே தண்டிப்பதுபோல ஏளனம் செய்து அறிவுரலுரை பண்ணுகிறார்.

அற்ற போழ்தும் அலந்த போழ்தும் ஆபற்காலத்து அடிகேள் உம்மை ஒற்றி வைத்து இங்கு உண்ணலாமோ? ஒண்காந்தன் தனி உள்ளீரே!

என்று கேட்கும் தோழமையின் வீரப்பையும், தொண்டர்தம் பெருமையையும் என்னென்பது? ஐயா சிவனாரே, உம்முடைய அருளெல்லாம் எங்கே? எங்களுக்குப் பசி எடுக்கும்போது உம்மை அடகுவைத்து நாம் உண்ணலாம் என்று நினைக்கிறீரா? தொண்டும், தோழமையும் சேர்ந்து சிவனாரைக்கூட உலுப்பியது இந்தச் சுந்தரர் சூழரைத்த சொல். பசியெடுத்த குழந்தை உரிமையோடு தாயைப் பேசுகிறது.

பிட்டுக்கு மண்சுமந்து பிரம்பால் அடிபட்ட எம்பிரா னாகிய சிவனாரை இத்தோடு விட்டுவிட்டாரா சுந்தரர்? அது தான் இல்லை. தனது நண்பர்களான மற்ற அடியார்களை எல்லாம் சேர்த்து ஒரு சட்டம் போட்டார். நகைச்சுவை இப்போதுதான் அரும்புகிறது—சிவனார் மட்டுமல்ல, அவர் குடும்பமேயெல்லாம் இப்படித்தான். தொழிற்சங்கத் தோரணையில் அமைந்துள்ளது சுந்தரர் பார்டல்:-

“திங்கள் தங்கு சடையின் மேலோர்
 திரைகள் வந்து புரள வீசும்
 கங்கையா ளேல் புரள வீசும்
 சண்பதியேல் வயிறு தாரி
 அங்கை வேலோன் குமரன் பிள்ளை
 தேவியார்கோல் தட்டி யாளார்
 உங்களுக்கு ஆட்செய்ய மாட்டோம்
 ஒண்காந்தன் தனியுள்ளீரே.”

11: வாழ்க்கைக் கலையின் படப்பிடிப்பு

தோற்றுவாய்

இலக்கியப் பார்வை உலகியற் பார்வையாகவும், மக்கட்பார்வையாகவும் அமையவேண்டும். வாழ்க்கையிலிருந்து தோன்றுவது இலக்கியம் என்பது பலர் ஒப்பிய கருத்து. ஆனால் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுமா? ஒரு பொருளின் பயன் அதனை ஆள்பவன் நோக்கத்தையும் ஆற்றலையும் சார்ந்தது. இலக்கியம் இன்று பரவியிருக்கிறதே தவிர அது உரிய பார்வையோடு பரவவில்லை. இலக்கியப் பயன் என்பது யாது? மனித உணர்ச்சியை ஒழுங்குபடுத்த உதவுவதே இலக்கியத்துறையின் உரிமை. பிறன்மனை நயந்தவன்மேல் எழுந்த சின உணர்ச்சியை கொலை உணர்ச்சியாகக்கொண்டு செல்லலாமா? இராமாயணத்தில் இராவணனை இலங்கையிற் கண்டபோது அனுமனுக்கு எழுந்த நிலை இது.

பற்கடித்துக் கைபிசைந்து கால் எழுந்து கொலை செய்ய நின்ற அனுமனுக்கு ஒரு உணர்ச்சி தோன்றிற்று:-

“என்றுக்கி எயிறு கடிந்து இருகரணும் பிசைந்து எழுந்து நின்றுக்கி உணர்ந்துரைப்பான் நேமியோன் பணியன்றால் ஒன்றுக்கி ஒன்றிழைத்தல் உணர்வுடமைக்கு அழகன்றால் பின்றுக்கின் இது சாலப் பிழையாகும் எனப்பெயர்ந்தான்;

கொலையுணர்ச்சி மாறிச் சினவுணர்வும் மாறி அனுமன் உணர்ச்சியில் ஒழுங்குபட்டான். ராமன் சீதையைக் கண்டு வரச் சொன்னானே தவிர அதற்குமேல் கட்டளை இல்லை என்பதை உணர்ந்தான். நன்னெறிக்கு ஒரு வழி எந்தச் சூழ்நிலை தீய உணர்ச்சியைத் துண்டிற்றோ அந்தச் சூழ்நிலையை உடனேவிட்டு அகலவேண்டும். “பெயர்ந்தான்” என்றும் நல்லுணர்ச்சி செயல்பட்ட வகையைக் கம்பன் காட்டுகிறான். எனவே இலக்கியம் கற்பதன் பயன் பல்வேறு உணர்ச்சிகளை நடுநிலைப்படுத்திக் கொள்வது என்பது புலனாகும்:

சங்க இலக்கியத்தில் படப்பிடிப்பு

தாய்: மனைப் பெற்ற தாய். மகள் மணமாகி மண ளன் வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டாள். அவளை எண்ணி நிற் கின்றாள் தாய். சிறு மகவாய்க் கையிலேந்தி பாலூட்டிய தாய் அவள். வளர்ந்து சிறுமியாய்ச் செவிலியர் கையில் சிக்காமல் குறும்பு செய்து, காற்சிலம்பு ஒலிக்க ஓடி ஓடி வீட்டின் முற்புறப் பந்தரின் கீழ் நின்ற காட்சியைக் கண்ட வள் பெற்ற தாய். உணவை மறுத்துச் செவிலியின் கோலிற்கு அஞ்சி அழகொழுக ஓடிநின்ற தன் ஒரு மகள் வீட்டில் இல்லை. வீடு வெறிச்சிடுகிறது. கலகலப்பில்லை; அதற்குக் காரணமான மகள் கணவன் வீடு புகுந்துவிட் டாள். எனவே ஏக்கத்துடன் துயரக் குரலில்:-

“பிரசங் கலந்த வெண்சவைத் தீம்பால்
விரிகதிர்ப் பொற்கலந்து ஒருகை ஏந்திப்
புடைப்பின் சுற்றும் பூந்தலைச் சிறுகோல்
உண்ணென்று ஒக்குபு பிழைப்பத் தெண்ணீர்
முந்திரிப் பொற்சிலம்பு ஒலிப்பத் தத்துற்று
அரிநரைக் கூந்தல் செம்முது செவிலியர்
பரி மெலிந் தொழியப் பந்தரோடி.
ஏவல் மறுக்கும் சிறுவினையாட்டி.”

— நற்றிணை 110

என்று சொல்லி ஏங்குகிறாள் தாய்.

தாயும் பிள்ளையும், மாளிகையும், பந்தரும், உணவும் செவிலியும், பிரம்பும், சிறுமியின் காற்சிலம்பும் ஒருங்கே சேர்ந்து வாழ்க்கைக் காட்சி வழங்குகின்றன. இலக்கியம் உயிரோவியமாகின்றது. சங்கப் புலவர் போதனார் இற் றைக்கு 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தாம் வாழ்ந்த சங்க காலத் தமிழகத்தில் எடுத்த இலக்கியப் படப்பிடிப்பு இது.

இசைந்தது நெஞ்சம் தடுத்தது மானம்

ஒரு குறிக்கோள் வைத்து இலக்கியம் யாப்பவனே எழுத்தாளன். அக் குறிக்கோளுக்கு மக்களை இழுப்பதற் காகவே நடைக் கவர்ச்சியைக் கையாளுகிறான். இலக்கிய

நயம் மருந்தின்மேல் இனிப்புப் போன்றது; மக்கள் வாழ்க்கையே இலக்கியத்தின் பொருள்; குறிக்கோள் இலக்கியத்தின் நாடி; நயம் இலக்கியத்தின் அணி. எத்துணை மக்களைத் தன் குறிக்கோளால் ஈர்க்கின்றதோ எவ்வளவு நாள் வரை ஈர்க்கின்றதோ அதவே ஓர் இலக்கியத்தின் வாழ்நாள். ஈர்ப்புத் தன்மையை என்று இழந்ததோ அன்று அதன் மடிநாள்.

நான் என்ற அகங்காரம் அடங்கித் தெய்வத்திற்கு அடிபணியும் பண்பை வளர்ப்பதே சமய நூல்களின் குறிக்கோள். இன்று கோயில் கடவுள் என்றால் வணங்கா முடியுடன் பிணங்கிச் செல்வதே கல்வியாற் பெறும் பயன் என்றும், பேரறிவுச் சின்னம் என்றும் பலர் எண்ணுகிறார்கள். கடவுளை வணங்குதல் நல்லது என்று சிலருக்குத் தெரியினும் பிறர் கண்டு தம்மை நகைப்பார்களோ, பழைய கர்நாடகம் என்று பார்த்தவர் பழிப்பரோ, படித்தும் அறிவில்லை என்று கூட்டாளிகள் இகழ்வரோ, போலிப் பகுத்தறிவாளர்கள் கேலி செய்வார்களோ என்று வணங்காதிருப்பதும் உண்டு. இதற்காகச் சிலர் பிறர்காண வணங்காது மறைமுகமாய்க் கடவுளைத் தொழுவதும் உண்டு.

கந்தபுராணத்தில் சூரபத்மன் முருகப் பெருமானைப் போர்க்களத்தில் காணுகின்ற கட்டம், தேவர்களும் முனிவர்களும் தவங்கிடந்தும் அடையக்கூடாத தற்பரணைக் காணத் தவம்பெற்ற சூரபத்மன், முருகனைப் பணியத் தவஞ் செய்யவில்லை. சிற்றவேலின் ஆற்றலை அவன் அறியாதவன் அல்ல. ஒருசமயம் குமரன் குழந்தைதானே என்று ஏளனம் பண்ணியவன் பின்பு யார்க்கும் மூலகாரணமாய் நின்ற மூர்த்தி தன்முன் காட்சியளித்து நிற்பதை உணர்ந்தான். அண்ணலைத் தாழ்ந்து பணிந்து, பரவுவதற்கு அவன் உள்ளம் ஒருப்பட்டது. ஆனால் பாழாய்ப் போகிற மானம் என்பதொன்று அவனை இடைமறித்து நின்றது; சூரபத்மன் அழிவுக்கும் காரணமாக நின்றதும் அதுவே.

“சூழுதல் வேண்டுந் தாள்கள்; தொழுதீடல் வேண்டும்
[அங்கை
தாழுதல் வேண்டுஞ் சென்னி; துதித்திடல் வேண்டுந் தாலு

ஆளுதல் வேண்டுந் தீமை; அகன்றுநா னிவற்கா ளாகி
வாழுதல் வேண்டு நெஞ்சம்; தடுத்தது மானம் ஒன்றே”

— கந்தபுராணம்

கந்தபுராணத்தில் சித்தரிக்கப்பட்ட இந்த மானப்
போராட்டம் எமது இதயங்களில் நாள்தோறும் நடக்கும்
மனப்போராட்டமே. ஆணவம் மானம் என்ற உருவெடுத்
துச் சூரபத்மனை அழித்த நிகழ்ச்சி எம்மை வாழ்வாங்கு
வாழ வழிவகுப்பதே நாம் பெறும் நற்பயன்.

சீரூப் புராணமும் தேம்பாவணியும் கண்ட தமிழ்ச் சமுதாயம்

தமிழ்நாட்டிலும், தமிழ்கூறும் நல்லுலகிலும் எந்த
மதமாக இருந்தாலும் சைவமாக, வைணவமாக, கிறீத்
தவமாக, முகமதியமாக வேறுபட்ட மதப்போக்குகள்
இருந்தாலும் இவற்றுக்குள்ளே பின்னிக் கிடக்கின்ற ஒரு
தமிழ்ச் சமுதாயம் உண்டு என்பதைத் தமிழ் இலக்கியம்
கற்பார் மறக்கவோ, மறுக்கவோ முடியாது. தமிழர்க்குள்
மதங்கள் வேறே தவிரச் சமுதாயம் ஒன்றே. ஆதலின் பல்
வேறு பல்வேறு மதத்தவர்களைத் தமிழ் முகமதியர், தமிழ்ச்
சைவர், தமிழ்க் கிறித்தவர், தமிழ்வைணவர் என்று தமிழ்
மோடு அடுத்த மதத்தவராகவே நாம் எண்ணிப்பார்க்க
வேண்டும். காப்பியத்தில் வரும் மதப்பாத்திரங்களுக்கு
மட்டுமே செல்வாக்குக் கொடுக்காது அங்கு ஒன்றிப்
பிணைக்கும் தமிழ்ச் சமுதாய ஒட்டங்களைக் காணும்
பொதுப்பார்வை வேண்டும். மாமி மருமகள் சண்டை
என்பது தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் பரவிக் காணப்படும் ஒரு
பெருங் குடும்பக் கட்சி. சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகியின்
துயரைத் தீர்த்த மாமன் மாமியாரைப்போன்று உமறுப்
புலவரும் தனது காப்பியத்திற் தமிழர் சமுதாய சீர்திருத்
தத்தைப் போற்றிப் பாடினார்.

“உடுத்த பூமியிற் புதைமணி எனவுடல் ஒடுங்கி
வடித்த கண்ணில் நீர் ஒழுகிட விருந்த பொன் மயிலை
அடுத்து வந்திருந்து அன்புடன் அப்துல் முத்தலிபு
தொடுத்த துன்பங்கள் ஆற்றி நல்வழி பலசொன்னார்”

— சீரூப்புராணம்

நபிநாயகத்தின் தாய் ஆமீனா தன் கணவன் திடீரென்று கொலைபட்டுத் துயருற்றபோது மாமனார் முத்தலிபு மருமகள் பக்கத்திருந்து ஆறுதல் கூறிய அரியசமுதாய வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கிறார் சீரூப் புராணம் என்னும் சீரிய செந்தமிழ்க் காப்பியத்தைப் படைத்த உமறுப் புலவர்.

வீரமாமுனிவர் தந்த தேம்பாவணியில் ஐயந்தோற்று படலம்

கற்பு என்ற சொல் தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கு உயிரான சொல். கிறித்துமதக் காப்பியமான தேம்பாவணிக் கதையின்படி மரியம்மை கன்னியாகவே குழந்தை பெறவேண்டும். இது அடிப்படைக் கூறு. இங்கிலாந்து போன்ற மேலை நாடுகளில் இன்று சமுதாயம் இவர்களை ஒரு பெற்றோர் குடும்பம் (One-Parent Family) என்று ஏற்று ஆவன செய்கிறது. எனினும் கன்னி கருவுற்றாள் என்பதைத் தமிழ் பண்பு ஒத்துக்கொள்ளுமா? மத நெறிகளுக்கும் ஒழுக்க நெறி அடிப்படையல்லவா? வீரமாமுனிவருக்கு இது சிக்கலான ஒரு களம்—ஒரு தமிழ்ச் சமுதாயப் பண்புச் சிக்கல். சூசையப்பருக்கும் கருவுற்றதில் ஐயமே பிறந்தது. இச் சிக்கலைத் தீர்க்கத் தனது தேம்பாவணியில் “ஐயந்தோற்று படலம்” என ஒரு படலமே அமைத்தார் முனிவர்.

“மாசறு கருப்பம் ஆகி வளர்ந்துதேய் திங்கள் ஐந்தாய்
ஆசறு தரும கன்னி அகடினிது ஓங்கும் வண்ணம்
ஏசறு தவத்தோன் கண்டே எய்திய காட்சிவாளால்
தேசறு நெஞ்சம் ஈர்த்த சொல்லொடு ஐயங்கொண்
— தேம்பாவணி [டான்

ஐயந்தோற்று படலம் அமைத்தற்கும், கணவன் ஐயுற்றதாகப் பாடியதற்கும் தமிழ்ச் சமுதாயமே காரணமாகும். தன் கன்னி கருவுற்றது கண்டு சூசையப்பர் கலங்கினார்; கணவன் கலங்கக் கண்டு மரியம்மையும் கலங்கினாள்; இவ்விருவர் கலக்கத்தையும் கண்டு இறைவனும் கலங்கினான் என்று முடிப்பார் வீரமாமுனிவர்.

இவ்வாறு தமிழ் இலக்கியமான எமது தொல்பெருஞ் செல்வம் சமுதாய நல்லுரை இலக்கியமாகவும், சீர்திருத்

தும் வாழ்வியல் வழக்கமாகவும் தெளிந்து இவற்றையெல்லாம் ஒல்லும் வகையால் ஓதியுணர்ந்தும், மறுமலர்ச்சிக் கண்ணேட்டத்துடன் நலம் தெரிந்து நாடிப் போற்றியும் வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழுதலே தமிழ்ப்பெருமக்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய பெரும்பயனாகும்.

தமிழனென்று சொல்லடா! தலைநிமிர்ந்து நில்லடா!

12. அறநெறி வழிப்பட்ட அஞ்சா நெஞ்சம்

தோற்றுவாய்

“தமிழுலகம் எனக்கு என்ன செய்தது” என்று கேட்கக் கூசாத தமிழர்கள், தமது நெஞ்சிலே கையைவைத்து “நான் இதுவரை தமிழர் சமுதாய நலன் கருதி என்ன தான் செய்துமுடித்தேன்” என்று கேட்கவேண்டும். இப்படிக்கேட்டுச் செயலில் ஆர்வம் காட்டினால்தான் நாடும் நாமும் முன்னேற்றமடையலாம். பத்தாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின், ராஜராஜசோழனின் பரம்பரைத் தமிழர்தம் பொற்காலம் இன்றைய இருபதாம் நூற்றாண்டேயன்று இறுமாந்து எழுந்து நிற்கலாம். காலம் கெட்டுவிட்டது என்று குறைகூறாமல் “ஊழையும் உட்பக்கம் காண்போம்” என்றும் “அரியது என்று ஆகாதது இல்லை” என்றும் கூறும் நெஞ்சுறுதி நமக்கு வேண்டும். அறநெறியும், அஞ்சாநெஞ்சமும் எமது வாழ்வில் வலுப்பெற்று வழிநடத்தாவிட்டால் அவை வெறும் ஏட்டுச் சுரக்காய்களாய், பொருட்காட்சிப் பொருளாய் பழம்பெருமை பேசும் பகடுகளாய் மட்டும் நின்று காலவெள்ளத்தில் கரைந்துவிடும்.

நீதிக்கு அஞ்சாத புகழும், நேர்மையை விட தந்திரத்துக்குள்ள மதிப்பும், கடமை செய்யாமற் காக்காய் பிடிப்பவன் முன்னேறி வரும் இயல்பும் உள்ளது எமது இன்றைய தமிழர் குழந்தை. ஆயினும் சேவையும், சுதந்திரமும் சுக வாழ்விலும் சாலச் சிறந்தது என்றும், துப்பாக்கியைவிட மனச்சான்றும், அறநெறியிலெழுந்த அஞ்சா

நெஞ்சமும் வலிமையுள்ளன என்பதையும் காந்தியடிகளின் பெருவாழ்வு உறுதிப்படுத்தியது. கார்முகிலின் ஊடே தோன்றும் கதிர்ஒளி; விடுதலை வாழ்விற்கு வழிகாட்டும் விழுமிய வித்து. தமிழ் இலக்கியம் என்ற பூங்காவில் சமய, சமுதாய நெறிகளினின்று எழுந்த நன்மரங்களின் நறுமண மலர்களிலே காணப்படும் நல்விருந்தாகிய ஒளிவண்ணம் 'அஞ்சா நெஞ்சம்' அறநெறி வழிப்பட்ட அஞ்சாநெஞ்சம், தாழ்வு மனப்பான்மை கொண்ட தமிழர்தம் தன்மான எழுச்சிக்கு நன்மருந்தாகும் அஞ்சாநெஞ்சம்.

“சபைகளிலே தமிழெழுந்து முழங்கவேண்டும்
தேசபக்தி செழித்தோங்கி வளரவேண்டும்
அஞ்சாத வீரரெங்கும் தோன்ற வேண்டும்
அகிம்சா தர்மமவர் பேண வேண்டும்
திருமகளும் கலைமகளும் சிறக்கவேண்டும்
தேசாபிமான மெங்கும் திகழவேண்டும்”

— நாமக்கல் கவிஞர்

இறையணர்வு தரும் அஞ்சா நெஞ்சம்

“உள்ளம் ஒன்றி உள்குவார் உள்ளத்துளான்’ ஆகின இறைவனைத் தொழுதுய்யலாம்; மையல்கொண்டு அஞ்சல் நெஞ்சே” என்று ஏழைத் தமிழ் நெஞ்சங்களுக்குப் புத்துணர்வுட்டியவர் திருமுறைகளின் முதல்வரான சம்பந்தர்; 12 வயதுப் பாலகனாய் இருக்கும்போது பாண்டி நாட்டையே சமயப்புரட்சி செய்து வென்ற பெருமகனுக்கு இருந்த நெஞ்சுறுதி இறையணர்வால் எழுந்தது. அற்பர்கள், மகத்தான லட்சியம் இல்லாதவர்கள் மகத்தான காரியங்களைச் செய்வதற்கில்லை. ஆன்ம பலம் இல்லாதவர்கள் ஆண்மையாளர்களாக நாட்டை வழிநடத்த முடியாது.

‘பெற்ற நற்றாயும், பிறந்த பொன்னாடும் நற்றவ வானினும் நனிசிறந்தனவே’ என்பதில் ஐயப்பாட்டுக்கே இடமில்லை. ஆயினும் எமது மொழிமேலுள்ள சிறப்பன்பு மெர்ழிவெறியாகிவிடக்கூடாது. ‘யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்’ என்று தமிழர் மாநாடுகளிற் பெருமையுடன்

கூறும் இப்புறநானூற்றுப் பொன்னுரைகள், 20ம் நூற்றாண்டில் உலகெலாம் வாழும் தமிழர் இதயங்களில் ஊறிச் சமய ஒளிநெறியின் அடிப்படையிற் கால்கொண்டு வாழ்க்கையிற் கதிர்ந்தெழுந்து வழிகாட்டவேண்டும். உலகத்து மக்களுடன் ஒன்றுபட்டுச் செயலாற்றப் பின்னிற்காத அதே தமிழன்தான் எப்போதும் தனது மொழியின் மேன்மையும், கலாச்சாரப் பாரம்பரியங்களையும் பேணுவதிலும் முன்னிற்பவன். கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்தோர் “யாதானும் நாடாமால், ஊராமல்” பரந்த உலக பார்வையுடன், அன்பின் அடிப்படையில் அறநெறி தரும் அஞ்சா நெஞ்சுடன் வாழவேண்டும். துப்பாக்கியையும், வெடிகுண்டையும் நம்பி நாம் எமது நாட்டிற்கு விடுதலை பெறமுடியாது; சொந்தச் சுகவாழ்வைத் துறந்து சுயநலத் தியாகம் செய்ய முடியாத தலைவர்களால் நாட்டுப் பற்றுக்கு நிலைக்களம் அமைக்கமுடியாது. புரட்சி என்று வாய் வேதாந்தம் பேசப்படும் அடுக்குமொழியாலும், அட்டகாச ஆர்வத்தினாலும் மட்டும் சுதந்திர வாழ்க்கை உதயமாகாது.

உள்ளத் தூய்மையுடன், தியாகவுணர்வுடன் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இறையுணர்வு இதயத்தில் ஒளிவிட்டு வழிகாட்டும்போதுதான் தமிழர்தம் வாழ்வு மனப்பான்மைக்கும், தன்மானம் குன்றிய நிலைக்கும் தீர்வுகாண முடியும். ‘நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை அஞ்சோம்..... பணிவோமல்லோம்’ என்று கொடிகட்டி ஆண்ட பல்லவப் பேரரசனைத் தனித்து நின்று எதிர்த்து வெற்றியும் கண்ட அப்பர்தம் நெஞ்சுரம் இறையுணர்வின் அடிப்படையில் விளைந்த அஞ்சா நெஞ்சம். ‘வானேயும் பெறில் வேண்டேன்; மண்ணாள்வான் மதித்துமீரேன்’ என்று ஆத்மீக பலத்தின் அடிப்படையில், இறையுணர்வால் உந்தப்பெற்று மார்தட்டிக் கூறியவர் மாசிலா மாணிக்கமான வாதவூரர். இத்திருவாசகத் தேனிலே ‘ஊன்கலந்து உயிர்கலந்து, ஊறிய அருட்பிரகாச வள்ளலான இராமலிங்க அடிகள் தமிழர்தம் ஆத்ம பலத்திற்கு வேண்டியது என்ன என்று வரையறுத்துள்ளார். “ஒருமையுடன் நினது திரு மலரடிநனைக்கின்ற உத்தமர்தம் உறவுவேண்டும், உள்ளொன்று

வைத்துப் புறம்பொன்று பேசுவார் உறவு கலவாமை வேண்டும், பெருநெறி பிடித்தொழுகவேண்டும்” என்று அறிவுறுத்துகின்றார்.

“பெற்ற தாய்தனை மகமறந்தாலும்,
பிள்ளையைப் பெறும் தாய் மறந்தாலும்
உற்ற தேகத்தை உயிர்மறந்தாலும்,
உயிரை மேவிய உடல் மறந்தாலும்
கற்ற நெஞ்சகம் கலைமறந்தாலும்,
கண்ணின் றிமைப் பது மறந்தாலும்
நற்ற வத்தவர் உள்ளிருந் தோங்கும்,
நமச்சி வாயத்தை நான் மறவேனே.”

— அருட்பா

நடுநிலை நெஞ்சம் தரும் அஞ்சாமையே நாகரிகம்

ஆங்கிலேயரது நடையுடை பாவனையும், ஆடம்பர வாழ்வும் இன்பநுகர்ச்சியுமே நாகரிகச் சின்னங்கள் என்று தவறாகக் கருதும் கலிகாலம் இது. தமிழன் இன்னொரு தமிழனுடன் ஆங்கிலத்தில் உரையாடுவதும் ஒரு நாகரிகச் சின்னம் என்று தப்புக்கணக்குப் போட்டுத் தாழ்ந்திடும் தமிழ் உலகம் இது. ஊனும், இன்பமும், உடையும் படையும், வீடும் நாடும் காண்பது நாகரிகம் அன்று. இவையனைத்தும் நாகரிக வளர்ச்சிக்ஞரிய கருவிகளே. கருத்தின் உயர்வே—உள்ளத்தின் உயர்வே நாகரிகம் எனலாம். அத்தகைய நாகரிகப் பெற்றியை பண்டைத்தமிழிலக்கியம் காட்டுகின்றது. நிகழ்ச்சிகளுக்குக் காரணமாக நின்ற நெஞ்ச நிலையே உண்மையான நாகரிகத்தை விளக்குவதாகும். சங்கப்புலவர் மருதளிள நாகனார் பாண்டிய மன்னனுக்கு அன்று அறிவுறுத்திய கருத்து நாகரிகவிளக்கமாகும்:-

“அற நெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்
அதனால், நமர்எனக் கோல்கோடாது
பிறர் எனக் குணம் கொல்லாது
ஞாயிற்றன்ன வெண்திறல் ஆண்மையும்
திங்களன்ன தண்பெரும் சாயலும்
வானத்தன்ன வண்மையும் மூன்றும்
உடையை ஆகி — நீ நீடு வாழிய”

இத்தகைய நடுநிலை நெஞ்சம் தருவது அஞ்சாமை; கடமையும், உரிமையும் அறநெறியின் அடிப்படையில் அமைந்திருக்கும்போது கதிர்ந்தெழுவது அஞ்சா நெஞ்சம். சனநாயகம் என்ற போர்வையிலே, கட்சி அரசியல் என்று சொல்லி நடுநிலை பிறழ்ந்து நாடாளுகின்ற நம் அரசியல்வாதிகளுக்கு ஊன்பொதி பசங்குடையார் என்ற சங்கப் புலவர் வழங்கிய அறிவுரை 20ம் நூற்றாண்டில் தமிழர்தம் அரசியல் அரங்கிலே அறிவொளி தரும் கருவூலமாய் அமைந்துள்ளது—“வழிபடுவோரை வல்லறி தீயே, பிறர்பழி துறுவோர் மொழி தேறலையே”

இக்காலத்தில் அடுத்தவனைக் கெடுத்து, அரசியல் அதிகாரத்தில் உள்ளவருக்கு அடிவருடி வாழ்வது தமிழரிடையே ஒரு கலையாய், அக்கலைக்குக் காக்காய் பிடித்தல் என்று பெயரும் அமைவதாயிற்று. இந்நிலையில் நாகரிகம் என்ற பெயரால் பெருமைப்படுவதற்கு அறிவுமில்லை, அஞ்சா நெஞ்சமுமில்லை — ஏதோ ஒரு விதமாக நாம் வயிற்றை நிரப்பி வாழ்க்கையை முடித்தோமென்று வேண்டுமென்றால் சொல்லலாமே தவிர, வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வளர்ச்சியுற்றதாகவில்லை. செவிகைப்பச் சொல் பொறுக்கும் பண்பும், ‘இடிப்பாரை இல்லா ஏமார மன்னன், கெடுப்பார் இல்லாமையும் கெடும்’ என்ற அச்சம் அரசியலாளருக்கு வேண்டும். அஞ்சா நெஞ்சம் இடம்பெற்றால், வறுமையுற்றபோதும் முற்றிய திருவின் மூவர் ஆயினும், ‘பெட்டினீதல் யாம் வேண்டிலமே’ என்றும் ‘துன்புற்றபோதும் இடுக்கண் தலைவந்தக்கண்ணும் அரிமா, கொடிப்புற் கறிக்குமோ மற்று’ என்றும் இறுமாந்து பேசலாம். நடுநிலை பெற்ற நாகரிகப் பண்பினற்றான் நம் இலக்கியங்கள் போற்றும் அஞ்சா நெஞ்சுடன், விடுதலை வேண்டி, இதயம் குமுறி இலட்சிய வாழ்வின் எழுச்சி பெறலாம்.

கலையின் கருவூலமே அஞ்சாநெஞ்சம்

“கலைஞனே! நீ புகழை எதிர்பார்த்து உழைக்காதே; அது உனக்குக் கிடைக்காமல் போகலாம். பொருளுக்காக உழைக்காதே; உன் ஆத்மாவையே விற்று விடுவாய். உன்

உள்ளத்தின் நிறைவுக்காக, உன் ஆத்மாவின் ஆனந்தத்துக் காக நீ கலைப்பணியில் ஒன்றிவிடு; உழைப்பில் உன்னை மறந்துவிடு; பிறகு ஒருவேளை நீ எதிர்பாராமலே புகழும் பொருளும் உன்னைத்தேடிவந்தாலும் வரலாம் என்றார் ஆங்கிலக்கலைஞர் கெனியன்கொகல்.

கலைபுலிதமானது, கடவுளை ஒத்தது. கடவுளுக்கும் கலைக்கும் அழிவில்லை. கடவுளைப்போல் கலைக்கும் தோற்ற மில்லை. உள்ளம் முழுதும் பரவி, உணர்ச்சி வடிவாய் நிற்கும் கலைக்கு எப்படித் தோற்றம் வரையறுக்க முடியும். கடவுளை உள்ளத்துள் அடைக்கும் அடியவனும், கலையை உருவாக்கும் கலைஞனும் வேறல்லவர். இருவருக்கும் உலகைப்பற்றிய கவலை இல்லை. அடியவனிடத்துக் கடவுள் வெறி. கலைஞனிடத்துக் கலை வெறி. கலையோடு கலையாகக் கலைஞன் கலந்து ஒன்றாய்ப் பேதமற நிற்றுகின்றான்.

கலைகளின் அரசி கவிதை. பேசும் பொற்சித்திரமாக ஒரு பிள்ளைக்களியென்ற கண்ணம்மாவை உருவாக்கி உச்சிதனை முகந்தால் கர்வம் ஒங்கிவளருதடி, மெய்ச்சியுணையூரார் புகழ்ந்தால் மேனி சிலிர்க்குதடி என்று பாடிப் பெருமிதம் அடைந்த பாரதியாரது நெஞ்சிலே நாட்டுப்பற்றுக் குடிகொண்ட போதெல்லாம் எழுந்து நின்று ஏற்றம் தந்தது அவரது அஞ்சாமை. செந்தமிழ் நாடென்னும் போதினிலே ஒரு—தேன் வந்து பாயுது காதினிலே, எங்கள் தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே ஒரு சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே” என்று அந்த ஆத்மீக சக்தியின் பலத்தால் தமிழ்மக்களைத் தட்டியெழுப்பியவர் பாரதி. “அஞ்சி அஞ்சிச் சாவார்—இவர்—அஞ்சாத பொருளொன்றில்லை” என்று கவலைப்பட்ட போதெல்லாம் “நன்றி கூறில் அஞ்சுவாய், நாணிலாது கெஞ்சுவாய் போ, போ, போ” என்று அஞ்சி வாழும் தமிழரை நினைந்துருகி ஆண்மை நல்கியவர் புரட்சிக் கனிஞர் பாரதி. நமது சீரிய செந்தமிழ்க் காப்பியமான சிலப்பதிகாரத்திலே அறநெறி பிழைத்து வளையாத செங்கோல் வளைந்தபோது, பாண்டியமன்னனை அஞ்சா நெஞ்சுடன் எதிர்த்த கண்ணகியின் கதையன்றோ எமக்கு உள்ளக்கிளர்ச்சியும், உவகையும் அளிப்பது? இராம

கதையே இராவணனின் வீரவரலாறன்றோ. பாரதியாரின் அடியொற்றித் தொடர்ந்து பணிசெய்து வீழும் தமிழனை ஆளும் ஆண்மகனாக்கிய. பாரதிதாசன் மானிடத்தின் மாண்பையும், அறிவியலின் பெருமையையும் பறைசாற்றுகின்றார்:-

“மானிடத் தன்மையைக் கொண்டு — பலர்
வையத்தை ஆள்வது நாம் கண்ட — துண்டு
மானிடத் தன்மையை நம்பி — அதன்
வன்மையினுற் புவி வாழ்வு வாழ்வுகொள் — தம்பி
மானிடம் என்றொரு வாழ்வும் — அதை
வசத்தில் அடைத்திட்ட உன்னிரு — தோளும்
வானும் வசப்பட்ட வைக்கும் — இதில்
வைத்திடும் நம்பிக்கை வாழ்வைப் பெருக்கும்.”

“தமிழா! இனித் தயங்கவேண்டியதில்லை. உன் வருங்காலப் பெருவாழ்வில் நம்பிக்கை வைப்பதற்கும், வெற்றி பெறுவதற்கும் உனது அஞ்சா நெஞ்சமே அரண். அற நெறியும் இலக்கியமும் உனக்கு அளிப்பது ஆத்ம பலம் நல்கும் அஞ்சா நெஞ்சம். இதைவிடத் தமிழனுக்கு ஒத வேண்டிய தாரக மந்திரம் வேறில்லை. உள்ளம் உறுதி பெற்றால் உலகம் உன் காலடியில் என்பதை உணர்ந்திடு. கொஞ்சுவதில்லைப் பிறர்பால் அவர் செய் கேட்டினுக்கும், அஞ்சுவதில்லை. மொழியையும் நாட்டையும் ஆளாமல் துஞ்சுவதில்லை எனவே தமிழர் தோளெழுந்தால், எஞ்சுவதில்லை உலகில் எவரும் எதிர்நின்றே.”

13. வள்ளுவர் தந்த வாழ்க்கைப் பள்ளி

கலைப்பள்ளிகளும், தொழிற்சாலைப் பள்ளிகளும், அறிவியல் ஆராய்ச்சிப்பள்ளிகளும் பல்கிப் பெருகியுள்ள காலம் இது. ஆயினும் எம்மிற்பலர் எப்படியோ வாழ்ந்து சீவியத்தை முடிக்கக் கற்றுக்கொண்டோமே தவிர வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழக் கற்றுக் கொள்ளவில்லை. இதற்குக் காரணம் தனிப்பட்ட எல்லாத் துறைகளுக்கும் பள்ளிகள் இருந்தும் வாழ்க்கை—முறை கற்றுத்தரும் பள்ளி உலகில் இல்லாததே. இது மனிதகுலத்திற்குப் பன்னெடுங்காலமாக உள்ள பெருங்குறை.

இந்தக் குறைபாட்டின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்தார் திருவள்ளுவர். வாழ்க்கைப் பள்ளி அமைக்கும் முயற்சியில் முனைந்தார். யாதாமால் ஊராமால் ஏனெருவன் சாந்துணையும் கல்லாதவாறு என்று நினைந்து சிறுவர், பெரியவர், முதியோர் அனைவர்க்குமே பள்ளிகாண விழைந்தார். வர்ப்பாங்கு வாழும் முறையை வகுத்து, அதன்படி வாழ்க்கையைத் தானே நடத்திப் பரீட்சித்துப்பார்த்தார்; தேவைக்கேற்ப அவ்வப்போது வேண்டிய திருத்தங்கள் செய்தார். வாழ்க்கைப் பள்ளி, அறத்தின் அடிப்படையில்தான் அமையவேண்டுமென்று கண்டார். பள்ளிகட்டும் திட்டத்தில் இறங்கினார்; ஒருகணம் சிந்தித்தார்; திகைத்தார். வாழ்க்கைப் பள்ளியைத் தமிழ் நாட்டிலே கட்டினால் திரைகடலோடித் திரவியம் தேடும் தமிழன் என்ன செய்வான் என்று கலங்கினார். மேலும் மற்றைய மனிதகுல மாந்தருக்கெல்லாம் பயன்படவேண்டாமா என்று பரந்தநோக்கம் கொண்டு கரைந்தார்.

ஊருக்கு ஒரு வாழ்க்கைப் பள்ளியாக உலகெல்லாம் கட்டுவதற்குப் பொருள் வேண்டுமே; பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லையா? என்று புழுங்கினார். அறவாழ்க்கைக்கும் பொருள், புரைதீர்ந்த பொருள் அத்தியாவசியம் என்பதை உணர்ந்து உள்ளூர்ப் பூரித்தார். அதன் பிறகு வள்ளுவர் அமைதியாக ஆக்கவேலையில் ஈடுபட்டார்.

அறத்தின் அடிப்படையில் பொருளே பள்ளியின் ஆதாரச் சுவர்களாக இருக்கும்படி வாழ்க்கைப் பள்ளிக்கான கட்டட நிர்மாணப்படத்தை வரைந்தார். மனம் நிறைவு பெறவில்லை வள்ளுவருக்கு; ஏதோ ஒரு அம்சம் குறைந்ததாகக் கவலைப்பட்டார்.

அடுத்த கணம் கருத்தொருமித்த வாழ்க்கைத் துணைவி அருகே வந்தாள். இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால் என்று ஒரு இறுமாப்பு வள்ளுவருக்கு. தனது பள்ளித் திட்டத்தில் ஏற்பட்ட குறையை மனைவிக்குச் சொல்ல வேண்டி மனைவியைப் பார்த்தார். கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கெர்க்க அவளும் பார்த்தாள். வள்ளுவர் ஒரு கணம் பதைத்தார்; மனைவி நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தாள்! நோய் நாடி, நோய் முதல் நாடி ஆராய்ந்தார் அது சாதாரண நோய் அல்ல; காலை அரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி மாலை மலரும் நோய். காதல் இன்பத்தை அனுபவித்த மாத்திரத்தில் ஒரு புன்முறுவல் பூத்தது. 'ஊடுதல் காமத்திற்கின்பம் அதற்கின்பம் கூடி முயங்கப் பெறின்' என்று கூறிக்கொண்டே வாழ்க்கைப் பள்ளியின் கோபுரத்தையும் தனது திட்டத்தில் சேர்த்து நிறைவு கண்டார். முதிர்ந்து பழுத்த வயதிலும் வாழ்க்கைப் பள்ளி அமைத்து வெற்றி கண்டார் வள்ளுவர். வாழ்வாங்கு வாழும் முறை கூறும் வாழ்க்கைப் பள்ளி அமைக்கப் புகுந்த வள்ளுவர் ஒருபடி மேலே சென்று அதற்கான ஒரு சர்வகலாசாலை யையே உருவாக்கி விட்டார். அதன் பெயர்தான் திருக்குறள்.

திருவள்ளுவர் தந்த முப்பால் மருந்து

தமிழுக்கும், தமிழினத்திற்கும் 'மூன்று' என்னும் எண்ணுக்கும் உள்ள தொடர்பு ஆராய்ச்சிக்குரியது. எமது பழம் பெரும் தமிழ் நாட்டின் பெரும்பகுதி கடலால் கொள்ளப் படுமுன் அதற்குரிய பெயர் "மூநாடு" என்றும், "ஏழ் நாடு" என்றும், இதை அறியாத ஆரியர் இப்பெயர்களை 'திரி', 'சப்த' என்று எண்வழிப் பெயர் மாற்றம் செய்தார்கள் என்றும் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். 'லெழரியா'

என்று மேலைநாட்டவர் ஏற்றுக்கொள்ளும் கடல்கொண்ட குமரிக் கண்டமே பழம்பெரும் தமிழ்நாடாகும்; பிற்காலத்தில் 'மூநாட்டை' மறந்து, மொழிபெயர்த்த 'மூன்றையே' இறுகப் பிடித்துக்கொண்டதால்தான் முச்சங்கமும், மூவேந்தரும், முத்தமிழும் முக்கனியும் பெற்றுப் போற்றுகின்றோம். இந்த மரபிலே வந்த வள்ளுவரும் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய வழிவகைகளை முப்பாலாகவே வகுத்துள்ளார். இந்தமுறையை யாமும் பின்பற்றி மூன்று குறட்பாக்களின் பொருளைப் புரிந்து போற்றுவது பொருத்த முடையதாகும்.

1. மனத்தூய்மையே அறம்

திருவள்ளுவர் முற்போக்கான சுருத்துக்களை உடையவர். அவர் சமுதாயத்தின் குணங்களையும் குறைகளையும் நடுநிலை உணர்வோடு விமரிசனம் செய்கிறார். அந்த விமரிசனப் போக்கில் பழமையை ஏற்றுக்கொண்டதுமுண்டு; புதுமையைச் சாடியதுமுண்டு. ஒன்றனைச் சாதித்துக் கொள்வதன்மூலம் பலவற்றை அடைந்து அனுபவிக்கும் வண்ணம் வழிகாட்டுவதில் வல்லவர் அவர். "அறத்தைச் செய்க" என்பது பிறமொழி மரபு. 'அறம் செய்ய விரும்பு' என்பது தமிழ்மொழி மரபு. அறவாழ்க்கை என்றால் என்ன என்பதைப் படித்தவனும் பாமரனும் அறியும் வகையில் ரத்தினச் சுருக்கமாகக் கூறுகிறார் வள்ளுவர்:-

"மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்தறன்
ஆகுல நீர பிற"

மனம் மொழி மெய்—இவற்றின் துணைகொண்டே அறம் இயற்றப்பட வேண்டும். இவற்றுள் மெய்யும் மொழியும் இரட்டை வேடம் போட முடியும். ஆனால் மனத்தால் இரட்டை வேடம் போட முடியாது. அதன் இயற்கை இயல்பு ஒரு தன்மைத்தாகவே இருக்கிறது. செயல்கள் அனைத்திற்கும் சிந்தனையே அடிப்படை. சிந்தனையின் நிலைக்களன் மனம். நாம் செய்யும் செயல்கள் பலவற்றில் தூய்மை காணவேண்டுமென்று தனித்தனியாக முயல்வதை விட செயல்கள் அனைத்திற்கும் பொறுப்பாகவுள்ள சிந்த

தனையைத் திருத்தி மனத்தை மாசின்றி வைத்துக்கொள்வதே சிறந்த முறை. இந்த மனத் தூய்மையை முயன்று பெறுவதே அறம். மற்றவை எல்லாம் ஆரவாரத் தன்மையுடையன என்று வலியுறுத்திக் கூறுகிறார் வள்ளுவர்.

2. அவரவர் நிலைக்கு ஏற்ற கல்வி

இறைவாழ்த்துடன் திருக்குறளைத் தொடங்கும் திருவள்ளுவர் 'கற்றதனால் ஆயபயன் என்கொல்?' என்று இடையே வினா எழுப்புகிறார். ஏன்? பயனைப் பொறுத்தல்லவோ ஒரு செயலின் மதிப்பு? இறைவனும் அவனது அன்பும் ஆய்வுக் கூடத்திற்கு உரியனவல்ல; அனுபவத்திற்குரியன. அதுபோலவே கல்வி கற்பதன்நோக்கம் அதை வாழ்க்கை அனுபவத்திற்குகொண்டு வருதலே. அனுபவ சித்தியில்லாத கல்வி ஏட்டுச் சரைக்காய்; அதனால் பயனேதுமில்லை. நம்மில் இயல்பிலேயே உள்ள குறைபாடுகளை ஆசிரியர் சொல்லக்கேட்டு அறிந்து அவற்றை நீக்கி நிறைநலம் பெறுவதே கல்வியின் நோக்கம்.

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்

நிற்க அதற்குத் தக”

கல்வியிலே நமக்குத் தேவையானவற்றைத் தேர்ந்து படித்தால்தான் பயனுண்டு. 'கல்வி கரையில்; கற்பவர் நாள் சில; மெல்ல நினைக்கிற் பிணிபல' - நம்முடைய மனக்குற்றம் இன்னதென்பதை அறிந்துகொண்டு அதனை நீக்குதற்குரிய நூல்களாகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கற்கவேண்டும். குற்றம் நீங்குகிற வரையில் கற்க வேண்டும். இங்ஙனமன்றிக் “கசடறக் கற்க” என்பதற்கு ஐயந்திரிபறக் கற்கவேண்டுமென்று பொருள் கூறுவது பொருந்துமாயினும் சிறப்புடையதாகாது. குற்றம் நீங்கிய பிறகு பெற்ற புதுநெறியில் நிலைத்து நின்று ஒழுக வேண்டுமென்பதே குறளின் திரண்ட கருத்து.

3. எல்லையற்ற இன்பத்தின் இயல்பே அறிவின் இலக்கணம்

சமுதாயத்தில் பழைய பழக்க வழக்கங்களே சிறந்தவை என்று கண்முடித்தனமாக நம்பும் மனப்போக்கும்; நேற்றைய அறிவே அறிவென்றும், இன்றைய அறிவு பய

என்றது என்றும் கருதுவோர் இன்றும் எம்மிடையே உள்ளனர். அம்புலியைக் காட்டி ஆயிரம் கட்டுக்கதைகளைப் பட்டம் விட்டிருக்கின்றோம். இது பழமையென்று எமக்கு இடித்துக் கூறுவதுபோல் அமெரிக்கரது "அப்போலோ" விண்வெளிப் பயணம் மேற்கொண்டு அம்புலியின் மேற்றரையில் இறங்கியது புதுமை; அறிவியலின் புதுமை ஆற்றல். நேற்றைய அறிவு இன்றையப் புதுமையை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தால் வாழ்க்கையில் உயிர்ப்பு இல்லை. வாழ்க்கை தேங்கிய குட்டையாய்ப் பயனற்றுப் போய் விடும். திருக்குறள் கருத்துப்படி அறிவுக்கு எல்லைக்கோடு இல்லை. சிந்தித்துத் தன்னைச் செழுமைப் படுத்திக் கொள்ளாத மனிதன் காலத்தை வென்று நிற்பதில்லை.

“அறிதோ றறியாமை கண்டற்றால் காமம்
செறிதோறுஞ் சேயிழை மாட்டு”

காதல் உணர்வு கலந்து கூடிவாழும் வாழ்க்கையில் இன்பம் நாளுக்குநாள் புதுக்கோலம் பூண்டு சுடர்விடும். அந்த இன்ப வேட்கையில் நேற்றையச் சுவையைவிட இன்றையச் சுவை மேம்பட்டு விளங்கும். அதேபோல அறிவும் நிலைத்த ஒன்றன்று.

அது வளரும் தன்மையது. அறிவு வளர வேண்டுமென்றால் நேற்றைய அறிவை ஆய்வு செய்து சமுதாயத் திற்குத் தீங்கு தராத வகையில் ஏற்றுக்கொள்ளும் துணிவு வேண்டும்.

எனவே, மனத்தாய்மையின் பயனாக அறத்தின் வழி நின்று, எமது குறைபாடுகளை உணர்ந்து அதற்கேற்ற கல்விகற்றுப் பொருள் ஈட்டி, இன்ப அன்பில் திழைத்து வாழ்க்கையில் அமைதி பெறுவதே திருவள்ளுவர் கண்ட வாழ்வாங்கு வாழும் நெறி.

தமிழர் மறுமலர்ச்சி பெறுவதற்குத் திருவள்ளுவர் கூறும் பொய்யாமொழிக் குறட்பாக்கள்

ஊக்கப் பத்து

1. உள்ளுவது எல்லாம் உயர்வு உள்ளல் மற்று அது
தள்ளினும் தள்ளாமை நன்று.
2. செவிகைப்பச் சொல்பொறுக்கும் பண்புடை வேந்தன்
கவிகைக்கீழ் தங்கும் உலகு.
3. செய்தக்க அல்ல செயக் கெடும் செய்தக்க
செய்யாமை யானும் கெடும்.
4. குடிசெய்வல் என்னும் ஒருவற்குத் தெய்வம்
மடிதற்றுத் தான்முந்துறும்.
5. அரிய என்று ஆகாததில்லை பொச்சாவாக்
கருவியால் போற்றிச் செயின்.
6. ஆக்கம் அதர்வினாய்ச் செல்லும் அசைவு இலா
ஊக்கம் உடையானுழை.
7. வெள்ளத்து அனைய மலர்நீட்டம் மாந்தர்தம்
உள்ளத்து அனையது உயர்வு.
8. தெய்வத்தால் ஆகாதெனினும் முயற்சி தன்
மெய் வருந்தக் கூலிதரும்.
9. பொறியின்மை யார்க்கும் பழியன்று அறிவு அறிந்து
ஆள்வினை இன்மை பழி.
10. ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவு இன்றித்
தாழாது உஞற்று பவர்.

14. காதலும், கவழும் கன்னித்தமிழும்

வாழ்க்கையின் திறனாய்வே கவிதை. இன்பமும், துன்பமும், காதலும், கட்டழகும், ஆண்மையும், அறிவும் பின்னிப் பிணைந்துள்ளது வாழ்க்கை. இவற்றுள் தனிப்பட்ட ஒன்றினால் மட்டுமே நமக்கு நிறைவு ஏற்படுவதில்லை. பணமிருந்தும் புகழை விரும்புகிறோம். பாராளுமன்றம் சென்ற போதும் பரமனை நினைந்து பக்திப் பரவசமடைகிறோம்; பண்புடைய மனைவியைப் பெற்றபோதும் பாழ்மனம் புறத்தே காதலுறும். எனினும் வாழ்க்கையிலுள்ள சமுதாய சட்டவிதிகள் எம்மை அடக்கியாளுகின்றன. நினைவுலகில் அடையக்கூடாத இன்பத்தை கனவுலகிலே கவிதையின் துணைகொண்டு காணும் காதல் நினைவுக்குத் தான் எத்துணை ஆற்றல்! காதலின் ஆழத்தையும், ஆற்றலையும் அளப்பதற்கென்றே எழுந்தது எமது கன்னித் தமிழ் கூறும் கவின் இலக்கியங்கள்.

'காதல் காதல் என்றுலகம் கழறி மூழ்கக் காண்கின்றோம்
நடிகில் வுலகில் எவ்வுயிர்க்கும் இருக்கும் இயற்கைப் பண்
[பன்றோ
காதல் பசியே இவ்விரண்டும் காணும் உயிர்கட்கிலையென்றால்
ஓதும் உலகம் இருந்திடுமோ, உலர்ந்து சுடுகாடாகாதோ?'

இயற்கையை இயங்கச் செய்து, வாழ்க்கையின் நிலைக்களனாக அமைவது கவர்ச்சி என்னும் சக்தியே. இந்தக் கவர்ச்சியின் ஒரு கூறே காதல் எனப்படுகின்ற உடல் உறவு தரும் இன்ப நுகர்ச்சியின் விழைவு. இறைவன்மீது எழுகின்ற காதலே பக்தியாகப் பொலிகிறது. ஆண் பெண் கவர்ச்சி முதல் நட்பு, விசுவாசம், நாட்டுப்பற்று, மொழிப்பற்று அபிமானம் வரை கவர்ச்சிச் சக்தியே தாண்டவமாடுகிறது. மக்களினது தனி வாழ்க்கையிலும், சமூக வாழ்க்கையிலும் பல செயல்களுக்குக் காரணமாய் நிற்பன: காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம் என்னும் ஆறுமே. இவைகளில் காமமொழிந்த மற்ற ஐந்தும் காமத்தினின்றும் பிறந்து சந்தர்ப்பங்கட்கு ஏற்றவாறு

காமமே எடுத்துக்கொள்ளும் பலவேடங்களே அல்லவா? அக்காமமும் கவர்ச்சியின் பாற்பட்டதன்றோ? காணக் கூடாத இக் கவர்ச்சிச் சக்தியே கடவுள். எனவே காதலையும் கடவுளையும் கன்னித் தமிழ் மூலம் காண்பதும், கண்டு களிப்பதும் பயன் தரும் முயற்சியாகும்.

தென்றல் விடு தூது—இயற்கை அமைதியில் காதலரின் உள்ளக் குமுறல்

மாசில் வீணையும், மாலை மதியமும் பொதும்க்களை மயக்குவதுபோல, வீசுதென்றலும் வீங்கிளவேனிலும் காதலர்தம் உள்ளங்களை மயக்கி உவகைவெறி ஊட்டும் தன்மை வாய்ந்தன. தென்றலானது ஊடிப்பிரிந்த காதலர்களை ஒன்று சேர்க்கும் ஆற்றல் படைத்தது. இந்த ஆற்றலைச் சிலப்பதிகாரம் படைத்த இளங்கோ அடிகள் கோவலன் - மாதவி பிரிவுக் கட்டத்தில் பயனுறக் கூறும் அழகு போற்றற் றரியது.

“ஊடினீர் எல்லாம் உருவிலான் தன் ஆணை
கூடுமின் என்று குயில் சாற்றும்”

மன்மதனுக்குத் தென்றல் தூதாக வந்து பிரிந்த காதலரை ஒன்றாக்கும் முயற்சிக்குக் குயிலும் துணைநின்றது என்பார் அந்தமில் இன்பத்துள் அரசாள் வேந்தனான இளங்கோ:

காதலனைப் பிரிந்தவள் தனது கிளியிடம் “இன்று வருவாரோ” என்று மழலை மொழியிற் கேட்கின்றாள். பிறர் செவியிற் பட்டுவிடாதபடி மெல்லப் பேசுகிறாள். ஆனால் அச் சொற்களிலேதான் எத்தனை அன்பு:-

“செந்தார்ப் பைங்கிளி முன்கை ஏந்தி
இன்று வரல் உரைமோ சென்றிசினோர் திறத்தென
இல்லவர் அறிதல் அஞ்சி மெல்லென
மழலை இன்சொற் பயிற்றும் நாணுடை, அரிவை”

— அகம் 34

உண்மையுணர்ச்சியும், கவியழகும் உயிர்த் தத்துவமும் இங்கேதுடிதுடித்துக்கொண்டிருப்பதை அகநானூறுகாட்டும் இச் சித்திரத்தில் நாம் காணலாம். புறத்திலே கண்ட காட்

சியை விட அகத்திலே நிகழ்வன எமது உள்ளத்தை நரர்க்கும் ஆற்றலைப் பெரிதாகப் பெற்றுள்ளன. காதலர் உள்ளம் கசிந்துருகும் காட்சியைப் படம்பிடித்தவர் கவிக்குயில் பாரதி:-

“பாலுங் கசந்ததடி சகியே படுக்கையும் நொந்ததடி
கோலக் கிளிமொழியும் காதிற் குத்தல் எடுத்ததடி
நாலு வைத்தியரும் இனிமேல் நம்புதற்கில்லையென்றார்”
என்னும்போது உணர்ச்சி கடந்து உண்மையாகவே கன்னிப்பெண் எம்மனக் கண்முன் காட்சியளிக்கின்றாள்.

காதலர் உலகம் கண்ட கற்பனைக் காட்சி

யாம் வணங்கும் தெய்வங்களுக்கு விழா எடுத்து வீதி வழியே வாகனத்தில் ஏற்றிப் பவனிகொண்டு செல்வது இன்றுமுள்ள சர்ப்புடைய சமய மரபு. இதுபோன்றே முற்காலத்தில் மன்னர்களும் வீதிவழியே பவனி வந்த நிகழ்ச்சிகளைப் படம்பிடித்துக் காட்டுவது முத்தமிழ் இன்பம்கொழிக்கும் முத்தொள்ளாயிரம். அரசர்கள் உலாவரும்போது அந்த ஆணைகளைக்காணும் வாய்ப்பைப் பெறும் ஆரணங்குகள் காதற்பிச்சைகேட்பார்களாம். இதனாலே வயது வந்த கன்னிப்பெண்களைத் தாய்மார்கள் தடுத்து வீதிவழிச் செல்லாமல் வீட்டிலேயே இருக்க வைத்து விடுவார்கள். கன்னிப் பெண்ணின் காதல் முற்றிவிட்டால் அவள் தெய்வத்தையும் காதலிப்பாள். மன்னையும் காதலிப்பாள். இதனால் விளையும் விபாதங்களையும், வாழ்வியற் பிணக்குகளையும் சித்தரிக்கும் பாடல்கள் எமது சிந்தைக்கு விருந்தாகும்; செந்தமிழின் சிறப்பாகும்.

“வளையவாய் நீண்டதோள் வாட்கண்ணாய் அன்னை
இளையளாய் மூத்திலள் கொல்லோ—தனையவிழ்த்தார்
மண்கொண்ட தானை மறம் கொண்ட வேல் மாற்றனைக்
கண்கொண்டு நோக்கல் என்பாள்”

— முத்தொள்ளாரம்

தனது தாயைக் கடிந்து தன் தோழிக்கு முறையிடுகிறாள் மன்னனைக் காதலிக்கும் மணமாகர் மாது. “அன்னை இளையளாய் மூத்திலள் கொல்லோ” என்ற தொடரில்தான்

எத்தனை ஏக்கம்! காதற் சுவையின் கனிவையும், கலக்கத் தையும் படம்பிடித்துக் காட்டும் கன்னித் தமிழின் ஆற்றலை ஆற்றுப்படுத்திய அருங்கவிஞனின் திறம் போற்றற்குரிய தன்றே!

சிதம்பர நடராசர் மேல் காதல் கொண்ட ஒரு பெண் மெலிவுற்றதால் அவளது வளையல்கள் நழுவிக்கையிலிருந்து விழுவதை ஒரு தாய் முறையிடுவது மற்றொரு காட்சி:-

“செய்ய திருமேனிச் சிற்றம் பலவருக்கு என் தையல் வளைகொடுத்தல் சாலுமே—ஐயன் தேர் சேயே வரும் அளவில் சிந்தாத மாத்திரமே தாயே நமது கையில் சங்கு”

இன்னொரு பெண் பவனி வரும் மன்னன்மீது காதல் கொண்டவளாய், அவன் ஏறிவரும் யானையைத் தன் வீட்டின் ஜன்னல் ஓரமாக, ஆறுதலாய் நடந்து செல்லும்படி இரந்து கேட்கும் இலக்கியப் படப்பிடிப்புக்குத்தான் எத்துணை ஆற்றல்:-

“துடியடி தோல்செவி துங்குகை நால்வாய் பிடியே யான் நினை இரப்பல்— கடிக்கமழ்தார்ச் சேலேக வண்ணனெடு சேரிபுகு தலும்எம் சாலேகம் சார நட.

சங்கத் தமிழ் சாற்றும் காதல் நெறி

மக்கள் அறிந்தவற்றுள்ளே சிறந்தவற்றாலும், சிந்தித்தவற்றுள்ளே சிறந்தனவற்றாலுமே தான் ஒரு இனத்தின் பண்பாடு புலனாகின்றது. தமிழிலக்கியம் தமிழர்தம் பண்பாட்டுப் பெருவாழ்வைப் பிரதிபலித்து நிற்கின்றது. பண்பாடு என்பது பயிற்சிப் பண்பு, நாகரிகம் என்ற கருத்துக்களையும் தாண்டி, தனித்துரிய திருந்திய மனப்பான்மையென்றும் கொள்ளப்படுகின்றது.

“சீர் கெளு வெண்முத்தம் அணிபவர்க் கல்லதை நீருளே பிறப்பினும் நீர்க்கவைதான் என்செயும் தேருங்கால் நும்மகள் நும்மக்கும் ஆங்கு அனையளே”

— கலித்தொகை

என்று ஆண்மகன் கூறும் சீரிய மொழிகளில் காதல் நெறியின் கருத்தாழத்தைக் கூறுகின்றது கலித்தொகை. வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்தும் இலக்கியத்தை அகம், புறம் என்று இன்புற வகுத்து வழங்கியவர் எமது முன்னோர். காதல் நெறியாகிய அகத்துறையை நெடுந்தொகை என்று இன்புற வகுத்து வழங்கியவர் எமது முன்னோர். நெடுந்தொகை என்று அழைக்கப்படும் அகநானூற்றில் தமிழர்தம் பண்பாட்டின்நிலை பரந்து காட்சியளிக்கின்றது. காதலர் கருத்தொருமைக்கு உடம்பு உயிர் என்னும் உவமை கூறும் பாங்கு உய்த்துணரத்தக்கது. வாழ்வும் தாழ்வும் அந்த உறவில் உறைந்து நிற்கின்றது.

“யாக்கைக்கு, உயிரியந் தன்ன நட்பின் அவ்வுயிர்
வாழ்தல் அன்ன காதல்
சாதல் அன்ன பிரிவரியோனே — அகம் 339

வாழ்க்கைக்கென்றே இலக்கியம் வகுத்தவர் வள்ளுவர். இன்பத்தை ஓர் இலக்கணமாக்கி, “காலை அரும்பி, பகல் எல்லாம் போதாகி மாலை மலரும் நோய்க்கு” மருந்தும் வழங்கிய வள்ளல் வள்ளுவர்.

“எழுதுங்கால் கோல்காணாக் கண்ணேபோல்
பழிகானேன் கண்டவிடத்து”
என்று கவலையுறும் பெண்ணுக்கு,
“ஊடலிற் தோற்றவர் வென்றார் அதுமன்னுங்
கூடலிற் காணப்படும்”

என்று உற்சாகம் கொடுக்கிறார் உய்வழி உரைத்த பொய்யாமொழிப் பெருந்தகையார்.

காதலில் ஏமாற்றம் கூறும் கவிதைக் கண்ணீர்

காதலின் சக்திக்கு மனிதன் கலங்கிக், கரைந்து பித்தாகிவிடும் நிலையைக் கவிதையால் இற்றை நாட்களில் ‘விரிக்ஸ்’ என்ற முறையில் வடித்துள்ளார்கள். பிரிவு ஏற்படும்போது பழைய நிகழ்ச்சிகளை நினைவூட்டுகிறான் காதலன், ‘தந்தைக்குப் பயந்தும், தாயினுக்கு அஞ்சியும், முந்

தியே பேசிவைத்துத் தலைமறைவாக வந்து அந்திப் பொழுதினிலே ஆற்றங்கரையருகே, சந்திரன் சாயும்வேளை சந்தித்த காலமெல்லாம்'' நினைவிருக்கவேணும் என்று காதற் பிச்சை கேட்கிறான்; பிரிவை நினைந்து மனம் பேதலிக்கும்; குறை கூறும்; சித்தாந்தம் பேசும்; கடைசியில் ஏமாற்றமடைந்து ஏப்பம் விடும்.

கூந்தல் வகுடாரை-மனம்-கூர்வடுகு செய்தாரை
மாந்தித் திழைத்திடவே-நிதம்-மாளுமனம் காதலுறும்
திலக நுதலாரை-ஒளி-திகழும் எழிலாரை
கலக நகையாரை-அந்தோ-கள்ளமனம் காதலுறும்

தள்ளாடும் வயது வருவதற்கு முன்பே காதலின் திருவிளையாடல்களை நினைந்து பின்வரும் பாடலுடன் பல்லவி சேர்க்கும் பலர் எம்மிடையே வாழ்ந்தால் அது குறையல்ல, அது வாழ்வின் நிறைவென்றே கொள்ளவேண்டும்.

பெண்ணொடு கூடிநான் வாழ்ந்ததுண்டு-நல்ல
பெண்டிர்களிலே ஆழ்ந்ததுண்டு
விண்ணொடு மண்ணை அளந்ததுண்டு-பல
விந்தைக் கனவுகள் கண்டதுண்டு
பண்ணொடு நெஞ்சினைப் பின்னிவிட்டே-மனப்
பட்டங்கள் விட்டுப் பறந்ததுண்டு
கண்ணொடு கண்டதும் மெய்யெனக் கொண்டதும்
கட்டுக் கதையாகி விட்டதம்மா

—கவிஞர் சோமு:

காதலைக் காலமெனும் காலனும், கடவுளும் வென்ற வாழ்க்கைக் கதை இது.

தெய்வீகக் காதல் கண்ட திருப்பாவை

ஓங்கி உலகளந்த உத்தமனைக் காதலித்தாள் ஒரு நங்கை—அவளே பெரியாழ்வார் பெற்றெடுத்த பூங்கோதை, சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார், பக்தர்களையும் பரமனையுமாண்ட ஆண்டாள் என்னும் பக்திப் பேரின்பக் காதல் கொண்ட பொற்சுடர். அரங்கத்து அரவணைப்

பள்ளியான் மீது அணையாத காதலால் தன்னையே கரைத்துக் கொண்ட ஆண்டாள் தன் காதலின் வெறியைக் கட்டுரைக்கும் பாடல், பக்தி இலக்கியத்தில் அல்லாமல் பைந்தமிழ் இலக்கியம் எங்குமே காணமுடியாது:-

வானிடை வாழும் அவ்வானவர்க்கு மறையவர்
வேள்வியில் வகுத்த அவி
கானிடைத் திரவதோர் நரிபுகுந்து கடப்பதும்?
மோப்பதும் செய்வதொப்ப
ஊனிடை ஆழிசங்கு உத்தமார்க்கென்று உன்னித்
தெழுந்த என் தடமுலைகள்
மானிடவர்க் கென்று பேச்சுப்படி
வாழ்கிலேன் கண்டாய் மன்மதனே:

—திருப்பாவை.

இத்தகைய குறிக்கோளையுடையவர், திருமாலை மணக்கோலத்தில் கனவுகண்டு, முத்துடைத்தாமம் நிரைதாழ்ந்த பந்தர்க்கீழ், நம்மையுடைய நாராயணன் நம்பி, செம்மையுடைய திருக்கையாற் தாள் பற்றி அம்மி மிதிக்கக் கண்டதையும் தொடர்ந்து, ஞானமுதிர்ச்சியால் இறைவனுடன் ஒன்றிய நிகழ்ச்சி வைஷ்ணவ சமயத்தவரின் வழிகாட்டும் ஒளிச்சுடராகத் திகழ்வதில் வியப்பில்லை.

முடிவுரை

உலகம் போற்றும் தாகூர் தன் கீதாஞ்சலியை வங்காளத்திற் தான் முதலில் எழுதியவர். மகாத்மகாந்தி தனது சத்தியசோதனை என்ற சுயசரிதையைத் தன் தாய்மொழியாகிய குசராத்தில்தான் எழுதினார். நமது தமிழ்—நமது அமிழ்தம் - அதன் தீஞ்சுவை நம்மவர்க்கே புலனாகாமல் இருப்பது நாம் செய்த தீவினையோ, சாபக்கேடோ தெரியவில்லை. வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகவும், அறிவு வளர்ச்சிக்காகவும் ஆங்கிலத்தைப் படித்த நாம் வாழ்க்கைத் தேவைகளை ஓரளவு பெற்ற பின்னேனும் தாய்மொழியில் நாட்டம் காட்டுவதே தேசபக்திக்கு முதற்படி. உரிமை வேட்கைக்கு முதற்படி தாய்மொழி ஒம்பும் முயற்சியே. மொழி வழியேதான் நாடும், இனமும்; தமிழ் இனத்தின் வழியே தான் கலையும், கலாச்சாரமும்; கலைவழியேதான் கடவு

மும் இப்பண்புகளை ஒம்பாதவன் நடைப்பிணமாக, நகைப் புக்கு இடமாகும் நச்சுமரமாகத்தான் வாழமுடியும். இந்த இழிநிலை இனிமேலாகுதல் மாறவேண்டாமா? இன் தமிழின் எழிலழகும், இறையருளின் பேராற்றலும் தமிழ்கூறு நல்லுலகை வழிநடத்துவதாக. பெருமையும் சிறுமையும் தான் தர வருமே.

— தமிழ்த்திரு. கி. ஞானசூரியன்

15: செந்தமிழ் கூறும் சமுதாயச் சீர்திருத்தம்

சமய ஒளிநெறி வரிசையில்:- செந்தமிழ் கூறும் சமுதாயச் சீர்திருத்தம்

சமயம் என்பது ஒரு வாழ்க்கை முறை; மனிதனை நெறிப்படுத்தி அவனது உள்ளத்தைப் பக்குவப்படுத்தும் சாதனம்; குறை நீக்கத்திற்கும் நிறைநலம் பெறுதற்கும் ஏற்ற உறுதுணை. இன்றைய உலகிலே சமயத்திலிருப்பவர்கள் சமுதாயத்தை மறந்து விடுகிறார்கள். சமுதாயப் புரட்சிவாதிகள் சமயத்தைக் கண்கொண்டு பார்க்கவும் விரும்புவதில்லை என்று பொதுவாக ஒருகுறை கூறப்படுவதுண்டு. சமயமும் தமிழும் தழைத்தினிதோங்க வேண்டுமென்ற பழமொழியோடு, சமுதாயமும் தமிழும் தழைத்தினிதோங்கவேண்டும் என்ற புதுமொழி முழங்கவேண்டிய காலமிது. சமய நெறியின் அடித்தளம் சமுதாயம்—கடவுளுக்காகக் கோயில் அல்ல; மனிதனது வளர்ச்சிக்காகவே கோயில்; சமுதாய நலன் தரும் வழிபாட்டு வாழ்க்கைக்காகவே கோயில். சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கும், நல்வாழ்வுக்கும் வழிகோலுவதே சமயநெறியின் சீரியநோக்கம். வாழ்வியலின் வாய்மைகள் தமிழ் இலக்கியச் சுவையுடன் எமது படிமுறைப் பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கு வழிகாட்டி நிற்கின்றன. இவற்றுட் சிலவற்றை கண்டு பயன் பெறுதலே இக் கட்டுரையின் நோக்கம்:

இலக்கியம் வாழ்க்கை வழிகாட்ட அறிவுச் சுரங்கம்; கருத்துப் பெட்டகம்; மனநோய் மருந்து; மாந்தரின் மனக் கப்பலுக்குக் கலங்கரை விளக்கம். மக்கள் பின்பற்ற வேண்டிய, சிந்தித்துத் தெளியவேண்டிய உயர்ந்த கருத்துக்கள் இலக்கியங்களில் ஆங்காங்கே நீலவானில் தோன்றும் நித்தில மீன்கள்போல பொதிந்துகிடக்கும் கலை இலக்கிய உண்மைகள் சமுதாய வாழ்வில் ஊறி அன்றாடச் சிக்கல்களை அகற்றும் அருமருந்தாகப் பயன்படவேண்டும். மக்களுட்கிலரை குப்பை கிளறும் கோழிக்கு உவமை கூறுகிறார் பெருங்கதை தந்தகொங்குவேள். காலைப்பொழுதிலேயே நொய்யரிசியைப் போதிய அளவு வாயில் போட்டாலும் கோழி குப்பை கிளறுதலை ஒழியாது. அதுபோல பெருமை பொருந்திய சமஇலக்கிய நூற்பொருளை விரிவாகச் சொன்னாலும் கீழ்மகன் தன் மனம் விரும்பிய வழியிலேயே நடப்பது நாம் சமுதாயத்திற் கவலையுடன் காணும் நிகழ்ச்சி.

“குட்டுமுகந் திருத்தி வேட்டுநறு தீரன்
மயிரும் இறகும் செயிரறக் கழிஇக்
கோநெய் பூசித் துய்மையுள் நிறீஇப்
பாலும் சோறும் வாலிதின் ஊட்டினும்
குப்பை கிளைப்பரூ அக் கோழி போல்வர், மக்கள்”

— பெருங்கதை 3, 14, 108

உள்ளத்தின் உயர்வே சமய ஒளி நெறி, மனித இயற்கையில் மலிந்துள்ள சீழான தன்மைகளைத் தீர்த்துவிடத் துணை நிற்பதே தமிழ் இலக்கியம் கூறும் சமுதாய சீர்திருத்தம்; சமய நெறி செப்பும் செம்மை வழி.

சங்கத் தமிழிற் பொங்கும் வாழ்வியற் தவநெறி

இலக்கியங்கள் வாழ்க்கை அனுபவத்தில் முகிழ்த்தவை. சுற்றிச் சுற்றி வந்து வாழ்க்கையை நெறிமுறைப் படுத்துவன. சங்ககாலத்தில் இலக்கியத்தின் வாழ்வில் சமயம் ஒரு பகுதியாக இருந்ததில்லை. சமயம் வாழ்க்கை முழுவதும் படர்ந்து கால்கொண்டிருந்தது. பக்தி இலக்கியக் காலத்தை விடச் சங்க இலக்கியகாலத்தில்தான் உண்மையான சமயம் இருந்தது என்று சொல்லவேண்டும்;

அன்று சமயம் வாழ்க்கையின் சமுதாய ஓட்டத்தின் சூழ்நிலையின் முகிழ்த்தது. ஆதலால் அதில் கற்பனை இல்லை; அதிசயங்கள் இல்லை; அற்புதங்கள் இல்லை. நம்பிக்கைக்கும் நல்லெண்ணத்திற்கும் உரியதாக அமைந்திருக்கும் பெருமை நமது சமயத்திற்கு உண்டு. தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா, ஆருயிர் முறை வழிப்படேம் என்று கண்ட சங்கச் சான்றோர் மேலும் ஒரு உண்மையை உணர்ந்தனர்.

“ஓரில் நெய்தல் கறங்க வோரில்
 ஈர்த்தன் முழுவின் பாணி ததும்பப்
 புணர்தோர் பூவணி யணியப் பிரிந்தோர்
 பைத லுண்கண் பணிவார் புழைப்பப்
 படைத்தோன் மன்ற அப் பண்பி லாளன்
 இன்னா தம்ம இவ்வுலகம்
 இனிய காண்கிதன் இயல்புணர்ந் தோரே”

— புறம் 194

சில துறைகளில் உலகியல் துன்பமாக இருந்தாலும் அதை இன்பமாக மாற்றவேண்டுமென்பதே பழந்தமிழர் கோட்பாடு. ஒருபடி மேலே சென்று, இன்ப வாழ்வுக்கு இடையூறுக உள்ள சமுதாய சீர்திருத்தங்களை முன்னின்று செய்வதே இருபதாம் நூற்றாண்டில் நமது சமய நெறியின் புதிய திசையாக அமையவேண்டும்.

வாழ்க்கையை இன்பமயப்படுத்தும் பொருட்களைத் திருவருளாகவே நினைத்துப் பாராட்டுதல் நமது நுண்மரபு. ‘வாசமலரெல்லாம் ஆனாய் நீயே’ என்று இயற்கையையும், ‘பண்ணுடைத் தமிழ் ஒப்பாய்’ என்று கலையையும், ‘ஒப்பு கடைய மாதரும் ஒன்பொருளும் நீ’ என்று மனை வாழ்க்கையையும், உண்ணும் சோறு, தின்னும் வெற்றிலை எல்லாம் கண்ணனெனும் பெருமாள் என்றும், சமயத்தில் நின்று சமுதாய சீர்திருத்தம் செய்து வெற்றிகண்டவர்கள் எமது நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும். ஆதலால் வாழ்க்கை மாயம் என்பதும், வாழ்க்கை துன்பம் என்பதும் நமது சமயக் கொள்கையன்று. சமுதாய வாழ்க்கையே சிறந்த தவம்—வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து இன்ப அன்பில் கலத்

தலே சமய நெறி காட்டும் சமுதாய சீர்திருத்தம். செந் தமிழர் போற்றிய வாழ்வியற் சித்தாந்தம்.

வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காண்பதே சமயப் பொதுமையின் புதுமை

தன்னலம் கடந்து பொதுநலம் காண்பதே துறவு. மனத்தூய்மை அடைதலே துறவு. சமயத்தின்பேரில் இல்லம் துறப்பது துறவாகாது. வாழ்க்கையில் இன்பம் துய்த்தல் இழுக்கன்று. ஆயினும் பொதுநலம் மறவாத துய்ப்பே தாயது. இறைவழிபாடும் பொதுநலமும் சேர்ந்ததே சமுதாய ஒப்புரவு. அத்தகைய சமுதாயத்திற்கே வாய்த்தது நமக்கு ஈதோர் பிறவி மதித்திடுமின் என்று அப்பரடிகள் ஆற்றுப்படுத்துவார்;

சமயம் மனிதரை நெறிப்படுத்துவது; முறைப்படுத்துவது; சமயத்தால் இதயம் விரியும்; ஈர அன்பு பெருகி வளரும், வேறுபாடுகள் மறையும்; ஒருமை தோன்றும்; ஒருலகம் மலரும். இங்ஙனம் உயர்ந்த வாழ்க்கையைக் காட்டும் சமயங்கள் தம்முள் மாறுபடுவது ஏன்! கால, தேச வர்த்த மாணங்களுக்கு அமையச் சமயக் கோட்பாடுகளில் வேறுபாடுகள் தோன்றுவது இயல்பே. இந்த வேற்றுமையிலும் ஒற்றுமை காண்பதுதான் விழுமிய பண்பு:-

வேறுபடு சமயமெல்லாம் புகுந்து பார்க்கின்
விளங்குபரம் பொருளே நின் விளையாட்டல்லால்
மாறுபடுங் கருத்தில்லை; முடிவில்மோன
வாநிதியின் நதித்திரள்போல் வயங்கிற் றம்மா

— தாயுமரிஞர்.

வணங்கும் துறைகள் பலபலவாக்கி என்ற நம்மாழ்வாரின் கருத்தையே 'தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி' என்று முழங்கியவர் மணிவாசகர். சமய நெறிகளின் அடிப்படையில் முரண்பாடு இல்லை. நடைமுறையிற்றான் மாறுபாடு, உண்மையான உள்ளுணர்வோடு நோக்கினால் வேறுபாடே தெரி

யாது; இல்லை. அதனாற்றான் வள்ளற் பெருமான், சமய நெறிகளையும் கடந்த பொது நெறி வேண்டுமென்றார். மனித குலத்தை நெறிப்படுத்தத் தோன்றிய சமயநெறிகள் ஆன்ம நேய ஒருமைப்பாட்டில் உயிர்க்குலத்தை நிறுத்தி நன்னெறியில் செலுத்தத் தவறிவிட்டதால் சமய நெறிகளையும் கடந்த பொதுநெறி வேண்டுமென்றார் இராமலிங்க அடிகளார்.

சிவனார் நீலகண்டமும் யேசுவின் சிலுவைச் சின்னமும் செப்பும் புரட்சிக் கருத்து

கார்ல் மார்க்சின் சிந்தனைக்கும், அவரது புரட்சிப் பொதுவுடமைக் கருத்துக்கும் தமிழர் தழுவிய உலக சமய சிந்தனைகளுக்கும் கருத்துவேற்றுமைகள் இல்லையென்றே சொல்லும் அளவுக்கு ஒற்றுமை காணலாம். ஆனால் கோட்பாடுகளில் மாறுபாடு உண்டு. இப்படிக்காலதேச வர்த்தமானத்திற்கேற்ப மாறுபாடுகள் எழுவது நடைமுறையின் வளர்ச்சிக்கு அறிகுறி. செல்வத்துப் பயனே ஈதல், 'துய்ப்போம் எனினே தப்புன பலவே' என்பது புறநானூறு போற்றும் சமுதாய அறநெறி. செல்வம், மற்றவர் துய்ப்பதற்கு வழங்கப்படவேண்டுமென்பது தமிழர் மரபு. அதுவே சைவசமயத்தின் சீலம்; வைணவத்தின் வாழ்வியல்முறை; முகமதுநபியின் சகோதரத்துவ செந்நெறி; கிறித்தவர்களின் அன்பு வழிப்பட்ட அருள்நெறி. தன்னலம் ஒடுங்கிப் பொதுநலம் பேணும் பண்பே இன்று வரவேற்கப்படும் வாழ்வியல் சித்தாந்தம். இப்பண்பை வளர்க்கும் பொறுப்பே சமயங்களின் மறுமலர்ச்சிக் கருத்து. இதுவே சமுதாயத்திற்கு வேண்டிய சீர்திருத்தம்.

இதனாலன்றோ சிவபிரானது திருப்பெயர்களில் நீலகண்டம் என்ற திருப்பெயர் புகழுடையதாயிற்று. அமிழ்தத்தை மற்றவர் உண்ணத் தந்து, யாரும் உண்ணமுடியாத நஞ்சுடன் உண்ட கருணையின் சீலமல்லவா நீலகண்டம். தான் சமணராயிருந்தும் சிவனைப் போற்றியவர் இளங்கோ அடிகள்:

“விண்ணோர் அமுதுண்டுஞ் சாவ ஒருவரும்
உண்ணாத நஞ்சுண்டிருந்தருள் செய்குவாய்”

— சிலப்பதிகாரம்

சிவபெருமான் ஓங்கி உயர்த்திப் பிடித்துள்ள கொடி ஆனேற்றுக் கொடி. ஏன்? இந்த உலகில் கடுமையாக உழைக்கும் உயிர்க்குலத்தில் எருதே சிறப்புடையது. மனிதனுக்குச் செந்நெல் வழங்கித் தான் வைக்கோல் உண்டு வாழும் இந்த ஆவினத்தின் புரட்சிப்பண்பைப் போற்றுவதே நந்தி வாகனத்தின் நயமான கருத்து. யேசுபெருமான் மனிதகுலம் மாண்புடன் வாழவேண்டித் தான் சிலுவையில் மாண்டபோதும், மக்கள் செய்த குற்றத்திற்கும் இறைவனிடம் அதற்காக மன்னிப்புக் கோரிய மாட்சிமையே அவரை மாந்தர்குல மாணிக்கமாக ஆக்கியது. தியாகத்திற்கு எல்லைக்களனாக அமைந்து வழிகாட்டியவர் யேசுகிறீஸ்து நாதர். சிலுவை தியாகத்தின் சின்னம். கடவுள் வழிபாடு என்பது ஒரு பயிற்சி முறை. உண்மையான வழிபாடு என்பது சடங்குகள் மட்டுமன்று. கடவுள்தொழியில் தம்மை வழிப்படுத்திக் கொள்ளுதல் என்பதாகும். அதாவது குற்றங்களினின்றும் விலகி நிறைபெற முயற்சி செய்தல்; தீமைசெய்ப்பாது விலகி நின்று நன்மை செய்தல்; துன்பத்திற்குரிய காரணத்திலிருந்து விலகி இன்பத்தின் களங்களை அடைதல். மழையின்றி நாடுபஞ்சமுற்ற போது நாம் பிரார்த்தனை செய்தாற்றான் இறைவன் மழை பெய்விப்பான் என்றால், அவன் கூட அவ்வளவு தன்னலவாதியா? என்று பகுத்தறிவாளர் புகார் செய்வார்கள். நம் குறைகளைப் பிரார்த்தனை மூலம் நிவர்த்தி செய்தால், நல்லார் ஒருவர் உளரேல் அவர் பொருட்டு எல்லார்க்கும் பெய்யும் மழை.

“வள்ளி கீழ் விழர் வரைமிசைத் தேன்தொடா
கொல்லை குரல்வாங்கி ஈனா மலைவாழ்நர்
அல்ல புரிந்தொழுக லான்”

— கலித்தொகை - குறிஞ்சி 3

அறிவுணர்வும், ஆன்மநேயமும் அன்பும் இல்லாதார் வையகத்தில் மிகும்பொழுது வளம்மிக்க மலையும் கூட

வறுமையுறும் என்று கூறும் கற்றோர் போற்றும் கலித் தொகை: மக்கள்முறை பிறழ்ந்து வாழ்த்தால் சமுதாயம் சீர்குலைவது திண்ணம்; குறை தீரவும் நிறை பெறவும் எல்லாம் வல்ல பரம்பொருளை நினைந்து எண்ணி எண்ணி அழுவதே பிரார்த்தனை; இதுவே சமய ஒளி நெறி பெறு தற்கேற்ற முதற்படி:

16. தமிழரைத் தட்டியெழுப்பும் தாரக மந்திரம்: “அஞ்சா நெஞ்சம்”

தமிழ் இனத்தின் தனிப்பெரும் பண்பாடு பறைசாற்றிய பொது நெறி அஞ்சா நெஞ்சம்; தமிழிலக்கியத்தின் தாரக மந்திரம் அஞ்சா நெஞ்சம்; சமய அறநெறி முதற்கொண்டு முனைந்து சாற்றிய உண்மை அஞ்சா நெஞ்சம். இது பழையநிலை. ஆனால் இன்றைய சூழ்நிலையிலே இருப்பது பயங்கரமான புதியநிலை. ஏப்தா முன்னேற்றம் என்ற பதத்தை இன்றைய தமிழன், புதுமையென்ற பெயரை மட்டும் உதட்டளவிற் கூறி வயிறு வளர்க்கும் வழியைக் கைகட்டி, வாய்பொத்திக் கற்றுக் கொண்டு கடைப்பிடிப்பதுதான் விந்தை. இது இரண்டுங் கெட்டாள் நிலை. எதிர்பாராப் பகைவரால் இடையூறு வந்தபோ தெல்லாம் முந்தைய தமிழன் தோள் கட்டி, மார் தட்டி வாளொடு வாள்பேசிடப் போர்க்களம் புகுந்தான்— வெற்றி வாகை குடியபோது கங்கையையும், கடாரத்தையும் ஆண்டான்; கலிங்கத்துப் பரணியைப் பாடினான். வெற்றி கிடைக்காத போது நெஞ்சில் வேலேற்ற நிமிர் புகழால் நாட்டுக்காக, நமக்காக, மடிந்தான். இன்றைய தமிழன், இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழன், வயிற்றுப் போராட்டத்திலேயே நாளுக்கு நாள் வலிவிழந்து நலிந்து வாழ்கிறான்; தனது மொழியும், நாடும் பறிபோகும்போது

தெய்வத்தையும், நீதியையும் இழுத்து நிறுத்தி ஒப்பாரி பாடுகிறான்: பாடியது போதும், தமிழா விழித்தெழு!

தாய்நாட்டுத் தமிழனுக்கோ இந்தத் தொல்லை
தணல்போன்ற சிங்களமோ எமக்குத் தொல்லை
நாய் வாழ்வு வாழுதடா தமிழ்ச் சாதி
நாகரிக முதல் மனிதன் நீயர்! வெட்கம்
ஓய்! தமிழா! உலகத்து ஐ. நா; மன்றில்
உனக்காக வாதாட ஒருவர் தேவை
பாய்போட்டே உறங்கியது போதும்; இன்றே
பாழ்விழியைத் திறந்துவிட்டுக் கழுவாய் தேடு

தெய்வ நம்பிக்கையிற் திகழ்வது அஞ்சா நெஞ்சம்; தியாகத்திற்குத் துணைநிற்பது அஞ்சா நெஞ்சம்; மனத் தூய்மையால் மாசிலா மாணிக்கமாகத் தெளிவது அஞ்சா நெஞ்சம். உலகெலாம் பரந்து வாழும் ஆறு கோடித் தமிழர்கள் சொந்த நாடற்றவர்களாக, மொழியுரிமையற்று எடுப்பார் கைப்பிள்ளையாக வாழும் நிலையில், தம் சொத்துகளையும், சுகத்தையும் தியாகம் செய்ய முன்வருவோரை விடுதலை வாழ்விற்கு வழி நடத்திச் செல்வது உள்ளத்து யர்வு நல்கும் அஞ்சா நெஞ்சமே. இன்றைய தமிழனுக்குத் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவர் அறைகூவி அழைத்துக் கூறுகிறார்:-

“அஞ்சாமை அல்லால் துணைவேண்டா; எஞ்சாமை எண்ணி இடத்தான் செயின்”

“செய்தக்க அல்ல செயக்கெடும் செய்தக்க செய்யாமை யானும் கெடும்”

“பல் குழுவும் பாழ்செய்யும் உட்பகையும் வேந்தலைக் கொல் குறும்பும் இல்லது நாடு”. [கும்

மகாத்மா உரைத்த மாமந்திரம்:

“செய்! அல்லது செத்துமடி!”

“நான் சுருக்கமாக ஒரு மந்திரத்தை உங்களுக்குக் கூறுகிறேன்: அந்த மந்திரத்தை உங்கள் இதயங்களிற்

பொறித்து வைத்துக்கொள்ளுங்கள். உங்கள் ஒவ்வொருவருடைய மூச்சிலும் அந்த மந்திரம் ஒலிக்கவேண்டும். 'செய் அல்லது செத்துமடி' என்பதே அந்த மந்திரமாகும். ஒன்று நாடு விடுதலை பெறும்படி நாம் செய்ய வேண்டும். அல்லது அம்முயற்சியில் நாம் உயிரைக் கொடுக்கவேண்டும். நமது அடிமைத்தனம் நீடிப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டு நாம் உயிர்வாழமாட்டோம். உங்களுடைய மனச்சாட்சியையும், கடவுளையும் சாட்சியாக வைத்துக் கொண்டு ஒரு பிரதி உறுதியை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். விடுதலை கிடைக்கும்வரை ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளப் போவதில்லை என்பதும், சுதந்திரம் அடைய உயிரையும் கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கிறோம் என்பதே அந்தப் பொறுப்புறுதியாகும். உயிரை இழப்பவனே உண்மையில் உயிரைப் பெறுகிறான். உயிரைப் பாதுகாக்க முயற்சிப்பவன் உயிரை இழக்கிறான். கோழை உள்ளம் படைத்தவனுக்குச் சுதந்திரம் இல்லை''

அகிம்சா மூர்த்தியாய், அரையாடை அணிந்த அண்ணலாய், ஆண்டவனின் திருவிளக்காய்த் திகழ்ந்த காந்தியடிகளுக்குத் துணையாய் நின்றது சத்தியத்தைச் சார்ந்து நின்ற அஞ்சா நெஞ்சமே.

சமயநெறி சாற்றும் அஞ்சா நெஞ்சம்

“நாமார்க்கும் குடியல்லேம்” என்று பல்லவப் பேரரசனையே எதிர்த்துச் சங்கநாதம் செய்தவர் எமது அப்பரடிகள். சமயம் எமது உயிர்நாடி; தமிழர்தம் கலாச்சாரத்தின் மையம். விடுதலை வாழ்வில் முளைத்த விருட்சம். ஆண்டவன் மீதுள்ள நம்பிக்கையில் முகிழ்ப்பது அஞ்சா நெஞ்சம். ஒருவன் கோழையாக இருப்பின் அவனுக்குச் சமயத்தால் நன்மை ஏதும் இல்லையென்றே சொல்லலாம். அவனது சமயம் வெறும் அர்த்தமற்ற சடங்கு; சமுதாய சம்பிரதாயம்;

பலநூற்றாண்டுகளாக அடிமைகளாய் வாழ்ந்த இந்தியரைச் சமய அடிப்படையிற் தட்டியெழுப்பிச் சுதந்திர

வாழ்விற்கு அடிகேரலியவர் சுவாமி விவேகானந்தர். வீரா வேசமுட்டி விழித்தெழச் செய்த அவரது வேதமந்திரம் ஒவ்வொரு தமிழனுடைய நெஞ்சிலும், உணர்விலும், ஊனிலும் ஊறி உற்சாகம் ஊட்டவேண்டும்:-

“நாம் வேண்டுவதென்ன? இரத்தத்தில் பலம், இரும்பு போன்ற தசைநார்கள், எஃகையொத்த நரம்புகள்! இவையே நமக்குத் தேவை. ‘நாம் ஆண்சிங்கங்கள்’ என்று கர்வத்துடன் நிமிர்ந்துநின்று ஏறுநடை போட்டால்தான் வேத ஆகமங்களால் பலன் உண்டு. அவர் துறவிகளுக்குப் போதனை செய்தபோதும் அஞ்சா நெஞ்சத்தின் ஆற்றலை அழுத்தம் திருத்தமாகப் பேசினார்.

“அஞ்சுதல் அறியா நெஞ்ச நந்துறவி
மனவலி படைத்த மாசிலாத் துறவி
மரணம் வரினும் வருக பிறர்நமக்
கின்னா செய்யினுஞ் செய்க; யாமவர்க்
கின்பம் தருசெய லென்றும் புரிவோம்
வஞ்சம் நேரினும் வழிபடல் குறையோம்
ஆற்றல் சான்ற அறநெறி யாகிய
கரும சாதன ரகசியம் இதுவே.”

“என்மகனே! உறுதியாக நில்; பிறர் உதவியை எதிர்பா ராதே. வேறு மனிதர்களின் உதவியைக் காட்டிலும் ஆண்டவனுடைய உதவி எவ்வளவோ பெரிதல்லவா? பரிசுத்தனாயிரு. பகவானே நம்பு; அவரை நம்பியுள்ளவரையும் நீ நேர் வழியிற் செல்கிராய். உன்னை எதுவும், எவரும் எதிர்த்து நிற்க முடியாது. பலமே உயிர், பலவீனமே மரணம்.

அமரர் அண்ணா கூறிய அஞ்சா நெஞ்சம்

“வாலிபர்கள் உரிமைப் போர்ப்படையின் சுட்டி முனை கள்; அவர்தம் உள்ளத்திலே புரட்சிப்புயல் கொலுவிற் றிருக்கும். மாயாவாதமும், மனமருட்சியும் வாலிபர்களிடம் நெருங்க நடுங்கும். ஆபத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் அநீ தியைக் கண்டால் கொதித்தெழுந்து தாக்கும் பண்பு வாலிபர்களிடையே மிகுந்திருக்கும்” இந் த இணையற்ற

வார்த்தைகளை உறுதிப்படுத்துகிறார் தமிழுக்காகவே
வாழும் யோகி சுந்தானந்தர்;-

“மீசைமுறுக்கி எழுந்திரடா
வீரத்தமிழா உலகினிலே
ஆசை கொண்ட பொருளெல்லாம்
அடைந்து வாழ்வை அனுபவிப்பாய்
ஆண்மை ஆண்மை என்றிடுவாய்
அடிமை வாழ்தைத் தூவென்பாய்
கேண்மை பெருக்கிக் கிளை பெருகக்
கீர்த்தியுடனே வாழ்ந்திடுவாய்

— சுத்தானந்தயோகி

வாலிபர்கள் நடமாடும் எஃகுக் கம்பிகள், அகத்திலே அருவிபோல் ஆர்வம், முகத்திலே வீரக்களை, செயலிலே துடிதுடிப்பு. என் நாடு பொன் நாடு; எங்கும் இதற்கில்லை ஈடு என்று மார்தட்டுகிறான் வாலிபன். சுதந்திரம்-விடுதலை என்றால் சட்ட சம்பந்தமான சொற்களின் மாற்றம் என்றல்ல வாலிபன் எண்ணுவது. புதிய நிலை—புதிய மகிழ்ச்சி—நாடு நமதென்று புதுக்கோலம் பெறுவதே, என்றுதான் வாலிபன் கருதுகிறான். உண்மையும் அதுதான்.

பழமை பயங்காட்டும்; சாதி எதிர்க்கும்; சம்பிரதாயம் சிறும், குருட்டுக் கோட்பாடுகள், முரட்டுப் பிடிவாதங்கள் இவைகளெல்லாம் இருண்ட மண்டபத்திலே வட்டமிடும் வெளவால் போலக் கிளம்பும்; உற்றார், உறவினர், பெற்றார் பெரியவர், இவர்களிடமிருந்தும் எதிர்பாராத எதிர்ப்புத் தோன்றும். இவைகளைக் கண்டும் அஞ்சாமல் அயராமல் பணிபுரியும் பண்பு வாலிபருக்குத் தேவை; பழமையின் பிடியிலிருந்து மக்களைப் பக்குவமாக விடுவித்துப் புதுமையின் சோபிதத்தைக் காட்டிப் புத்துலகை அளிப்பது அஞ்சா நெஞ்சம். இதற்கான திறமும், தீரமும் தேவை. அறிவு, ஆராய்ச்சி தேவை. இதற்கான வெளி உலகத் தொடர்பு தேவை. தமிழ்கூறு நல்லுலகெல்லாம் நம்மினம், நற்றமிழர் என்ற தன்மான உணர்ச்சியும், தன்னம்பிக்கையும் தலைநிமிர்ந்து எம்மை வழிநடத்த வேண்டும்.

பாரதியார் போதித்த அஞ்சா நெஞ்சம்

புதுமை மலரும் இருபதாம் நூற்றாண்டிலே பழமை பேசிப் பேசிப் பர்ழாகும் தமிழினத்தைத் தட்டியெழுப்பி அவர்தம் உள்ளத்திலும் உணர்விலும் அஞ்சா நெஞ்சம் என்னும் ஆயுதத்தை விதைத்தவர் பாரதியார். கவிஞனது பாடல்களின் ஆற்றலால் அவற்றைக் கற்பவர்கள் துணிவு கொண்டு அரும்பெரும் செயல்களை இயற்ற வல்லவர்கள் ஆவார்கள் என்ற உண்மை பாரதியின் தேசிய சிதங்களால் உண்டானது. இவரது பாடல்களில் தமது ஆத்மசக்தி முழுதும் பிரதிபலிக்கும். தேசபக்தி என்ற பண்ணையில் வளர்ந்தது இவரது கவிதை:-

“நாமிருக்கும் நாடு நமதென்ப தறிந்தோம்—இது நமக்கே உரிமையாம் என்ப துணர்ந்தோம்”

உணர்ச்சி பெற்ற பாரதி தன் இனத் தமிழர்களைப் பார்த்தார்; பதைத்தார்; பாட்டாற் சாடினார். “நெஞ்சு பொறுக்குதிலையே இந்த நிலைகெட்ட மாந்தரை நினைந்து விட்டால், அஞ்சி அஞ்சிச் சாவார் இவர், அஞ்சாத பொருளில்லை அவனியிலே, கொஞ்சமோ பிரிவினைகள்?” என்று புழுங்கினார். பாட்டுக்கொரு புலவன் பாரதி அவ்வளவில் நின்றுவிடவில்லை. புத்தொளி வீசும் புதிய வீரத்தையும் விதைத்தான்.

“உச்சிமீது வர்னிடிந்து வீழுகின்ற போதினும் அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே”

என்று ஆர்வத்தைத் தமிழ்நெஞ்சிற் கொழுத்தினான் பாரதி. இவர் வாரிசாக வந்த பாரதிதாசனோ பாட்டோடு நின்று விடவில்லை. “கொலை வானினை எட்டா, மிகு கொடியோர் செயலறவே, குகைவாழ் ஒரு புலியே, மிகு புகழ்மேவிய தமிழா” [என்று செயலிலேயே இறங்கி விட்டார். பாரதிதாசனுக்குப் பிறகு வந்த புலவர் பெருஞ்சித்திரனார் தமிழனின் மிக அண்மைக்கால் நிலையைக் கண்டு, அவன் உயர்வுக்காகச் சிறைசென்ற நிலையிலும் கண்ணீர் வடித்தார். “எனக்குத் தெரியும் இந்தத் தமிழன், என்றைக்கும் உரிமையை மீட்கான் என்பது, மனக்குழப்பத்தினால்

மாளினும் மாளுவான் மற்றவர் முயற்சியை நம்பவும் மாட்டான், தன்னினம் பேணன்! தாய் மொழி பேசான், தன்னையே விற்றுத் தன்குடல் வளர்ப்பான்; எண்ணினும் ஒருகைபார்த்திடலாம் அவன் ஏற்றத்தில் 'நறுநீர் வார்த்திடலாம்' இப்படி உள்ளம் குமுறிய நெஞ்சில் ஓர் உறுதி பிறந்தது. அஞ்சாமை என்னும் ஆர்வம் பிறந்த போது மீண்டும் பாடினார்:

“கெஞ்சுவதில்லை பிறர்பால் அவர் செய் கேட்டினுக்கும் அஞ்சுவதில்லை மொழியையும் நாட்டையும் ஆளாமல் துஞ்சுவதில்லை எனவே தமிழர் தோளெழுந்தால் எஞ்சுவதில்லை உலகில் எவரும் எதிர்நின்றே?

அண்மையில் தமிழகத்தில் நடந்த அரசியல் அலைமோதல்களாலும், ஈழத்தில் ஏற்பட்ட இனக் கலவர அட்டுழியங்களாலும் தமிழுலகம் தத்தளித்து நிற்கும் இந்த வேளையில் ஒரு தாரக மந்திரம் தேவைப்பட்டால், தமிழன் இனிமேலாகுதல் தலைநிமிர்ந்து வாழ்ந்திட உதவும் மாமருந்து ஒன்று தேவைப்பட்டால், அதன் பெயர் “அஞ்சா நெஞ்சம்” அதன் மறு பெயர் “செய்! அல்லது செத்துமடி”:

“மொழிவாழ, இனம்வாழ, நாடுவாழ
மூச்சு விட்டோர் நடுகல்லே இன்பச் சின்னம்
விழி இமைத்தல் காணாமல் பகைவன் விட்ட
வேல்வாங்கிப் பெற்ற புண்ணே இன்பச் சின்னம்
பழிசெய்தேன் எனப்பதறி வெட்டிக் கொண்ட
பர்ண்டியனின் பொற்கைதான் இன்பச்சின்னம்
அழியாத தமிழுக்கே அழிந்தான் என்ற
அரசன்நந்தி வரலாறே இன்பச் சின்னம்

பாகம் II

கவிதைப் பகுதி

சமுதாய,
சமயக் கருத்துக்களை
அடிப்படையாகக்
கொண்டு அமைத்த
பாமாலைகள்

“மீண்டும் எரிகிறது” என்ற லண்டனில்
மேடையேறிய நாடகத்தின் எதிரொலி

தங்கத் தமிழ் ஈழம்! தமிழனுக்கே! தமிழனுக்கே!

காசி ஆனந்தனை எம்கவிஞர் கோமகளை
ஊசி முனைபோல உள்ளத்தை ஊடுருவும்
பாடல் பொழிவானைப் பண்பின் இருப்பிடத்தை
வாடல் உருவாகி வீரச்சிறை வாழ்வானை
ஈழத் தமிழ்மண்ணில் இராவணனார் பொன்மண்ணில்
வாழத் தமிழரசு தன்வாழ்வை வைத்தானை
போகச் சுகவாழ்வின் பொய்மை தனைக்கண்டு
வேகும் நெஞ்சினிலே தமிழ்வீரம் விதைத்தானை
சாகும்வரை மறவேன் செந்தமிழ்மேல் ஆணை!

நாடு நமக்கென்று நந்தமிழர் நிலைத்திடவே
பாடும் இப்பைந்தமிழும் பண்பும் பல்கலையும்
நாளில் மறைந்துவிடும் நல்லினமும் நசிந்தொழியும்
தோளின் வலிகொண்டு தூயதமிழ் மண்மீட்க
வேளை கடத்தாமல் வீண்வம்பு செய்யாமல்
நானை நம்சந்ததிக்கு நாம்செய்யும் கடமையிது
காசி ஆனந்தன் சிறையில் முறைகாக்க
ஆசி கூறுதற்கும் ஆளில்லாக் குறைதீர்
தேசின் தமிழ்வீரன் திகழ்க்கை கூப்புகிறேன்

உள்ளஉயிர் ஒன்றே அது என்றே பேர்வதுண்மை
தெள்ளுதமிழ் ஈழத் திருநாட்டு அரசமைக்க
வல்லஉயிர் ஈவதென்று வாலிபர் விரைந்துவிட்டார்
நல்லுதவி புரிந்திடுதல் நந்தமிழர் பண்பன்றே
தாயக மண்மீட்டுத் தமிழன்னை தழையொடித்து
நாயகமாய் ஈழமதில் நல்லரசு நிலைத்திடவே

எங்கள்வள நாட்டிற்கும் சங்கத் தமிழ்மொழிக்கும்
பங்கம் விளைப்பார்க்கும் பாரில்இடம் இல்லையென
சங்கே முழங்கிடுக சங்காரம் நிசமென்றே
தங்கத் தமிழ் ஈழம் தமிழனுக்கே! தமிழனுக்கே!

வாழத்தான் போகின்றோம் வளமுடனே தமிழினமாய்
ஆளத்தான் போகின்றோம் அன்னைத்தமிழ் மீதானே
மாளத்தான் நேர்ந்தாலும் மாற்றமில்லைக் குறிக்கோளில்
எல்லாளன் ஆண்டமண்ணில் இராவணனார் பொன்மண்ணில்
நல்லூரில் பறந்தகொடி மீண்டும் பறக்குமடா
உலகத் தமிழோரே ஒன்றுபட்டால் உண்டுவாழ்வே
பலகற்ற பண்பெல்லாம் பாழ்போக விடலாமோ!
ஐந்தாம் படையினரைப் பூண்டோடு அழித்துவிட்டு
வெந்தபுண்ணில்வேல்பாச்சகம் விபீடணரைத்திசைதிருப்பின்
வங்கத்தில் பறக்கும்கொடி அங்கோலா வணங்கும்கொடி!
ரங்கள் இதயங்களில் ஏற்றிவிட்ட ஈழக்கொடி!
தங்கத் தமிழ்ஈழம் தமிழனுக்கே! தமிழனுக்கே!

ஆண்டுகள் நூறாலும் அருமைத்தமிழ் ஈழத்தில்
ஆண்ட பெருமையதை மீண்டும் பெறுவதற்கே
பூண்டோம் உறுதி புறப்பட்டோம் என்றேநீ
முண்ட இடியாய் முழங்காய் தமிழ்மகனே!
புலவர் பேரேறு பெருஞ்சித்திரனார் பொன்மொழிகள்
அலகிற் தமிழ்ச்சோதி அண்ணாவின் வழிவந்து
ஆர்த்து முழங்கும் ஐனார்த்தனத்தின் அறிவுரைகள்
சீர்த்த விடுதலைக்குச் செங்குருதி சேராதோ!
பார்த்திருந்து என்னபயன் நாடுபறி போகுதடா
வார்த்தைகளாற் பயனில்லை வாரி வழங்கிடுவாய்
சங்கத் தமிழ்வாழ எங்கள் வளம்பொங்க
தங்கத் தமிழ்ஈழம்! தமிழனுக்கே! தமிழனுக்கே!

தேவார திருவாசகக் கருத்துக்களைத் தழுவிய வேண்டுகோள்

ஈழத்தமிழர் நிலைகண்டு பேசாதிருந்தால் ஏசாரோ?

அரிக்கும் பிரமற்கும் அறிவரியஎம் பெருமானே!
திரிபுரம் எரித்தஎம் திருநீற்றுச் சிவனே!
எரிகின்ற ஈழத்தில் எம்தமிழர் நிலைகண்டு
புரிகின்ற வழிகூறு உன்பொன்னடி போற்றுகிறேன்
யாமார்க்கும் குடியல்லேம் சங்கரற்கே அடியாரை
ஏமாற்றிக் கைவிட்டால் ஏசாரோ எம்பெருமான்!
மண்ணூள்வார் மதியாத மணிவாசகர் கூற்றதனை
கண்ணேபோல் பேர்ற்றுதற்கு வழிகூறாய் கண்ணுதலே
கோணேசர் போகிறது கேதீச்சரம் போகுமுன்னே
நானேதும் உனக்கிருந்தால் நாடுபெறும் நலமருள்வாய். 1

பிட்டுக்கு மண்கமந்த பெற்றியதைப் போற்றுகின்றோம்
கூட்டுக்கு மீறியுள்ள கன்னித்தமிழ் ஈழத்தில்
கூட்டும் கடர்விடும் சுதந்திரப் பெருக்கத்தை
எட்டிநின்று நீபார்த்தால் ஏசாரோ எம்பெருமான்!
நாடுமொழி யின்றேல் நடமாடப் பதியில்லை
ஓடுநீ தில்லைக்கு ஓடேந்தும் உடையவனே
அருச்சுனர்க்குப் பாசுபதம் அன்றளித்த அண்ணல்நீ
அருச்சுணைகள் ஆரத்தி ஏற்றதிலே என்ன பயன்!
ஓற்றிஉன்னை வைக்கலாமோ ஓண்தமிழர் விடுதலைக்கு!—
வெற்றிக்கு வழிவகுப்பாய் நெற்றிக்கண் அப்பனே. 2

அறுபடைவீடு கொண்டஆறுமுக வேலோய்!
 சிறுமையுறும் ஈழச் செந்தமிழர் நிலைகண்டு
 உறுதுணை நிற்பதுஉன் பெருமைக்கு அழகன்றோ?
 வாளா இருப்பின் ஏசாரோ, வள்ளி - மணவாளா?
 மீளா அடிமைநிலை மேலும்இனித் தொடருவதோ
 வேலின் வலிகொண்டு சூரனைவென்ற குமரேசா
 பாலின் நெய்ப்போலப் பேசாதிருந்தால் ஏசாரோ!
 கதிரைமலை பறிபோகின்ற கலக்கமோ மாவைக்கந்தரே
 பதியுடை சங்கிலியன் நல்லூர் பறிபோகும் நாளும்வரும்
 விதியைச் சதிசெய்த உன்வீரமெங்கே, வடிவேலா! 3

சிறுபிள்ளை வேளாண்மை வீடுவந்து சேராதென்பார்
 குறுநகைக் குமரேசன் பிள்ளையென்று ஏசாரோ!
 மறுமுறையும் உங்கட்கினி ஆட்செய்ய ஒருப்படோம்
 சிலமுடன் வந்துநீ செந்தமிழ்மண் காவாக்கால்!
 ஆலமுண்ட அப்பனுக்கு ஆட்சொல்லி அனுப்பிவிடு
 ஆணைமுக அண்ணன் வயிறுதாரி அசைந்திடானேல்
 சேனை ஒன்றுதவிச் சிறந்திடுநீ செந்திவேலா
 சைவத் தமிழ் வாழச் செந்தமிழ் மண்மீட்க
 கைவந்த பூசைக்கும் கரங்குவிப்பார் அன்பிற்கும்
 உய்வைத் தாரீரேல் உலகத்தாரீ உம்மை ஏசாரோ! 4

“லண்டன்முரசு” வாழ்த்துப்பா

முத்தமிழுக்கொரு முரசே! புத்துலகுக்கொருவிருந்தே!

முத்தமிழின் திறமுரைத்து முந்தையோர் சீர்மொழிந்து
இத்திறத்த திங்களேடு இங்கிலாந்தில் இயங்குவது
வைத்ததமிழ்ப் பெருமையென்று வாயாரத் தமர்வாழ்த்து
நித்தம் தமிழர் ஒற்றுமைக்கு நெடிதுழைத்து வாழியவே!

பழம்பெருமை பேசியே பாழாக்கும்எம் இனத்தோர்க்கு
வளம்பெறும் வழமைகூறி வாய்வீரம் தனைக்கடிந்து
உளமார்ந்து அறிவியலை உலகெங்கும் பரப்பிடவே
களம்புக்குந்து கடமைசெயும் கண்ணியமென்றும் வாழியவே!

பிறந்த பொன்னாடுகளைப் பெற்றெடுத்த தாய்போலத்
திறந்த மனத்துடனே தெள்ளுதமிழ்ப் பாலாட்டிச்
சிறந்த நெறிகூறி விடுதலையின் வீறுணர்த்தி
அறம்காக்கும் வள்ளுவம்போல் என்றென்றும் வாழியவே!

மொழியின்றேல் இனமில்லை மூத்ததமிழ் மரபும்
அழிவ துண்மையென்று அகிலமெலாம் முரசொலித்து
வழிகூறி வளர்ந்துவரும் தமிழ்க்கல்வி தனைவாழ்த்தும்
களிகூர் கருத்துக்களைத் கடல்கடந்தும் வாழ்த்துவமே!

கந்தைக்கும் கஞ்சிக்கும் காலமெலாம் உழைக்கும் நாம்
விந்தையுடன் பார்த்து வாழாவினே இருந்திடவும்
சொந்தமதைக் கொண்டாடிச் சோரும் தமிழ் உலகெலாம்
முந்திக்கை தூக்குகின்ற முத்தமிழ்முரசே வாழியவே

தாமாகஏதும்செய்துவிடார் தடைபோடவோபின்னில்லார்
நாமாகமுனைந்து செய்துவிட்டால் நைந்துரைக்குமெம்
தமர் தம்மைப்
பூமாலேகுடிப் போற்றுவதோ புதுமுறைதான் உலகிலுண்
ஏமாற்றும் எந்தரும் எம் இனமாமோ எடுத்தியம்பு [டோ
[எழில்முரசே

தியர்கத்தின் திறம்கூறித் தமிழினத்தின் தலைநிமிர்த்தி
நியாயத்தின் நெறிபோற்றி நிமிர்புகழை நெடிதுயர்த்தி
வியாபித்து உலகெலாம் வாழுகின்ற தமிழினத்தின்
சுயாட்சிச் சுடர்வளர்க்கும் செந்தமிழ் முரசேவாழி!

ஏற்றியெங்கும் கிடைக்கின்ற ஏழுகோடி மந்திரங்கள்
சாற்றிடும் பெருமைதனிற் சிறந்திடுமோர் பரம்பொருளை
போற்றுகின்ற சமயங்களிற் புதியதோர் ஒற்றுமையை
வேற்றுமை யின்றிநன்கு வளர்த்திடும் முரசே வாழி!

பெர்துமை மணங்கமழ உலகுபோற்றும் பலகொள்கைப்
புதுமை விருந்தளித்துப் புனர்வாழ்வு பொங்கிடவே
பதுமைகள் அல்லநாம் யாமார்க்கும் குடியல்லோம்
இதுமெய் யாகுமென்று எடுத்தியம்பு முரசேநீ!

வாழியதமிழர் வையமெல்லாம் விழிப்புணர்ச்சிநமதென்றே
ஊழிகாலமும் ஒண்தமிழர் ஒற்றுமைஓங்கி வாழியவே [வே
ஏழுலகாண்ட இராவணர்தம் இன்றைய பரம்பரை வாழிய
ஆழிகுழ்உலகின் முடுக்கெல்லாம் முழங்கிடும்முரசு வாழிய
[வே.

மறைந்த மாபெரும் ஈழத் தலைவர்
திரு: S. J. V. செல்வநாயகம் Q.C அவர்களின்
 செந்தமிழ் அரசியற் சேவையின் புகமை குன்று
 நினைவு குறித்தும் பாடியது.

காணிக்கை

உரிமைப்போர் ஈழத்தமிழ் உயிருக்கே போரென்றாய்!
 நேர்மை நெறிநின்று நமதீழ விடுதலையின்
 சீர்மையே சிந்தனையாய்ச் சிறந்தநீ சென்றுவிட்டாய்
 கொள்கையாம் செல்வத்தாற் குன்றுபோல் உயர்ந்த நீ
 அள்ளிக் கொடுத்தநிதி அத்தனையும் தமிழ் மண்ணில்
 கால்கொண்டு சுதிர்ந்தெழுந்து கடமை செய்யுமையா
 மால்கொண்ட மறத்தமிழர் செய்நன்றி மறப்பாரோ
 பண்பின் பெருவிளக்காய்ப் பைந்தமிழர் காவலனாய்
 எண்ணிலா ஏற்றமுன்னால் எமதீழம் பெற்றதன்றோ. 1

அறத்தின் வழிநின்று அணிசேர்ந்து அலைமோதும்
 மறத்தின் திறமதனை மறியாது மடைமாற்றி
 உதயசூரியனை ஒற்றுமையின் ஒளிவிளக்காய்
 இதயமதில் ஏற்றிவிட்ட ஈழத்துக் காந்தி நீ
 சட்ட மேதை யென்றோ சுதந்திரநற் செய்திகண்டு
 பட்ட பெருமை யென்றோ பாராளுமன்றம் வென்று
 நட்பு பெருமை யென்றோ நற்பண்பின் நாயகமாய்
 விட்டதுறையில்லை நீ வீழ்ந்தபின்னும் வாழ்த்துகின்றோம் 2

அரசியலில் அறங்காத்து அடக்கத்தின் பண்பாலாய்
 முரசறைந்து அகிம்சைநெறி முற்றும் கடைப்பிடித்தாய்
 அணிசேர்த்து வழிவகுத்து அறப்போர்க்கு இளைஞர்களிற்
 துணியைத் தூண்டிவைத்துத் தொண்டின் துணையாலாய்
 உரிமைப் போர் ஈழத்தமிழ் உயிருக்கே போரென்றாய்
 சரியென்றே செந்தமிழர் நிலம்மீட்கச் செயலெற்று
 ஒற்றுமையின் சொடிநாட்டி உரிமைக் குரல்விடுத்த
 பெற்றியதைப் பேணுதலே முற்றியநம் காணிக்கை. 3

அண்மையில் ஈழத்தில் நடந்த இனக் கலவரம் பற்றியது

ஞாலமிதைப் பொறுக்காது! காலந்தான் பதில் கூறும்!

ஓலச் செங்குருதி ஓட்டம் ஓய்ந்திடினும்
சீலமற்றார் பகைமைத்தீ சினந்து சோர்ந்திடினும்
ஞாலம் உள்ளவரை நமதீழம் நலியவிடோம்
காலந்தான் பதில் கூறும் கட்டவிழ்த்த கர்டையர்க்கே
பாலம் அமைத்திடவும் பாதையினிப் பிரிவினையே!

கத்தியும் கோடரியும் களிநடம் புரிகையிலே
பித்தம் தலைக்கேறிக் கொத்திக் குவிப்பார்க்குச்
சத்தியக் கேடுண்டு சாலுமணி கேட்கும்
செத்தார் செங்குருதி செந்தமிழர் சிறைமீட்கும்
சித்தம் செயல்வீரம் தத்தம் செயலறமே!

ஒற்றுமையின் நற்பண்பை எமதுள்ளம் ஏற்றிடவோ
மற்றும் உலகத்தார் மதியாதார் மதித்திடவோ
குற்றமிலாக் கொள்கை குவலயம் குறித்திடவோ
கற்றவரும் கயவர்களும் கட்டவிழ்த்த சதிக்கொலையால்
உற்றவை ஒற்றுமையின் ஒளிச்சுடராய் எரிந்ததுவோ!

அடிமேல் அடிபட்டு அம்மி நகர்வதுபோல்
விடிவே காணாமல் விடுதலை வளர்த்தோர்க்கு
குடிமை உணர்ச்சி குருதி வெள்ளத்தால்
அடிமை அகற்றிடவோ ஆர்வம் பொங்கிடவோ
மிடிமை வந்ததுவேர்! மீண்டும் எரிந்ததுவோ!

வன்முறைக்கு வான்முறையே வழியாகத் தோன்றிடினும்
சொன்மதியும் செய்நெறியும் செல்லும் வழியன்று
நன்மக்கள் நாட்டிடையே நலம்பேணி நிலைபெறவே
தன்மான உணர்ச்சியுடன் திரைகடந்து வாழ்வோரே
பொன்சந்து இனம்காப்பீர் பொருட்கொள்ளை பொறுத்
[தார்க்கே!

கரீனையர்தம் கடனுணர்ச்சி கட்டுக்கு மீராமல்
 நானாவரும் காலம்வரை பற்கடித்துக் காப்பதற்கு
 ஊழையும் உப்பக்கம் காணும் உறுதிக்கண்
 வேளைதனைப் பாழாக்கும் தன்னல வாதிகளும்
 கோழையும் குமுறுதற்கோ கற்பழிந்து கலங்கியதோ!

எண்ணித் துணிகநம் எலிக்கூட்டம் ஒலித்தக்கால்
 கண்ணின் மணியான விடுதலைக் கடமையிலும்
 நன்னும் தனிமனிதன் நல்வினையே நாடாளும்
 எண்ணம்போல் வாழார்தார் உயர்கொள்கை ஒழுகாதார்
 பண்ணும் பேச்சுக்கள் பகைமைத்தீ பாழுக்கே!

பெருநெறி போற்றாத பெரும்பான்மை அரசியலார்
 குருதிப் பெருவெள்ளக் கொலையும் கொள்ளையுமே
 கருதிய திட்டமிது கதிகலக்கும் ஈழமதில்
 திருவருட் துணையுண்டு தீபரந்து திகைப்பதனால்
 உருவாகும் எதிர்காலம் உணராதார் உணராதாரே!

அளவை விநாயகர் பதிகம்

ஆணைமுகள் அருள்வளம் உரைக்கும் பத்து

அரியானை அருந்தவர்க்கும், அளவையார் புகழும்
 அண்ணலை அம்பலவன் மைந்தன் தன்னைப்
 பெரியானை மூவுலகிற் பெண்ணாணைய்ப் புறப்பொருளாய்
 எங்கும் புகுந்து நின்று பொலிவானைக்
 கரியானைக் கருத்தாகிக் கண்ணுள் மணியானைக்
 கடைத்தேற வழிகாட்டிக் காப்பான் தன்னை
 எரியானை மண்கால்நீர் ஆகாயம் ஆணைத்
 தொழுதேத்தி என்றுயான் காணுமாறே. 1

வேதத்தின் உட்பொருளை விழுமியோர் போற்றும்
 வித்தகளை விரும்பி வினை தீர்க்கும்
 நாதனை நானிலத்தோர் நயந்து நாடும்
 நந்தாத் தேனை நற்பொருளை நமன்வெல்லும்
 போதனைப் புண்ணியனைப் புலியூரான் மைந்தனை
 புகலிடமாய்ப் போய்ச்சேரும் படியென்றும்
 சோதனை செய்வானைச் சொல்பொருள் இறந்தவனைச்
 சிவமயமாய் என்றுயான் காணு மாறே. 2

எண்ணும் எழுத்தும் கடந்து நின்றானை
 எல்லா உலகமாய் ஏகமாய் உள்ளானை
 நண்ணும் இருவினை நலித்திட நிலைத்தானை
 நாளுவித மக்களின் நந்தா விளக்கைப்
 பண்ணும் பரதமுமாய் உண்ணும் உணவுமாய்ப்
 பரந்த புண்ணியன் பாதம் தன்னை
 கண்ணும் கருத்துமாய்க் கரங்குவிப்பார் தங்கள்
 களிப்பதனை என்றுயான் காணு மாறே. 3

பேராயிரம் பிறவிக் கடல் கடக்கும்
 புணையாகி நின்ற பெரியான் தன்னைச்
 சீராயிரம் பெற்றுச் சிறப்பும் ஒங்கிச்
 சிவாயநம வென்னும் சிந்தனை யாளர்தம்
 போராயிரம் தவிர்த்துப் புகலளி புண்ணியனைப்
 பொன்னார் சடைப் பண்ணவன் மைந்தனைக்
 காராயிரம் கலங்கிக் கண்ணீர் மல்கக்
 கசிந்துருகி என்றுயான் காணு மாறே.

4

தெள்ளு தமிழ் மாலேதேர்ந் துரைக்கத் துணையான
 திருவாய செல்வனை தன்னைத் தீந்தமிழ்ப்
 பள்ளுப் பலபாடிப் பதவியேத் தடியார்
 பாவினும் பாவின் ஒலியினும் பரந்தானை
 எள்ளும் எண்ணெயுமாய் உயிருக்குயி ராவானை
 ஏத்தித் தொழுவார் ஏவலாள் தன்னை
 விள்ளும் நெறிவே றென்றுளதோ வியனாலகில்
 விமலனை வணங்கும் விழுமியோர்க்கே.

5

எல்லா உலகமுமாய் ஏகமாய் நின்றானை
 அல்லும் பகலுமெமக் காதரவு அளிப்பானை
 பல்லாயிரம் கூறிப் பரவிடுவார் நாவில்
 பாலினு மினிய பழச்சுவை யினானை
 கல்லாரும் கற்றவரும் காணாத கற்பகத்தை
 கருத்தினின் றென்றும் நீங்காக் கற்பகத்தை
 நல்லாய் ஞானம்கடந் திந்திரியம் செற்றோர்
 வெல்லும் முத்திதரு விமலன் தாளே.

6

விரும்புசரி யைமுதலாம் மெஞ்ஞான மார்க்கத்தை
 வுருந்திக் கைப்பிடித்து வழுவாமல் வாழ்வார்க்கு
 அரும்பு காய்கனிபோல் அடுத்தவரும் அன்பதனால்
 ஆலயமாம் உடம்பில் ஆத்மாவை அர்ச்சித்துக்

கரும்பினு மினியகற் கண்டாம் கண்ணுதலான்
காண்பரிய களிநடத்தைக் காண வல்லார்
பெரும்பயன் பெறுவதோடு பிறர்குற்றம் காணார்
பிறர் வேறு என்பதெலாம் பிறைகுடி என்றே.

7

அடுத்துதவ நிற்கும் அளவையூர் அப்பனை
அணிதில்லை மூதூர் அம்பலவன் மைந்தனை
தடுத்தாட் கொள்ளும் தற்பரனைத் தாள்காட்டி
'யான்' எனும் தற்பெருமை தீர்ப்பானை
எடுத்தநற் கொடி மடவார் எழில்பெறும்
இதவாழ்வு என்றிவை இடராமென்று
தொடுத்தவினை தொந்தம் துடைக்கும் தேவனைத்
தாள் சேர்வ தென்றுகொல் தமிழனேர்க்கே.

8

என்னினு மினியான் உளனென்றுலகறிய
மன்னும் அளவை மாணிக்க மலையைச்
சின்னம் பலகாட்டிச் சிவபோகத் திறம்பெற்ற
சீருடை அம்பலவன் செல்வன் தன்னை
உன்னும்போ துவகைகூர்ந் துலகமுதலென்று
உள்ளும் புறமும் ஓங்கு சுடர்கண்டு
தன்னை மறந்து தற்பெருமை தான் கடந்து
தாள்காண்ப தென்றுகொல் தமிழனேர்க்கே.

9

சீரார்ந்த செந்நெல் கவரிவீசும் சிறப்புடை
அளவையூர்ச் செம்முக மைந்து ளானை
நீரார்க்கும் ஈழமணித் திருநாட்டிடையே
நிலைத்திடு செந்தமிழர் நித்திலத்தைப்
பாரோர் புகழும் பழனியான் முன்னவனைப்
பதைத்துருக முன்னிற்கும் பிரானார் தனைக்
காரார் கரிமுகனைக் கற்பகத்தைக் காணாது
கடைத்தேற வழிவேறு காணலாமோ?

10

எழுந்தது கரமே! எடுத்தது வாளே!

போயும் போயும் இந்தத் தமிழனை
வாயும் வயிறும் மல்கப் பாடினேன்
நாய்தனும் வாலை நயந்தே குழைத்திடும்
தாயும் மொழியும் தமிழனுக் கில்லை
இனமெனும் உணர்வும் ஏற்றமும் இல்லை
தினமும் தன்னலம், பொதுநலம் பேணான்
வினையடு வீரமும் பண்பொடு பல்கலை
தனதெனும் பெருமை தமிழனுக் கில்லை!

வாழ்வும் வயிறும் பெரிதெனக் கொண்டான்
ஆழ்கடல் கடந்தும் அவனியில் அடிமை
தோள்கொடு என்றூற் தொல்லை கொடுப்பான்
மீள்வழி காணான் மேம்பட மாட்டான்
வாய்ச்சொல் வீரன் வருவது நோக்கான்
காய்சின வேங்கைக் கதிர்முடிச் சோழர்
தாய்மொழி நாடு தாங்கிய பெருமையை
வாய்மையிற் கொள்ளா வறுமை யுற்றனனே! 2

தனியே வாழ்வது தமிழன் தாழ்வு
இனிமே லாகுதல் இனமாய் வாழின்
அணிபே ருவகை ஆட்பலம் நல்கும்
பணிபல புரிந்து பண்பது பெருகும்
தணியா வேட்கைத் தன்மான உணர்வு
துண்பவே தீரம் தொடுத்தது போரே;
எழுந்தது கரமே எடுத்தது வாளே
விழுந்தது அடிமை வென்றது வீரம்!

நெருதல் உளனாய் இன்றிலை என்னும்
 பெருமை உடைத்த பேருல கியற்கை
 தருநெறி கண்டு தமிழா! தழைத்திடு,
 பெருநெறி போற்று, பேடிமை அகற்று:
 தமிழ்மொழி யின்றேற் தமிழின மில்லை
 அமிழ்த மழிந்தால் ஆடுகால் ஆவாய்
 வயிறு வளர்த்தாய் வாய்க்கரிசி யிட்டாய்
 பயிலும் மொழியைப் பழித்து அழித்தாய்! 4

பாரில் எங்கும் பண்பைப் பாரடா!
 நீரில் எழுத்தாய் நினைந்தாய் நில்லடா!
 ஊரில் பேரில் உலகின் மக்களில்
 சீரில் குறைந்ததோ செந்தமிழ் சொல்லடா
 நேரில் நிகழ்வதை நிறுத்தி அடக்கடா
 அச்சம் தவிர்த்திடு ஆண்மை வளர்த்திடு
 எச்சம் நிலைத்திட எழுந்து நில்லடா
 துச்சம் பகையெனத் துணர்ந்து சொல்லடா! 5

திருச்சிற்றம்பலப் பதிகம்

இறையருள் விண்ணப்பப் பத்து

குத்து விளக்கொடு சூவிமலர் கைக்கொண்டு
 கும்பளா வளையான் கொடி போற்றிப்
 பத்த ரெல்லாம் பலபாடிப் பணிந்நிடவும்
 பதைத் துருகேன் நானே பாவியேன்
 செத்திடவோ மாட்டேன் சிறந்திடவும் ஒருப்படேன்
 சிவனே என் சிற்றம்பலம் கோவே
 சித்தமலங் கழுவிச் சிவமாக்கி யாண்ட
 செழுஞ்சுடரே அளவை அண்ணல்தன் அரசே

1

பண்ணெலி பைந்தமிழ் பரவி யேத்திட
 பண்ணவன் மலர்ப்பதம் பணிந்து நாடி
 எண்ணரும் பத்தர் இரைந்து பாடவும்
 என்மனமோ கல்லாகி இருந்திட் டேனே
 நண்ணும் இருவினை நலித்த தெனையே
 நந்தாத் தேனே சிற்றம்பலக் கோவே
 கண்ணின் மணியே கடைக்கண் பாராய்
 கற்பகமே அளவை அண்ணல்தன் அரசே

2

சீரார் செந்நெல் அமுது சிறந்தமையச்
 செம்மலர் மாலை திருமுடியிற் திகழ
 வாரா உலகென வந்தனை தொண்டர்
 வீழ்ந்து மலரடி போற்றக் கண்டும்
 சேரா நிலையிற் சிற்றின்ப செடிசேர்
 சேற்றிற் செறிந்தேன் செய்வ தறியேன்
 தாராய் உன்பாதம் சிற்றம்பலக் கோவே
 திருவே அளவை அண்ணல்தன் அரசே

3

சுந்தனத் திலகநுதல் சுந்தர வதனம்
 சாந்திடு வெண்புகை படிந்து சூழ
 நந்தமிழ் நால்வர் மந்திர மொலித்திட
 எந்தேயே ஈசாநான் ஏசற்றிருந்தேன்

விந்தையென் வாழ்க்கை வீணர்வழி சென்றேன்
 விரிபொழில் தில்லைச் சிற்றம்பலக் கோவே
 வெந்தழல் வீழ்வேனை விடுதி கண்டாய்

வாழ்வே அளவை அண்ணல்தன் அரசே. 4

மாணிக்க வாசகரை அன்றுலக மாந்தரெலாம்
 மதியீன ரென்றுதம் மதிசெட் டறியார்
 ஆணிக்கனகம் மணம்பெற்றால் அகிலமலர்தம்
 அருமை யழகு என்னுங் கொல்

நாணிக்கோணி வாழ்வேற்கு நற்கதி யுண்டோ
 நயந்த சிற்றம்பலக் கோவே சைவ
 ஏணிக்கால் வைத்த எழியேற்கருள் கூராய்
 எந்தாய் அளவை அண்ணல்தன் அரசே. 5

சீரும் திருபொலியும் விழாச் செய்தே

சீர்த்த தொண்டர் சிவனே என்றூர்க்க
 ஊரும் ஒன்றிப் பெருமானே யெனப்போற்ற
 உன்மத் தனாய் உலகில் உழந்தேன்
 பாரும் விண்ணிடத்தும் புரிந்து காண்ப்
 பாதத்தாய் தில்லைச் சிற்றம்பலக் கோவே
 ஆரும் உற்றார் எனக் கில்லையிங்கே

ஆண்டருள் அளவை அண்ணல்தன் அரசே. 6

பண்ணும் பரத இசையும் பரிந்தளித்துப்
 பார்சிறக்க உலாவெடுத்துப் பரவியேத்திக்
 கண்மணியே எனத்தொண்டர் களிப்பெய்தக்
 காணேன்நான் கல்நெஞ்சென் கல்விகற்றேன்
 எண்ணுவார் நெஞ்சடையும் எழிலார்ந்த
 எம்தில்லைச் சிற்றம்பலக் கோவேஉன்
 வண்ணமமைக் கண்டிடவே விழைந்தேன்
 வரைமார்பா அளவை அண்ணல்தன் அரசே. 7

மேள தாளம் கொட்ட மென்மலர் மாலைகுடி
 மெய்யன்பர் புடைகுழ்ந்து தேர்உலா எடுத்தார்
 நாள தாமென நம்பெருமான் தேர்க்கயிறு பற்றேன்
 நடந்தேன் நாடகமாமென்று நகைத்தேன்
 கோளதோ கொடுவினை யேற்குக் குறிசொலாய்
 கூத்தர் தில்லைச் சிற்றம்பலக் கோவே
 தாளதைக் காட்டாய் திரைகடந்து சிவகங்கைத்
 தீர்த்தனே அளவைநகர் அண்ணல்தன் அரசே. 8

முகத்தாற் கரியென்றாலும் தனையே முயன்றவர்க்கு
 மருப்பை ஒருகைக் கொண்ட மன்னவரென்றும்
 மிகத்தான் வெளியன் கும்பளாவனை மேயபிரான்
 மெய்மையுன்னும் விரும்பு அடியார்தம்
 அகத்தான், அருவினையேன் அடிபரவு உள்ளொளி
 அறியேன் அறிவகை தெளியேன் உடலின்பம்
 உகப்பேர்க் குய்வழி யென் சிற்றம்பலக் கோவே
 ஒண்பொருளே அளவை அண்ணல்தன் அரசே. 9

அன்புடன் சென்னி தாழ்த்தி அடியாரெலாம்
 அவன்பதம் இறைஞ்சி உருண்டுகந்தார்
 துன்பம் களைந்து தொந்தம் துடைதாமேனித்
 தும்பிக்கையான் எனத் தொழுதழுதார்
 இன்பம் காண விழைந்து வாழா இருந்தேன்
 இடும்பையில் அழுந்தா வண்ண மாட்கொளாய்
 தென்தில்லை எம் சிற்றம் பலக்கோவே
 தேசிகா, அளவை அண்ணல்தன் அரசே. 10

திருப் பொன்னம்பலப் பதிகம்

மனக்குரங்கின் மாயம் உரைக்கும் பத்து

மனமெனும் மாயக் குரங்கது புகுந்து
 மறுகி நின்றெனை மதிசெடச் செய்து
 இன மெனும் பாசக் கயிற்றிடை இருத்தி
 இருதலைக் கொள்ளி எறும்பது போலப்
 புனமதிற் சென்று புகுதரு வேளைப்
 புரிந்துநீ பொன்னம் பலத் தரசே
 சினமதைச் சிதைத்துச் செய்கடன் பணியாள்
 அன்பே உருவான அறிவுச் சுடரே.

1

காயமிதை அரசசெய் கர்த்தா நீயே

கனதனக் காரிகையர் கருத்தேன் வைத்தாய்
 மாயமெனு மனக்குரங்கு மதிசெளா துனை
 மறுக்கும் மோகமிதைத் தீர்த்தவுன் மறக்கருனை
 ஆய கடலின் அருஞ்சுவை யறியேன் அருளாய்
 அணிசேர் பொன்னம் பலவா பொற்கிண்ணம்
 சேயுதின் கையிற் சிறப்பறியேன் செந்தமிழே
 அன்பே உருவான அறிவுச் சுடரே.

2

ஞால மிகு தண் தமிழால் ஞானசம் பந்தர்

நயந்துனைப் போற்ற நற்பா லீந்தாய்
 சீலமுடைச் செந்தமிழாற் சிறியேன் தானும்
 சொல்கிறது சேர்த்திடிற் சேயென் நேசாய்
 கோர்லமலை குரங்குகை பட்டுக் கெடுமாறு
 குறிக்கொளென் மனத்தைப் பொன்னம் பலவா
 ஆலமுண்டாய் எணையின் றுண்டருளாய்
 அன்பே உருவான அறிவுச் சுடரே.

3

வெங்காட்டுள் அனலேந்தி விளையாடும் பெருமானே

வெகுளியெனும் வலைதனில் அழுந்தி நான்
 பொங்கரவின் படுவிடத்தாற் போக்கற் நேன்
 புகழேன் உன்பாதம் பொன்மேனி மடந்தை

பங்கா புகலறியேன் பொன்னம் பலத்தவா

பொய்மனக் குரங்கைப் போக்காய் பூதலத்தார்
அங்கே யிங் கென்பார் எங்கும் நீயன்றே

அன்பே உருவான அறிவுச் சுடரே. 4

பஞ்ச பூதங்களாய்ப் பரந்துளாய் என்றார்

பண்ணில் ஒலியென்றார் புரிந்து கானேன்
அஞ்செழுத் தறிந்து புணையாக்கி ஆள

அலமந்த மனக்குரங்கின் அவலம் தவிராய்
துஞ்சுவதில் லைத் துணைநீ பொன்னம் பலத்தவா

தேவர் கோன் காணாத திரிபுரச் செல்வா
அஞ்சுவ தில்லை ஆரையும் உலகில்; அத்தா

அன்பே உருவான அறிவுச் சுடரே. 5

கள்ளுண்ட தேனீ கவிபாடும் மலர்ச்சடையான்

காயமே கோயிலாக் கொண்டுளான் என்
துள்ளும் மனக்குரங்கு தூய்மை பெற்றுய்யும்

துணைக்கும் ஆசையினித் தோன்றாவே
எள்ளும் எண்ணெயுமாய் எங்கும் நிறை எந்தையே

எழிலார் பொன்னம் பலத்தவா

தள்ளினும் உன்தாள் தமிழனேன் பிடித்தேன்

அன்பே உருவான அறிவுச் சுடரே. 6

நீதியாய் நின்று உலகாரும் நெறியானே

நெற்றிக்கண் அப்பா காலவெளி கடந்த
ஆதியே ஆணவம் அடக்கி யாண்டு

நானெனது என்னும் நாடகம் தவிராய்
சோதியே சைவநெறிப் பொன்னம் பலத்தவா

சுந்தர நடம்புரியும் சிவக் கொழுந்தே
வேதியா வாதலு ருடையானே வித்தகா

அன்பே உருவான அறிவுச் சுடரே. 7

நாமார்க்கும் குடியல்லேம் ஆணையும் நமதே
 நமை ஆள்வானே என்றும் மதித்திடோம்
 தேமாக் கலந்ததேன் திருவாளர் வாசகங்கள்
 திங்கள் தங்கு சடையார் திருத்தொண்டர்
 ஏமாற்றுப் படலாமோ ஈசாஉனக் கிழுக்கன்றோ
 இன்றே இக்கணமே இடர் தீராய்
 பாமாலை போற்றும் பொன்னம் பலத்தவா
 அன்பே உருவான அறிவுச் சுடரே;

8

இன்றிது நன்றெனும், நானாயது மறுக்கும்
 இயம்பிடும் செயலதோ இடும்பைதரு மனக் குரங்கு
 நின்று நடத்தும் நாடகம் நிலையாதுனை
 நினைத்துருகல் என்றோ? நித்தில மணி ய
 ஒன்றுநீ யல்லை அன்றியொன் றில்லையே
 ஒங்கு பொழில்கும் பொன்னம் பலத்தவா
 கன்றி என்மனம் கல்லாகப் பணித்திடாய்
 அன்பே உருவான அறிவுச் சுடரே.

9

அல்லாதார்க் கல்லாய்நீ யென்றென் மனக்குரங்கு
 ஆதரித்து அவலக்கடல் ஆழ்ந்தேன்
 சொல்லாலும் மனதாலும் சுடர்கொண்டு தொழுவோ
 சிவனடியார் எனவே வழிபாடு செய்திடவும் [ரை
 பொல்லா உலகிற் கானேன் புகலேது
 பொன்னம் பலத்தவா பொருளாக்கி என்னை
 எல்லாரிடத் திலும்நீ யெனப் பணித்திடாய்
 அன்பே உருவான அறிவுச் சுடரே.

10

திரு முருகன் பதிகம்

பாசவினை அகற்றும் பன்னிருகையான் பத்து

வெற்பதைப் பிளந்த விறல்மிகு வேலோய்
 விண்ணவர் சிறைமீட்ட வித்தகா
 சொற்பதம் கடந்த சுந்தரச் சோதியே
 சுகமதாற் சுழித்தலைப் பட்டேன்
 நற்பத மளித்தாய் நக்கிரர்க் கண்ணள்
 நான்தான் உனக்கு வேண்டாவோ
 பொற்பதம் நல்கிப் பாசவினை போக்காய்
 அளவை வேழமுகன் இளையோனே.

1

மனையென்று மகவென்று மாய்ந்து சென்றே
 மாண்டத்தின் மாண்பறியென் வள்ளி
 தினைசென்ற திருவாளன் நீயன்றோ தேனே
 திங்கட் சடையான் திருமைந்தா
 வினையென் வீழ்ந்தால் விதியென் கதிநீ
 விந்தைசேர் பாசவலை வெட்டிடாய்
 சுனைமணிக் கதிர்மலைச் சுந்தர வேலா
 அளவை வேழமுகன் இளையோனே.

2

பந்தார் குழலியர் பாசவலை பற்றியான்
 பன்னாட் கழித்தேன் பதைத்துருகி
 நொந்தேன் நிந்தாள் சரணாய்ச் சேர்ந்தேன்
 நிமிர்புகழ் நிலைத்திருமா நெற்களே
 கொந்து குரைகடல் செந்திற் குமரா
 குன்றங் கடிந்தவேல் கொற்றவா
 பந்தமா பாசம் போமெனப் பணித்திடாய்
 அளவை வேழமுகன் இளையோனே.

3

பட்டம் பதவி போகம் பணமெலாம்
 பாசவலை படுத்தப் பற்றினேன் பின்
 நடட்டகல் நினைந்து நற்பதம் வேண்டி
 நைந்து நான் வளர்த்த நலமெங்கே

பட்டப் பகலை இரவென்ற சூர தீரணைப்
 பெருவரையிற் பணிவித்த பழனிவேலா
 கொட்ட மடங்கக் குவிபாசம் குலைத்திடாய்
 அளவை வேழமுகன் இளையோனே. 4

திருசேர் அழகனே தெவிட்டாத் தேனமுதே
 தணிகைத் திருமைந்தா தமிழேற்கு
 அருளைத் தாராய் அடியேன் அருவினையில்
 மடியா அறிவதை நல்கிடாய்
 தெருளதைக் கண்டும் திறம்பட வாழ்ந்தும்
 திகைத்தேன் பாசவலை தேராமே
 பொருளதைக் காட்டிப் புகலிடம் சேராய்
 அளவை வேழமுகன் இளையோனே. 5

காணும் கனவுலகின் கர்த்தா நீயே
 கந்தா கடம்பா கதிர் வேலா
 ஏனும் நாணுமிலா எளியேன் அழிந்தால்
 ஏறுமயில் வீரனுக்கு அழகாமோ
 பேணும் பண்பதனைப் பாழாக்கும் பாசவலை
 பொடியாக்கிப் புனர்வாழ்வு பெறவே
 பூணும் உடம்பிதன் பேருயிர் ஒளியே
 அளவை வேழமுகன் இளையோனே; 6

வேல்பட் டழிந்தது வீரசூர் பாசவலை
 வெந்துழல் வினையேன் வெறிதலையுள்
 கால்பட் டழியக் கரைந்தேன் மாவைக்
 கந்தா கேதீச்சரன் குமரா
 ஆல்போற் தனைத்து அறுகுபோல் வேருன்றி
 அடையாபுரம் அடைக்குமா பாசம்
 நால்வேதம் கடந்தநீ நந்தாத் தேனே
 அளவை வேழமுகன் இளையோனே. 7

நஞ்சகலந் துண்டாற்போல் நாளுக்கு நாளாக
 நானாவிதப் பர்சவலை நயந்தேன்
 எஞ்சுவதினிக் கடினம் எளியேன் ஏய்பட்டேன்
 ஏட்டிக்குப் பூட்டி யானேன்
 தஞ்சம் நீயன்றோ தென்னிலங்கை வேலவா
 தடுத்தாளாய் துணையற்ற தமிழேனை
 அஞ்சமுகம் தோன்றில் ஆறுமுகம் தோன்றும்
 அளவை வேழமுகன் இளையோனே.

8

தாழ்ந்திடும் நெஞ்சினைத் தடத்தது மானம்
 தேர்ந்திடு பாடமென்று தெளிந்திலேன்
 ஆழ்த்திடு பாசம்போக்கி அணைந்திடு அமைதிதந்து
 அலைகடற் செந்தில் அப்பா
 வீழ்ந்துநான் மடிந்து போனால் வித்தகாவுள்
 வெற்றிவேல் வீரம் போற்றார்
 குழ்ந்திடு சோகந்தீர்த்துச் சுகமதைத் தாராய்
 அளவை வேழமுகன் இளையோனே.

9

சிந்தையை அடக்கியே சும்மாநான் இருந்திடல்
 செப்பிடினும் கைகூடாச் செயலன்றோ
 பந்தபாச மகலப் பன்னிருகை வேலாநான்
 பாமாலை பாடுவதும் வீணாமோ
 கொந்த வேல் கூற்றத்தார் வரினும் இனி அஞ்சேன்
 குமரா உய்ஞ்சேன் உன் வேலால்
 அந்தமில் இன்பம் அடியனேர்க் கருளாய்
 அளவை வேழமுகன் இளையோனே.

10

அளவை விநாயகர் ஊஞ்சல்; பாமர்லை

மணிமாலை மலர்வண்டு மறுகியாட
துணிமுகத்துத் தும்பிக்கை தொங்கியாட
பிணிதீர் எலிசுமந்து போற்றியாட
அணிதில்லை அம்பலத்தான் அருகிலாட
மணிமொழி யுமையாளும் மலர்ந்து ஆட
தணிமருகன் திருவேலும் மயிலுமாட
அணிசேர் அளவையார் ஊஞ்சல்பாட
பணிசெய்து அவருள்ளம் பரவிாட
அளவை நகர்ப் பிள்ளையே ஆடருஞ்சல்!

1

மறைநான்கு பொருளென்று மண்டி வாழ்த்த
நிறை சொல் அறமாறும் நீறும்வாழ்த்த
அறைசேர் ஆகமங்கள் அனைத்தும் வாழ்த்த
முறைசெய் மூவர்தமிழ் முனைந்துவாழ்த்த
பறைமுரசு பழநெறியிற் பரவியேத்த
குறைதீரக் குடிமக்கள் குழைந்து வாழ்த்த
திறைசேர் திருத்தொண்டர் தொழுதுவாழ்த்த
அளவைநகர்ப் பிள்ளையே ஆடருஞ்சல்

2

மத்தளங் கொட்ட மேள வாத்திய மார்க்க
கைத்தலத் தாளக் கவினொலி கிளர்ந்து ஆர்க்க
சித்தர் சிவ சிவவெனவே சைவஒலி சேர்க்க
பத்தர் நால்வர் தமிழ்ப் பண்ணிசை ஆர்க்க
வித்தகர் மந்திர வேதஒலி விரும்பி ஆர்க்க
முத்திப் பகவன் முதல்வனென முத்தர் ஆர்க்க
எத்திசையும் ஏழிசை வல்லார் ஒலிகேட்க
அளவை நகர்ப் பிள்ளையே ஆடருஞ்சல்

3

ஒண் தமிழ் சைவம் வர்ழி, ஒருகுலம் உலகோர் வாழி
பண்ணிசை பரதம் வாழி, பார்மிசை மாந்தர் வாழி
எண்ணரும் அறிவியல் வாழி, எழுமையும் அறங்கள் வாழி
வண்மைதேர் வீரம் வாழி, வளந்தரு ஆக்கம் வாழி
தண்தமிழ்த் தீரம் வாழி, தொண்டர்தம் உள்ளம் வாழி
தண்தமிழ்ப் பண்புவாழி, திறமைசேர் உழைப்பு வாழி
வண்ணமும் கலையும் வாழி, வளம் பெறு வாழ்வு வாழி
எண்ணத்தின் ஏற்றம்வாழி, என்றுமே வெற்றி வாழி
அண்ணல் அரன்மைந்தன்வாழி, அளவைநகர்ப்பிள்ளைவாழி
தொண்டர் நாயகன் வாழி, தும்பிக்கையான் பரதம் வாழி,
வாழியே. 4

ஆத்ம போதனை

(கடோபநிஷத்தைத் தழுவியது)

உண்மை ஞானம் உரைத்திடக் கேண்மோ
வண்மை வேள்வி வரம்பல பெறினும்
திண்மை பெறவே தீர்க்க தரிசனம்
நண்ணும் இருவினை நயத்தல் காய்தல்
எண்ணில் இல்லை இதைநீ அறிவாய்.

1

நசிகேதன் யமனிடம் சென்று
பரம்பொருள் விளக்கம் கேட்டல்

காலனை நாடிக் சுருப்பொருள் கேட்கப்
பாலனைப் பெற்றோன் பணித்திட வேள்வியில்
வாலை வயதினன் வரம்பல பெற்றும்
சீலமும் புகழும் செல்வமும் பெற்றும்
வேலை மறந்திலன் விழுப்பொருள் வேண்டியே.

2

இருந்தவம் செய்யினும் எல்லா உயிர்களும்
விருந்து சென்று விண்ணுல கடைதல்
பொருந்து மியற்கை பொல்லா நீதி
மருந்து உளதோ மாயமோ மந்திரம்
வருந்த வருமோ சாகா வாழ்வதே?

3

பயமது புவியில் மரணப் படுக்கை
வயமதிற் சிக்கா வகையெனக் குரைமோ
நயமதைக் கேட்க நசிகேத யாகம்
சுயமதைக் காணும் சுருதிப் பொருள்தனைத்
தயவுடன் தருமன் தத்துவ முரைத்தனன்

4

காலன் படிப்படியாக விளக்குதல்

ஞானமே வேள்வித் தீயின் நாயகன்
மோனமே முழுமுதல் ஞானவரம்பு
தியானமே உள்ளத் தீயின் தனிச்சுடர்
ஊனமே உடலுல சென்றும் ஆத்ம
தானமே தவமெனத் தெரிவது சடனே.

5

அறவழி இன்பமே இம்மை முதற்படி
மறுபிறப் பொழித்தலே மூப்பிலா மேற்படி
இறையோ டிணைதலே இன்ப எல்லே
திறமிசூ பெறலே ஆத்மமெய் ஞானம்
உறவு தெளிந்தோர் ஒளிபெற் றோரே

6

திருமால் தேவரும் தேடியுங் காணு
அருமருந் தாமெனு மறிவா னந்தம்
ஒருமருந் துன்னலே உண்மைத் தேர்ச்சி
தருமனை அடையாத் தனிப்பொருள் கேண்மோ
குருவாய் மொழியே குறைதீர் கதியே

7

ஞான விளக்கம்

இன்பம் வேறு உறுபயன் வேறு
துன்பம் அடைவான் வேற்றுமை காணான்
புன்மை உடலுறு இம்மை இன்பம்
நன்மை நிலைத்திட ஞான மார்க்கமே
தொன்மை தூய்மை தோன்றாத் துணையே;

8

விளங்கும் அணுவிலும் அரியது விழுப்பொருள்
களங்கவுள் ளத்தார் கனவிலும் காணார்
இளங்குழ விதன் பளிங்கு மனமதே
உளங்கொண் டதுவே “இதல்ல அதல்ல”
துளங்கு முறையதே முதல்வன் தன்மையாம்.

9

புத்திக் கூர்மையாற் பொருளிது புதிரே
பத்தி வலைதனில் படியும் மெய்ப்பொருள்
சத்திய சோதனை சேதனம் தெளிதலே
சித்தி பெற்றிடல் சிற்றின்பம் செற்றிடல்
முத்தியுப தேசம் மும்மலத் தியாகமே.

10

அனைத்தும் தானும் அர்ப்பணம் அவர்க்கே
நினைத்தும் அறிகிலா நிலைப்பரம் பொருளை
வினைத்துற வதனால் விளக்க முடியுமே
பனைத்துணைப் பயன்தரு பரம்பொருள் உண்மை
உனைத்தரு முளமே ஓங்காரக் கோயில்.

11

நெருநலும் இன்றும் நீத்திடின் நிலைப்பது
 தருமமும் அதர்மமும் தாண்டி நிற்பது
 கருமமும் இன்மையும் கடந்து நிலைப்பது
 திருவெனுந் தன்மைத்து ஓங்கார மந்திரம்
 அருவமும் உருவும் ஆன்ம ஞானமே. 12

உன்னை இயக்கும் உறுபொருள் உலகம்
 தன்னையுந் தாங்கும் தனிப்பொரு ளதனை
 என்னுட லின்ப துன்ப மணுகா
 பன்னும் மரண பயமதற் கில்லை
 மன்னும் உள்ளத்து மாய மருந்தே. 13

வேசை வேட்டல் ஐம்புல னூட்டம்
 ஆசை அற்றுப் புலன்மன மடங்கின்
 ஓசை கடந்த உறுபொருள் தன்னைப்
 பூசை யின்றியே புத்தியிற் கலங்காத்
 தேசினிற் காணுந் திகழமு தாமே. 14

வேற்றுமை அழிவு விருப்பிவற் றிடையே
 காற்றூ யெங்கும் கலந்தது பரம்பொருள்
 ஊற்றூ யுள்ள உடலழி படினும்
 தேற்றூ தவனே தெளிந்திடில் நானே
 கூற்றுங் குவலயம் குறிப்பது பொருளே. 15

உள்ளத் துள்ளதும் உலகனைத் ததும்
 தெள்ளத் தெளிந்திடில் அதுவே தானே
 கள்ள மனத்தான் காண்பது மில்லை
 பள்ளம் நாடிப் பாயும் நீர்போல்
 அள்ளும் ஆர்வம் ஆதம் சாந்தியே. 16

ஆலம் விதையின் அரிதாய் உள்ளதை
 ஓலந் தவிர்க்க உள்ளத் தொளிர்வதை
 சீலம் ஐம்புலன் செற்ற துறவதால்
 நீலம் பாசி நீரினில் நீக்கிடின்
 கோலக் காட்சி குலவிடும் பரம் பொருள். 17

தடித்த பாசமும் தன்னல ஆசையும்
பொடித்த பூசனைப் புனித தியானமும்
துடிப்புத் தூய்மையும் தொழிற்ப டாவீடில்
படிப்பும் பாரினில் புத்தியும் பாரமே
நடிப்பு மாய்விடும் ஞான மார்க்கமே.

18

பரம்பொருளின் தன்மைகள்

அருவாய் உயிரான ஆயிரநா மத்தான்
பருவுடல் உண்பது போலும் பாருயிர்
கருமமே அன்னம் மரணமே கறியும்
தருமமே பிறப்பிறப் பன்ன பரம்பொருள்
உருவுமை உரைமோ உள்ளமே உள்ளும்.

19

ஈசனில் நாமே வெயிலின் நிழல்களே
நேசனில் உலகம் நிலைத்த சோதியே
நீசமாந் தடையே நிழலது தன்மை
பாசமும் பற்றும் நீங்கின் படரொளி
தேசடை விளக்கே தெரியின் ஞானமே?

20

நிழலும் வெயிலும் நினைத்திடில் ஒன்றே
உழலும் எமக்கு உண்மை உரைக்கவே
அழலிடு பொன்னாய் உள்ளந் தெளிந்திடின்
கழலிணை ஒன்றும் கருத்து வெளிப்படும்
பழமும் சுவையும் பிரித்திட லாகுமோ?

21

உடம்பெனும் ஊர்தியின் எசமான் ஆத்மா
நடம்புரி ஐம்புலன் நடத்தும் குதிரைகள்
திடம்படு புத்திகொள் மனக்கடி வாளம்
தடம்புரள் வாழ்க்கையின் தாளா முயற்சியாற்
புடம்படு பொன்போல் புலர்வது ஞானமே.

22

புலன்வழி உணர்ச்சி புரிவது மனமே
பலன்கொள் ஆத்மா யானெனும் பசுவி
கலன்புகு பிரம்மம் கடந்து நிற்பது
நலன்தரு நாயகன் நற்கிவ மாமே
இலனாய் உள்ளதை இணைப்பது வீடே.

23

உருவே மரைய உணர்ச்சியின் வேற்றுமை
குருவே சொன்ன குறிதுணை கொண்டே
மருவாய் ஒன்றை மற்றதிற் பொருத்தித்
திருவாய் மொழிமனம் தெளிந்து உள்ளவே
கருவாய் மலர்வது கடவுட் சாந்தமே.

24

கனவின் கலக்கம் கதிரவன் எழும்வரை
நனவின் வேற்றுமை நானில நாடகம்
தினவின் தெளிவே தீர்க்க தரிசனம்
சினவெறி ஐம்புலச் சீற்றம் அடங்கவே
தினமு மியற்றும் யோக தியானமே

25

ஞான புத்தியே நிகழ்ச்சி எசுமான்
கான வெளிதனிற் கனவிலும் நனவிலும்
ஊன உள்ளிலும் உயிர்வழி உள்ளது
மோன நன்னிலை முற்றிய பெற்றியர்
தானவ ஞானபின் தளர்வ தில்லையே

26

சேரும் நீரிற் செறிகடல் ஒன்றே
பாரும் புவியும் படைத்த பரம்பொருள்
ஓரும் உள்ளத் தொளியா யுள்ளது
காரும் நீரும் வேற்றுமை கடந்திடில்
தேரும் ஞானம் தெளிந்த விடுதலை

27

ஊடலை மீறிய உறுதுணை வேறிலை
சுடலை நாயகன் சுருதிக் கோட்டை
நடலை தானும் நம்பன் கோயில்
விடலை வேந்தன் வாழும் ஆலயம்
கடலின் ஒற்றுமை காண்பது ஞானமே;

28

வீடுபே நென்பது வேற்றுமை விடுதலை
ஊடும் பாவாய் உலக மனைத்திலும்
கூடும் பரம்பொருள் ஒன்றே கண்டபின்
நாடும் ஞானம் நற்கதி மோட்சமே
தேடும் பொருளே தானென லர்வதே;

29

புலன்களும் புத்தியும் கடந்த மெய்ப்பொருள்
 நலன்களின் மத்தியில் நீந்தும் நடுப்பொருள்
 கலங்கா நிலையைக் காட்டும் கருப்பொருள்
 தலங்களிற் துலங்குந் தலைமைத் தனிப்பொருள்
 பலன்தரு ஞானமே பரம்பொருள் விளக்கே: 30

ஆமுண்டு என்னும் இலக்கணந் தவிர
 நாம்கண்டு காட்ட நல்கா நற்பொருள்
 தாமுண்டு நாமுண்டு தரணி தானுண்டு
 போமென்று சென்றார் போய்வர வில்லை
 தாமென்று தெளிந்தாற் தற்பரமாமே. 31

“ஓம் நமசிவாய”
 யாழ்ப்பாணம் யோக சுவாமிகள்
 அருள் மொழிகள்

காப்பு

ஓசை பெற்றுயர் உத்தம யோகர்தாம்
 ஒதிய அருள் மொழி உலகு அறியவே
 ஆசை பற்றியான் அறையல் உற்றனன்
 அன்பர் இதனை அறிந்தும் இகழ்வரோ
 பூசை பாற்கடல் நக்குபு புக்கென
 பாதம் கண்டிலன் பரமன் தன்னையே
 ஈசனாய் வந்து எம்மிடை வாழ்ந்து
 போதனை தந்தார் பொன்னடி சரணே!

வேதசிகையும் விரிகலையும் மெய்யன்பர்
 போதமும் போய்த்தீண்டாப் பூரணத்தை
 நாதவிந்து நற்பூதம் ஐந்தாகி
 நமையானும் திருத்த நாயகனை
 காதலித்துக் கரைகண்ட யோகமுனி
 சுனிந்துரை கடவுள் நெறிக் கருத்தினைப்
 பூதலத்தார் போற்றிடவே புனைந்திட்ட
 பாடலவர் பொன்னடிக்கே சரண்!

அருள் மொழிகள்

உடம்பு நீயன்று, உயிரும் நீயலை
 உத்தம ஆன்மா நீயென் றறிந்திடு;
 கடம்பு மாலைக் கதிர்வேற் கந்தனே
 காணும் பொருளெலாம்; கருத்தில் வைத்திடு;
 படம்புகு வாழ்க்கையிற் பதட்டம் வேண்டாம்
 பாரினில் உள்ளது எல்லாம் நல்லது;
 நடம்புரி ஈசனே நானும் நீயும்
 உன்றிது தெளிந்தால் நமக்கேன் கவலை.

அஞ்சுவது யாதொன்றும் இல்லையென்
 அரன்மீது ஆணையென் றறிந்திடுக
 கெஞ்சுவதிற் கேடுண்டு; பற்றின்றிக்
 கருமத்தைச் செய்திடுக; அகங்காரம்
 நஞ்சென்றால் மிகையில்லை; நாவடக்கு;
 நமக்கோர் குறையொன் றில்லை
 தஞ்சமெனத் தற்பரனை நம்பிடுக;
 தர்னடங்கத் தியானம் வரும்;

2

சும்மா இருந்திடச் சுகம் பெறலாம்
 சுருதி நாயகன் எங்கு முளான்;
 அம்மா இதைநீ அறிந்து விட்டால்
 அருந்தவம் வேண்டாம்; அன்பொன்றே
 நம்மால் ஆகும் நல்வினையாம்;
 நாமோ இதற்கும் நாயகமே!
 எம்மால் இயற்றிடும் ஆசை கட்டு
 எல்லை காணல் இறை வழியே.

3

எங்கும் எவரும் சிவனடி யார்களே
 அங்கம் நாமே அவனே ஒருவன்
 பங்க மில்லைப் பயமதும் இல்லை
 தங்கள் தங்கள் செயல்வே றில்லை
 பொங்கு பூத ஐம்புல வெறிகள்
 தங்கா துடலைக் காத்து வென்றிடிள்
 அங்கே இறைவன் ஆட்சி பீடம்;
 ஆவது "எல்லாம் சிவன் செயல்" தர்னே.

4

புத்தகம் படிக்கினுந் தனைத்தான் கற்பது
 புதியது, பயன்மிக உரியது, அரியது;
 எத்தனை படித்தும் எவரையும் எங்கும்
 குறைசொலின் பாபம்; குறித்திடு நல்லதை;
 சித்தந் தெளிந்திடிற் சிவமயம் தெரியும்,
 சோதியை மறைப்பது சிறுகைக் குடையே;
 அத்தன் அடைக்கலம் உன்னை அறிதலே
 உச்சியில் நின்றிடிள் வேற்றுமை எங்கே?

5

முழுவதைக் கூறு முறைமை காணுங்கொல்?
முதல்வன் இன்றி முனைப்பு உண்டாங்கொல்?
அழுவதும் ஆனந்தக் களிப்பதும் எல்லாம்
அகங்காரக் காட்சி, அலைக்கும் மயக்கு;
தொழுவது யாரைத் தொடக்கம் தெளிந்திடின்;
தர்மம், நீதி தனித்தனி பொருந்தும்;
எழுவது ஞாயிறு எங்கும் இறையாய்
எதையும் தாங்கும் இதயம் இன்பமே;

6

பாம்புங் கயிறும் படுத்தும் பாடு
பார்க்கில் உலகிற் பல்லோர் படுவது;
ஓம்பும் வாழ்க்கை மயக்கது ஒழிந்தாற்
பாம்பு கயிறெனப் பித்தந் தெளியும்;
கூம்பும் மலரும் குத்திடும் முள்ளும்
காணில் ஒன்றே காட்சி பலவாம்:
காம்புடை மரத்திற் கரியது செதுக்கின்
கரியை மரமாய்க் காண்பது கடனே.

7

உண்மை யொன் றுளது உரைத்திடப் போமோ?
இறையுணர் வெழும்வரை உள்ளது கர்மம்;
அண்ணல் பெருமை ஆரறிவாரே:
“எப்பவோ முடிந்த காரிய” மென்பர்
எண்ணு மின்ப துன்பம் தெல்லாம்
உலக இயற்கை உன்மன இயல்பே,
தண்கடல் மீன்கள் தொல்அலை கண்டும்
தரையிற் தாவா தன்மைய துலகே!

8

காசி கதிர்மலை காலடிக் குள்ளே
கண்டு தெளிந்திடு காயமே கோயில்;
பூசிடு நீறும் புண்ணிய தீர்த்தமும்
பூதலம் போற்றும் பக்தி வலைகளே
பேசிடு உடலுயிர் போய்விடு முன்னே
பூசனை உள்ளே உள்ளத் துள்ளது
வாசியாய்ச் செய்திடு; வாழ்ந்திடு நன்றே;
வந்தவர் சென்றார், நின்றுது சிவமே.

9

புத்தரும் காந்தியும் போதனை பண்ணியும்
 பத்தர் பதறுவர்; பரமன் என்றும்
 நித்திய னாயுளன், நெஞ்சிற் சாட்சியாய்:
 நேற்றுகி இன்று நானையும் அவனே;
 சித்தம் தெளிந்திடச் சிவமய மென்றே
 செத்தார் போலத் திரிவது சிறப்பே;
 முத்தி சகசம் முழுமுதல் உணர்வே
 மூவா மருந்து, மோன வரம்பே.

10

மாறும் உலகில் மாறிடா மன்னவன்
 மந்திர வலையிலும் மறுகா மாயவன்
 தேறும் அறிவிற் திகழ்பரஞ் சோதி
 தன்னை மறவாச் சகச நிலையே
 ஊறு செய்பவன் உன்னை உதைப்பவன்
 உணர்ந்திடின் நீயும் அவனும் அதுவே
 கூறுவ தெங்கனம் கூத்தன் தன்மை
 குறையொன் றில்லை "முழுதும் உண்மை."

11

கடமையிற் பூரணம் குறிப்பது கவலை;
 தன்னிற் பூரணம் தெளிவுறக் காண்பதே
 மடமையைக் கொழுத்தும் மாய மருந்து;
 மோட்ச வாயில்; மோன சாந்தி;
 திடமுடன் நம்பித் தேரடி சென்று
 தொண்டருட் கூடின் துணைபெற லாகும்;
 உடையவன் என்னில், உன்னில் அவரில்
 உள்ளது காணின் உலகம் நல்லது.

12

உலக ஒழுங்கதிற் பொல்லாப் பொன்றிலை
 எல்லாத் தோற்றமும் இறைவன் திருவுரு
 கலகல என்பவர் காணார் கருப்பொருள்
 கல்மனம் உருகி இறையிற் கலந்து

சலனமற் றென்றாய்ச் சமைதலே சமர்தி
 சத்தியும் சிவமும் சண்முக மாவது
 பல தொழில் புரியும் பரமன் பாற்கடல்
 பத்தரே அலைகளாய்ப் பார்ப்பது பொருளே; 13

ஒழுக்கமே என்றும் உயர்ந்த மார்க்கம்
 ஒதிடும் நூலோர் கூறிடும் உண்மை
 வழக்கம் என்று வாய்விட் டரற்றி
 வாழ்வில் மனதைச் சிதற விடாது
 புழுக்க மின்றிப் புலனை அடக்கிடின
 பொருந்த வருவது ஆன்ம சாந்தியே
 அழுக்கா றற்றவன் ஆசை துறந்தோன்
 ஆக்கும் இறைவினை சித்திக ளாமே. 14

பேச்சுப் பேச்செனும் பெரும்பூனை வந்ததும்
 கிச்சுக் கிச்செனும் கிளியது வாழ்வில்
 தோய்ச்சுச் சுமப்பர்; தோன்றாத் துணையெனத்
 தூபம் இடுவர், கிதம் பாடுவர்,
 போச்சுப் போச்சென்பர் பொருள திழப்பின்;
 போற்றார் செயலிற் பரம்பொரு ளதனை
 வீச்சுக் காற்றில் விரித்தா லன்றோ
 வாழ்க்கை ஓடம் விரைந்து செல்லும். 15

உன்னிற் கடவுள் உள்ளே அடக்கம்;
 அகக்கண் ஊடே அதுவே காட்சி
 பன்னிப் பலப்பல நினைத்தல் பாபம்;
 பண்ணும் முயற்சியிற் பயனது நோக்கின்
 தன்னில் எழுந்திடும் உள்ளத் துணர்வே
 தெளிந்த முடிபெனத் திடமாய்த் தெரிக
 என்செய லென்பது உலகில் இல்லை
 "எல்லாம் அவன்செயல்" அதுவே நூனம். 16

குற்றம் பார்த்திற் சுற்றமொன் றில்லை
 குணமது கொள்ளல் குறித்த மார்க்கம்
 உற்ற வாழ்விதிற் சமநிலை உணர்வே
 ஓதும் பெரியோர் கண்ட உண்மை
 சுற்றநூற் கருத்திற் காணக் கிடப்பது:
 காட்சி என்பது பூரண விகாரம்
 முற்றும் அறிந்திட முதலில் உண்னையே
 மறந்து வாழ்ந்திடு, முத்தி பெறுவாய். 17

மக்கள் நன்கு மதிப்பர் என்பதும்
 மற்றும் சமய நூலறி வென்பதும்
 தொக்கிடு மயக்கம்; துறவோர் தமக்கே;
 தாலாய் நின்றலே 'தத்துவ மாடு.'
 அக்கம் பக்கலும் இறைவன் என்பதே
 "அகம்பிர மாஸ்மி" ஆகும் தத்துவம்,
 துக்கம் இல்லெனிற் துணையெது தேவை?
 தெரிவது சச்சி தானந்த மாமே. 18

சுபம்! மங்களம்!

யோக சுவாமிகள் அருள் மொழிகள் முற்றும்

வள்ளுவர் வழங்காத வீடுபேறு:

ஞானக் குறள்

1. சமய மார்க்கம்

1. அறுசமயம் ஆரூராய்ப் பலபிரிந்தும் மாந்தர் பெறுவதை வேண்டாமை வீடு.
2. சமயத்தில் வந்து சான்றாண்மை புகட்டு நெறி இமயத்தில் இருந்தார்க்கும் அஃதே.
3. பயத்தில் விளைந்தது பயத்தை விளைவிப்பது இயற்கை நயத்தல் தலை.
4. ஒருமையில் உதயமாய் உள்ளத்துட் பலவாசி பெருமையிற் பண்பாடே தலை.
5. பிறப்பால் நெறிகண்டார் பெற்றதென், பொறுப்பின் சிறப்பிலும் உழைப்பே தலை.
6. மெய்கண்டார் பிறவிப்பயன் கண்டார் உய்வழி கைகண்ட மருந்து வேறில்.
7. உள்ளத்துள் உள்ளானே உள்ளும் நெறிகண்டு கள்ளத்தை களைந்து விடல்.
8. தியாகம் துறவு சேவை அருள் நான்கும் நியாயம் கடந்தோர் நெறி.
9. கண்டவர் விண்டிலர் களிப்பை உரைப்பரோ உண்டவர் இனிமை உணர்வு.
10. முறையெனில் முறையதை முற்றும் பற்றுக் கிறைதரும் யாவதும் நெறியதே.

2. கடவுள்

1. ஒருவனே உள்ளத்தில் உலகியற்றியான் என்றும்
நெருநலும் நானையாம் இன்று:
2. புலன்க னேந்தெட்டாப் புண்ணியன் பூவுலகில்
இலதுகொல் இயற்கை நெறி:
3. வேற்றுமையில் ஒருவனாய் உலகெலாம் உயிர்க்கும்
கூற்றானான் ஆற்றும் தொழில்:
4. உண்மை ஒளிவடிவு உள்ளன்பின் உற்றானான்
நண்ணுவர் நெஞ்சம் நயந்து.
5. மனத்துக்கண் மாசுகற்றி மனுமுறை பேணுவான்
இனத்தவன் எங்கள் இறை.
6. மாற்றம் மனம் கடந்து மறைப்பெர்ருளாம் மாமணி
போற்றுவார் காணும் பொருள்: [யைப்
7. வேண்டத் தருவோனும் வேண்டாதன விடுத்தென்றும்
ஆண்டவன் அல்லாதர்க் கல்லான்,
8. தாழ்வுயர்வு காணாது தனித்து நின்றான் தாளன்றோ
நீள் பிறவி நீக்கும் மருந்து.
9. அண்டமாய் அணுவாய் அலைகடலின் ஆவியாய்
தொண்டர் துயர் துடைப்பான் துணை.
10. சொல்லின் சுருதியான் உண்கவையின் உணர்ச்சியான்
இல்லெனின் இல்லது உலகு.

3 ஆத்மா

- 1: ஊனில் உறைந்து உயிர்க்குயிராய்ப் பரிமளித்துத் தேனில் இனிமை தெளிந்தார்திரு.
2. எண்ணில் உயிரினங்கள் ஒன்று பலவாய்இயங்குமொரு கண்ணில் கருமணியைக் கருது.
3. என்றும் ஒன்றென்பர் இரண்டென்பர் உலகில் அன்றென்பர் உள்ளத்தும் அது.
- 4: தூண்டிற்முதுத் துன்பு இயல்பென்பார் தமக்கே] காண்டற் கெளிது இக்கரு.
- 5: உள்ளத்தில் ஒங்குகடர் உறுப்பின் உருவதைக் கள்ளத்தாற் காண்ப தரிது.
6. கூண்டிற்புள் அஞ்சம் பஞ்சமரைக் கொன்றால் யாண்டெழும் ஞாயிறு எமக்கு.
7. இறுதி தொடக்கவிதி யாத்திரை அவா அறுப்பின் மறுமைக்கும் அஃதே மருந்து,
8. ஆராய்ச்சி கடந்தது உருவில் அருவானது சீராய்ச்சுகடும் விறகிற் தீயிது.
- 9: அன்பின் வலை ஆற்றா அழுகரலில் அகப்படும் இன்பின் எல்லையது காண்.
10. உலகு உள்ளளவும் இயக்கும் ஒரு மெய்ப்பொருள் பல கற்றார் காணாத பரம்.

4: வாழ்க்கை

- 1: திடம்படு மெஞ்ஞானம் தெளிந்திடவே வாழ்க்கை உடம்பு உயிரது ஏற்றதுணை.
- 2: தீதும் நன்மையதும் பிறர் தேர்ந்து தருவதில்லை ஏதும் உன் உள்ளத்து நிகழ்ச்சி.
- 3: நடுநிலை யான்எனது நிலைதெளிவே நல்வாழ்வு படுதயர் இல்லைப் பரந்து.
4. இளமை முதுமை இன்பம் துன்பமெல்லாம் வழமை வாழ்க்கையது இயற்கை.
5. இல்லதென் நல்லதால் உள்ளம் உயர்ந்திடின் உள்ளதென் பண்பின் உயர்வு.
6. ஒன்றாகிப் பலவாய் ஒங்கு சுடர்ப்பொருளை நாம் நன்று தெளி வாழ்வே நலம்.
- 7: பாசவலை என்னும் பட்டுழல் பாதைதனில் ஆசை அவன் மேலும் அடக்க.
8. இன்ப துன்பங்கள் ஊடும் பா என்றுமுள ஒன்றி ஏற்ப துலக வாழ்க்கை,
9. பஞ்சமா பாதகங்கள் பாழாக்கும் உட்பகை அஞ்சுதல் அறத்தின் நெறி.
10. குறிக்கோளிலாதார் வாழ்க்கை மிகுதலும் கூம்பல் இலாமையும் கெடும்.

5 இன்பம்

1. இன்பத்துள் இன்பம் இறை இன்பம் மற்றது
துன்பத்தை இன்பமாய்க் கொளல்
2. காமத் திழைப்பும் புகழ்தரும் களிப்பதுவும்
ஈமத்தில் எரியொடு சாம்பர்.
3. உள்ளும் புறமும் காணும் ஒருசுடர் ஓளியான
வெள்ளம் பேரின்ப வீடு.
4. இன்பமும் துன்பமதும் ஒருதட்டின் மறுபக்கம்
தன்பக்கம் தனியாக இல்.
5. சுவைதரும் உணவும், சூழலும், சுற்றமும் நகை தரும்
அவையவை நன்கு அறியப் பெறின்.
6. தன்னலம் துறந்தார் தகைமைசால் இன்பம்
நன்னலம் ஞாலம் உடைத்து.
7. இன்பம் உலகில் இழுக்கன்று இறைவனுளன்
என்றும் உணர்வார்ப் பெறின்.
8. தெய்வத்தின் ஆணையென்று தெளிந்தார் தம் இன்பம்
உய்வழி உணர்த்தும் மருந்து.
9. இன்பம் நன்றுகொல் துன்பம் நின்றுகொல் அன்றே
நன்பதம் நாடுவார் வீடு.
10. ஒன்றாகிப் பலவாய்த் துன்பத்துள் இன்பமெனப்
பொன்றும் பொழுதும் அதே புகல்.

6. துன்பம்

1. துன்பம் துணையாகும் துருத்தியிற் பொற்கலம்
மின்னிடும் மீட்பார் மருந்து.
2. இன்பம் துறந்தார்க்கு இல்லை இமைப்பொழுதும்
துன்பம் தொடரும் துயர்.
3. சேவையின் சிறப்பில், சிசுவின் சிறுநடைகாண்
பாவையில் எங்கும் பதைப்பு.
4. அன்புடன் ஆகாவாம் அழுதும் ஆண்டவனே
துன்பம் துடைக்கும் மருந்து.
5. கற்றும் கடைத்தேற வழிதேடார் சிற்றின்பம்
முற்றும் மீளாத முடை.
6. காமம் கடைத்தேரார், கடவுளை மறந்திடுவார்
ஈமப் படுக்கையில் ஓர் இன்பம்.
7. உலகெலாம் உறவு துன்பமுயிர்க் குறுதுணையாம்
நிலவுதல் வர்மும் நெறி.
8. ஆசை அடங்கிடின அருதுன்பம் அணுகாது
பூசையுடன் போற்றுவது பழி.
9. நடுநிலைக்கண் துன்பம் நாட இடமில்லை நானில
விடுதலை வேண்டுவார் விரைந்து.
10. பட்டும் காலே படும் பலமுறை படுதுயரைக்
கட்டும் கடவுளார் நெறி.

7: வீடுபேறு

- 1: இன்ப துன்ப ஆசை இந்திரியம் செற்றநிலை
என்பதில் மலர்ச்சியதே வீடு.
2. பூசைகள் பின்செய்யான் புண்ணியனைத் தானுணர்
ஆசை அறுப்பான் மருந்து. [வான்]
- 3: இன்பத்தில் இடர்ப்படார் இடும்பை இயல்பென்பார்
துன்பம் துணைகொள்ளும் துறவி.
4. நீண்ட நிட்டையதில் நிழலடிகள் நிலைக்காவே
வேண்டத் தருவான் வீடு.
5. இறுதி உண்டன்றே ஆரம்பமுண்டோர்க்கு
அறுதி இறை இயல் அறிவு.
- 6: அங்கம் விழுந்தக்கால் மேலாடை சளைந்தாற்போல்
பங்கமோ உயிர்க்கது இல்.
- 7: ஊனைச் சமந் துயிரது ஊர்சுற்றி வீடெனும்
தேனைப் பருகவே துறந்து.
8. கொண்டு போம் போக்கைக் கண்டும் உண்டிருப்பர்
பண்டும் உரைத்துப் பயனென்
9. உள்ளத் தமைதியே உள்ளது உள்ளங்கால்
தெள்ளத் தெளிந்தார் இறை.

சமுதாய முன்னேற்றத்

பாகம் III

திற்கு வழிவகுக்கும்
சமய உண்மைகள்;
ஆத்மிக அறிவுரைகள்

அருளுரை விருந்து

“கடவுளாவது சாமியாவது” என்று பலர் இந்நாட்களில் தைரியமாகப் பேசுகிறார்கள். இது நம்முடைய துர்ப்பாக்கியம். நாம் காணும் உலகமும் அற்புதப் பொருள்களும் வேகங்களும் ஒன்றினின்று ஒன்று உண்டாவதைக் காண்கிறோம். எல்லாம் நியதியின்படி நடைபெற்றும் சமுழன்றும் வருகின்றன. அனைத்துக்கும் காரணமான ஒரு வித்து இல்லாமல் இவ்வளவு உண்டாவதற்கில்லை. சூனியத்தினின்றும் பொருளோ வேகமோ நியதியோ உண்டாகாது அல்லவா? நாம் கிரகித்துக்கொண்டு விமரிசனம் செய்யக்கூடாத தன்மை படைத்த ஒரு காரணம் இருந்தே தீரவேண்டும். அதுவே பரம்பொருள்.

பக்தியின் பொதுமை: குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் அளரும்போது குளத்தினின்று தெளிந்த தண்ணீரை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமெயொழிய, சேற்றைக் கலக்கித் தண்ணீரைக் கெடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. உள்ளம் தூயநிலையடைந்து தரும வாழ்க்கை வாழ விரும்பினால், பக்தியை உறுதியாகக் கொண்டு தியானமும் உபாசனையும் மெள்ள நடத்திக் கொண்டு போகவேண்டும். நம்முடைய சிற்றறிவு சிறு குட்டைத் தண்ணீரைப் போன்றது, ரொம்பக் கலக்கிவிட்டால் சேறுதான் மேலே வரும்.

தயிருக்குள் வெண்ணை உண்டு என்று அனைவருக்கும் தெரியும். ஆனால் தயிரைக் கடைந்தால்தான் வெண்ணை வருமெயொழிய “தயிரில் வெண்ணெய் இருக்கிறது” என்று எவ்வளவு கத்தினாலும் வெண்ணெய் வராது. பரம்பொருளைக் காணவேண்டுமானால் பக்தியுடன் உள்ளத்தில் விருப்பத்தைக் கடைய வேண்டும். “பரமாத்மா” என்றும் ஜீவாத்மா என்றும் தத்துவம் பேசிக்கொண்டிருந்தால் மட்டும் போதாது. தாயைக் காணாத குழந்தை தாயைக் காண விரும்பி வருந்துவதைப்போல் ஆண்டவனை அடைய உள்ளத்தில் உருகவேண்டும்.

பல்வேறு வழிகளில் நாம் கடவுளை உபாசித்துக் காட்சியும் அருளும் பெறலாம். ஆற்றங்கரையில் பல படித்துறை

கள் உண்டல்லவா? ஆனந்த வெள்ளமாகிய பரம்பொருளுக்கும் பல படித்துறைகள் உண்டு. எந்தப் படித்துறையிலும் இறங்கித் தண்ணீர் மொண்டுகொள்ளலாம்; குளிக்கலாம். எந்தச் சமயத்தையும் எந்த முறையையும் தூய உள்ளத்துடனும் பக்தியுடனும் பின்பற்றினால் போதும், ஆண்டவனை அடையலாம். பல்லாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பகவத்கீதையில் கண்ணன் சொன்ன உபதேசமும், அதற்குப் பின் அசோகமன்னருடைய பன்னிரண்டாம் கல் சாசனமும், பிறகு ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் உபதேசமும், நம்முடைய வாழ்நாளில் அவதரித்து நமக்குப் பல்துறைகளிலும் வழிகாட்டிய காந்தியடிகள் இட்ட ஆணையும் எல்லாம் ஒரே விதமாகவும், தெளிவாகவும் இருப்பதை உணர்ந்து அந்த ஆணைப்படி உறுதியாக நின்று நடந்து கொள்வோமாக.

பக்தியும் துறவும்: கடவுளைப் பக்திக் கண்ணால் கண்டு அனுபவித்த மகான்களுக்குக் கடவுளின் உருவமும், அருவமும் பல உருவங்களும் தெரியும். கடவுளைக் காணாமல் பேச்சில் வல்லமை காட்டும் சமயவாதிகளுக்கு ஆண்டவன் சொருபம் தெரியமாட்டாது. குருடர்கள் யானையின் அவயவங்களைத் தனித்தனி தடவிப் பார்த்து அதுவே யானையின் தோற்றம் என்றது போலாகும். தங்கள் அகங்காரத்தின் சொருபத்தையே அவர்கள் கடவுளாகப் பாவித்து வீண்பேச்சில் காலம் கழிப்பார்கள்.

சொத்தையெல்லாம் எழுதி வைத்து விட்டதனாலேயே ஒருவன் சந்நியாசியாகப் போய்விடமாட்டான். சொத்தை எழுதிவைத்து விடுவதற்கு கவலையில்லாமல் அப்பாடா வென்றிருக்கலாம் என்கிற எண்ணம் போதும்; பணம், பந்தம், பாசம், காமம் முதலிய பற்றுக்கள் அறவே மனத்தினின்று நீங்கி ஆண்டவனிடம் காதல் பொங்கிய ஞானநிலை அடைவது வேறு விஷயம்; உள்ளத்தைப் பக்குவப்படுத்திக்கொள்ளாமல் எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டு, பிறகுவிட்ட பொருள்களைப்பற்றிக் கலங்குவது, பிறகுக்குப் பயந்து வேடம் போடுவது, துறவு நிலையாகாது.

இதைக் காட்டிலும் யோக்கியமான இல்லற வாழ்வே மேலாகும்.

நன்மைக்கும் தீமைக்கும் ஊற்று நம் உள்ளத்தில் இருக்கிறது. அங்கே குடிகொள்ளும் எண்ணங்களே புறச் செயல்களாக உருவம் எடுக்கின்றன. புறச் செயல்தான் பெரிது. உள்ளத்திலிருப்பதை யாரும் அறியவில்லையென்று உள்ளத்தை வரவர அழுக்குக் குட்டையாய்ப் போக விடாதே, அப்படிச் செய்தால் வாழ்க்கைச் செயல்கள் அனைத்தும் தப்ப முடியாத வழியில் கெட்டுப் போகும். குடிநீர் எடுக்கும் கிணற்றில் அழுக்கு சேரும் படி விட்டால் ஊரின் ஆரோக்கிய நிலை கெட்டுப்போவது எவ்வளவு நிச்சயமோ அவ்வளவு நிச்சயம் இதுவும்.

நான் என்னும் திரை: ஈசுவரன் உனக்கும் எனக்கும் அனைவருக்கும் வெகு அண்மையிலேயே இருக்கிறான். ஆனால் 'நான்' என்னும் ஒரு திரை அவனை மறைத்து விடுகிறது. அகங்காரம், ஆணவம் என்று சொல்லப்படும் இந்தத் திரையை நாம் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் வரையில் நாம் கடவுளைக் காணமுடியாது. 'நான்' என்பது ஒழிந்தால் பளிச்சென்று ஆண்டவன் தோன்றுவான்.

அருள் ஒருவன்பேரில் வீசினால் அவன் தன் செயல் அனைத்தும் ஈசன் செயல் என்றும், நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் அந்தப் பெருங்கூத்தனின் கூத்து என்றும் உணர்வான். இந்த ஞானம் ஒருவன் பெற்று விட்டால் அந்த ஜீவன் முத்தனாகி விடுகிறான். அதாவது உடலுடன் இருக்கும் போதே முக்தி அடைந்து விடுகிறான். அவனுக்குப் பயம் என்பது கிடையாது; துயரம் என்பது இல்லை.

'நான்' என்னும் எண்ணத்தை எளிதில் அகற்றிவிட முடியாது. அறிவும், அத்துவைத சாஸ்திரப் படிப்பும் இருந்தால் மட்டும் போதாது. தான் ஈசனுடைய சேவகன் என்று முழுதும் மாற்றிக் கொண்டு பக்தி வாழ்க்கை வாழவேண்டும். பக்தி நெறியில் நின்றவனுடைய உள்ளத்திலும் ஓரளவு 'நான்' என்பது தங்கினாலும் அது ஆண்டவனுடைய அடிமையாக்கி நிற்கிறது. அதனால் குற்றமில்லை. பக்தி மார்க்கம் மிகச் சிறந்த வழி.

படிப்பும் பக்தியும்: ரொம்பப் படித்த சில வித்துவான்கள் மூர்க்கர்களாகவே இருக்கிறார்கள். சாஸ்திரங்களைக் சுற்றும் ஞானம் அடையாமல் தத்தளிக்கிறார்கள். இந்த நிலைக்கு பகவான் ராமகிருஷ்ணர் நல்ல விளக்கம் தந்தார். பருந்துகள் மேலே சுத்த காற்றுள்ள ஆகாயத்தில் பறந்தாலும் அவற்றின் கண்கள் கீழே செத்த பிராணி, மாமிசம், எலும்பு இவற்றைத்தான் தேடி உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் என்றார். படிப்பு வேறு, ஆசைப் படும் விஜயம் வேறு. பற்றுக்களிஞலும், ஆசைகளினாலும் நாம் நூல்களிலிருந்து ஞானம் அடைவது தடைபடுகிறது. படித்துவிட்டு மிக நன்றாக உபந்நியாசம் செய்யலாம். பிரம்மம், பரம்பொருள், ஞானயோகம், பரமாத்மா என்று கூறிக் கேட்பவர்களைப் பிரமிக்கச் செய்யலாம். இது எளிது. ஆனால் ஞானமும் வைராக்கியமும் தோய்ந்த மனோ நிலையும், வர்த்தக்கையும் கடினம்.

ஆண்டவன் சந்நிதானத்தில் படிப்பும் மேதையும் எம் மாத்திரம்? சைதன்ய தேவர் கீதையைப் பற்றிப் பிரசங்கம் செய்துகொண்டிருந்தபோது கூட்டத்தில் படிப்பொன்றும் இல்லாத ஒரு பாமரன் கண்களில் தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் பெருகியது. “எதற்காக அழுகிறாய்? அப்பனே! என்ன தெரிந்துகொண்டாய்?” என்று சைதன்ய தேவர் கேட்டார். அதற்கு அந்த பக்தன் “தேர்மேல் கிருஷ்ணபகவானையும் அருச்சுனனையும் காண்கின்றேன். அதனால் என் கண்களில் கண்ணீர் பெருகுகிறது. உபந்நியாசம் ஒன்றும் என் காதில் விழவில்லை” என்றாலும். எழுதப் படிக்கத் தெரியாத இந்த பக்த மெஞ்ஞானி கண்ணன்பேரில் அவனுக்கு உண்டான காதலே எல்லா சாஸ்திரங்களின் பொருளும்.

உபதேசம்; புஷ்பங்களில் தேன் நிறைந்தால் வண்டுகள் தாமாகவே வந்து மொய்க்கும்; வெல்லம் இருக்கும் இடத்திற்கு வர ஏறும்புக்குத் தனியாக ஒரு அழைப்பு அனுப்பவேண்டியதில்லை. ஒரு மனிதன் உண்மையில் ஞானம் பெற்று அவனது வாழ்க்கையானது ஞானம் ஊறிய வாழ்க்கையாகிவிட்டால் யாரையும் கூப்பிட்டு அழைக்க

வேண்டியதில்லை. அவனுடைய ஆத்மசக்தி அமுத வெள்ளம்போல் நாலா பக்கமும் பாய்தலின் எல்லோரும் அவனைத் தாமாகவே தேடிவருவார்கள். ஆண்டவனுடைய அருள் சீட்டு வந்தால் மற்றவர்களுக்குப் போதிக்கும் சக்தி ஒருவனுக்குத் தானாகவே வந்து சேருகிறது. அருள் பெற்ற குரு எதைச் செய்தாலும் என்ன பேசினாலும் அது ஆண்டவனை ஆராதிக்கும் பூஜையாகவே இருக்கும். அதுவே உபதேசமுமாகும்.

இல்லறம்: நீரில் படகு தங்குகிறது. ஆனால் படகுக்குள் தண்ணீர் புகும்படி விடக்கூடாது. புகவிட்டால் ஓடம் முழுகிப் போகும். அப்படியேதான் உலகவாழ்க்கையிலே இருக்கும் பக்தர்களின் நிலையும். இல்லறம் நடத்துங்கள். ஆனால் ஒருகையால் வாழ்க்கைக் கடமைகளைச் செய்து கொண்டு, ஒருகை பகவான் காலைப் பிடித்துக்கொண்டே இருக்கவேண்டும். வேலை செய்யாமல் இருக்கும்போது இரண்டு கைகளும் ஆண்டவன் பாதங்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டிருக்க பயன்படவேண்டும். இல்லற வாழ்க்கையை ஆண்டவனிட்ட கடமை என்று சரியாகப் பக்தியுடன் நடத்தி, எல்லாம் ஈசன் பணி என்று மனதைப் பழக்கப்படுத்தி, பக்குவமடைந்த பின் துறவு பூண்டவர்கள் துறவுநிலையின் பயனைப் பெறுவார்கள். ஒரே பரம்பொருளின் தோற்றங்களே எல்லா உயிரும் என்கிற மெய்யுணர்வைப் பெறுவார்கள்.

பொதுப் பணி: சமூக சேவையில் ஈடுபடுவது மிக நல்ல யோசனை. ஆனால் முதலில் தெய்வ வழிபாடு செய்து தியானித்து உள்ளத்தைத் துப்புரவாக்கிக் கொண்டு பிறகு நீங்கள் தீர்மானிக்கிற வேலையில் இறங்குங்கள். புகழும், பெயரும் சம்பாதிப்பதை உத்தேசித்து இந்த வேலை சிறந்தது, அந்த வேலை சிறந்தது என்று அலையாதீர்கள். சகஜமாக நேரும் பணியில் ஈடுபடுங்கள். புகழாசையானது பொதுநலப் பணியாளர்களுடைய முயற்சிகளைச் சிக்கல் நேரிட்டபோது கோணல் மார்க்கங்களில் செலுத்தி விடும்.

“நான் பிறருக்காக இவ்வளவு பாடுபட்டேன், ஒன்றும் பலிக்கவில்லை” என்றிவ்வாறு பல தேச, சமுதாய பக்தர்கள் வருத்தப் படுவதைப் பார்க்கிறோமல்லவா? பாவி ஆசையானது எந்த நல்ல பணியையும் கெடுத்துக் குட்டிச் சுவராக்கி விடும். தேசசேவை செய்த உத்தமர்கள் புகழும் பெயரும் அடைந்திருக்கிறார்கள் என்பது உண்மை. ஆனால் அவ்வாறு புகழடைந்தவர்கள் அதற்காக வேலையில் புகவில்லை. அவர்களுடைய புகழின் இரகசியமும், வெற்றிக்குக் காரணமும் புகழை எதிர்பார்க்காமல் வேலை செய்ததேயாகும்.

பொதுநல வேலை வேறு; சுவாமி பூசை வேறு என்று எண்ணுவது தவறு. எல்லாம் ஆண்டவன் வழிபாடாகவே எண்ணி வேலையைச் செய்யவேண்டும். மகாத்மா காந்தியடைந்த வெற்றிகளின் ரகசியம் இதுவே என்று அவர் உறுதியாகச் சொல்லுகிறார். மனிதன் நடக்கும்போது, கூடவே நிழல் செல்வது போல் அவர் செய்து நடத்திய சகல வேலைகளிலும் ஆண்டவனுடைய நினைவை உள்ளத்தில் எப்போதும் நிறுத்தி வைத்தார். ஈசுவரனை எப்போதும் மனதில் வைத்துக் கொண்டு வேலை செய்வது பொதுப் பணிக்கு ஒரு இன்றியமையாத ஆசாரமாகும்.

அத்துவைதம்: மெய்யுணர்வாகாத அறிவுக்கும் உண்மையான ஞானத்துக்கும் மிகவும் வித்தியாசம் உண்டு. கானல் நீர் என்று கண்ட பிறகும் குடம் எடுத்துக்கொண்டு நீர் அள்ளப் போகமாட்டோம். பரம்பொருள் ஒன்றே உண்மையென்று அறிவு ஆராய்ச்சியைக் கொண்டு உறுதியாக முடிவு செய்தாலுங்கூட நம்முடைய உள்ளுணர்ச்சியில் அந்த முடிவு சரியான இடம்பெற்றுப் பதிவதில்லை. கண்ட உண்மையானது உயிரோடு ஒட்டாமல் தனித்து நிற்கிறது. படித்தும், வாதித்தும் முடிந்த முடிவு பொதிமாட்டுச் சமையாக நிற்கிறதேயொழிய உள்ளுணர்ச்சியாகவில்லை.

ஒருவன் அத்துவைத ஞானம் உண்மையில் அடைந்தால் அந்தச் சமயமே அவன் மெய்ப்பொருளுடன் ஒன்றுபட்ட நிலையை அடைய வேடுமல்லவா? காட்டில் நிலைப்

புலியைக் கண்டவுடன் பயங்கொண்டு நடுங்குவதுபோல் உண்மை ஞானம் அடைந்தவன் தட்சணமே ஆனந்தமேலிட்டுச் சமாதி நிலையை அடைவான். பேத உணர்ச்சி நீங்காமலிருந்தால் அடைந்த அறிவு பேச்சளவுதான்; ஞானனுபவம் அல்ல. கற்பூரம் எரிந்து போனபின் 'நான் எரிந்து ஒழிந்தேன், என்று சொல்லுவதற்குக் கற்பூரம் இருந்தால் தர்னே? அடைந்த அறிவைக் கொண்டு பக்தி செய்து ஆண்டவனை வழிபட்டால் மெய்யுணர்வு அடையலாம்.

ஆத்மிக ஞானவுரை: கீதா சாரம்

பகவத் கீதையென்பது பாரதயுத்தம் தொடங்கிய பேர்து குருகேஷத்திர யுத்த பூமியிலே பாண்டவ திலகனாகிய அருச்சுனனுக்கு ஸ்ரீகண்ணபிரானால் கூறப்பட்ட ஞானோபதேசம் ஆகும். பந்துக்களையும், பெரியோர்களையும் போர்க்களத்தில் கண்டபோது அருச்சுனனுக்கு எழுந்த மனக்கலக்கத்தைப் போக்குமுகமாக, பயனை எதிர்பாராத கடமையின் விசேடத்தை உரைக்கப் புகுந்தபோது ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எழுந்த குரு—சீட சம்பாஷணைகள் இந்து சமயசார ஞானோபதேசமாக முடிந்ததென்பது இதனை ஊகித்துப் படிப்பவர்களுக்கு விளங்கும்.

இந்நூல் கருத்து இந்து மதத்தை தழுவி ய அதிமுக்கியமான மதக் கோட்பாடுகளுள் ஒன்றாகும்—அத்து வைதிகள், வைஷ்ணவர்கள், சைவர்கள் ஆகிய எல்லோராலும் இது போற்றப்படுவதால் இதன் சிறப்பை இந்து சமயப் பொதுப் பொருளாகவே கொள்வர்.

பண்ணுறுபா நூரு யிரம்பெறுமா பாரதத்தின்
கண்ணுநற் கீதையெனும் கண்ணனருள்- எண்ணுமறை
உட்பொருளாய் ஒன்பிரம வித்தையுமாம் யோகநூல்
பெட்புறுவார்க் கில்லைப் பிறப்பு.

குருகேஷத்திரத்தில் அன்று நடந்த போர் போலவே நமது தேகமாகிய கேஷத்திரத்தில் நற்குணங்களுக்கும் தீய குணங்களுக்கும் என்றும் போர் நிகழ்கின்றது. அகங்காரத்தால் அகக்கண் குருடாகிய ஜீவன் ஞானக்கண் பெற்ற குருவை நோக்கி இந்த யுத்தத்தின் போக்கை அறிய விரும்புகிறான் என்பது உட்கருத்து.

1: கீதாசாரம்

1. உலகம் அழிவுடையது, சுகமில்லாதது என்ற அறிவும் வைராக்கியமும் துன்பத்தினின்றே தோன்றுவதால், ஞானோதயத்திற்குத் துன்பம் துணைசெய்வதாகும். அதனால் அருச்சுனனுடைய மனக்கலக்கம் யோக சாஸ்திரத்தின் முதற்படியாயிற்று.
2. ஆத்மா பிறப்பற்றது, மாறுதலில்லாதது, எங்குமிருப்பது, என்றுமுளது; கிழிந்துபோன வஸ்திரங்களை எறிந்துவிட்டுப் புதிய வஸ்திரங்களை மனிதன் தரிப்பதுபோல், பட்டுப்போன சரீரங்களை விட்டு ஜீவன் புது சரீரங்களில் புகுகிறான். இங்ஙனம் உண்மையை ஆய்ந்து உணர்ந்தாலன்றிச் சோகம் நீங்காது.
3. கருமத் தனாகளினின்றும் விடுவிப்பது நிஸ்காமிய கருமயோகம். யோகத்தின் லட்சணம் சமத்துவம், இந்தசமத்துவமே கரும யோகியின் சாமார்த்தியம்.
4. ஆத்மஞான மெய்தியவனுக்கு கர்மம் அனாவசியமாயினும், ஞானியும் ஈசுவரார்ப்பணமார்க்க கர்மம் செய்தல்வேண்டும். கர்மத்தில் அகர்மத்தையும், அகர்மத்தில் கர்மத்தையும் காண்பவன் முற்றுமுணர்ந்த ஞானி.
5. பக்தி, கர்மம், யோகம், ஞானம் இவற்றுள் ஒன்றோ பலவோ கூடிய யோகப் பயிற்சியின் மூலம், அழியும் வெளிச்சுகங்களை வெறுத்து, உள்முகப்பட்டு அழியாத ஆன்மசுகத்தை யடைந்து, சரீரம் விழுமுன்னரே திருவருள் அனுக்கிரகத்தால் பரமசாந்தி பெறுவதே ஜீவன் முக்தி.

6. அங்கிங் கெதைபடி எங்கும் நிறைந்திருக்கும் பகவான் ஆகாயத்தைப்போல் எங்கும் பரந்து, பற்றற்று, எல்லாவற்றிற்கும் உள்ளிருந்த போதிலும் எல்லாவற்றையும் கடந்தும் நிற்பவர் என்று உணர்தல் இறைத்தியானம்:
- 7: எல்லாக் கர்மத்தையும் இறைவனுக்கு அர்ப்பணம் செய்தலே உத்தம மார்க்கம். பகவானைப் பக்தியுடன் வழிபடுவோருக்கு புத்தி யோகத்தைத் தந்து அவனை அவர்கள் உள்ளத்தில் குடிகொண்டு ஞான விளக்கை ஏற்றிவைத்து அஞ்ஞான இருளைப் போக்க அருளுவான்.
- 8: விபூதி என்பது ஈசுவர சக்தி அல்லது பெருமை. பக்தி மார்க்கத்தில் பூசைகளின் முடிவில் பெறும் விபூதியின் பொருள் இறைவன் சக்தி பெறுதல் என்பதாகும்.
- 9: யோக மார்க்கம் இயலாத கட்டத்தில் ஒருவன் தன்னையே பகவானிடம் நிவேதனம் செய்து, எல்லாக் குறையும் அவனருளாலே நிறைவாக வேண்டுமென்று எல்லாவற்றையும் அவனிடம் ஒப்புவித்தலே முறை. —இம்முறை எல்லாவற்றிலும் எளியதாயினும், பயனிற் குறைவு பட்டதன்று.
- 10: ஞானத்தை எய்தும் வழிகள் அவரவர் நிலைக்குத் தக்கவாறு மாறுபடும்; ஆனால் அறியவேண்டிய உண்மையொன்றே. ஒரு சூரியன் உலகுக்கெல்லாம் ஒளி தருவது போல, ஒரே ஆத்மா உடல்தொறும் உயிராய் விளங்குகிறான். ஞானக் கண்ணால் இன்ஷண்மையைக் கண்டறிபவர்களே முத்தி எய்துவார்.
- 11: சத்து, ராட்சசம், தாமசம் ஆகிய முக்குணங்களின் இயல்பை உணர்ந்து, முக்குணக் கட்டினின்றும் விடுபடுதலே மோட்சம்.
- 12: எல்லா உயிர்களுக்கும் பிரகிருதியே தாய். புருஷோத்தமனே தந்தை. குணத்தால் சலியாது, செய்கைக

ளெல்லாம் பிரகிருதியால் செய்யப்படுகின்றன என்று தெளிவதே சாந்திக்கு முதற்படி.

13. இன்ப துன்பங்களையும், இகழ்ச்சி புகழ்ச்சிகளையும் ஒரு படித்தாய்க் கருதிச் செயலற்று நிற்பவன் குணத்தின்.
14. பிரமத்திற்கும், மோட்ச நிலைக்கும், சாசுவதமான தர்மத்திற்கும், பேரின்பத்திற்கும் பகவானே இருப்பிடம்.
15. ஜீவன் ஈஸ்வராம்சம். அவன் உடலினுள் புகும் போதும் உடலை விட்டுச் செல்லும் போதும், இந்திரிய வாசனைகளைச் சூட்சுமமாய்க் கவர்ந்து கொண்டே செல்கிறான். ஈசுவரனுடைய ஒளியின்றி ஜகத்துக்கும், ஜீவனுக்கும் பிரகாசமில்லை.
16. ஆசையுடன் கூடிய கர்மங்களை விடுதல் சந்நியாசம், சர்வ கர்ம பலனையும் விடுதல் தியாகம்.
17. பலனில் பற்றுடையோர்க்கே சுகமும் துக்கமும் பற்று விட்டவர்க்குச் சுகதுக்கமில்லை.

பாகம் IV

சைவ சமய ஒளி நெறி

(கருத்துத் தொகுப்பு)

சைவ சித்தாந்த விளக்கம்

மாணிக்கவாசகப் பெருமான் சிவபெருமானைப் பற்றிக் கூறும்போது, 'பந்தமும் வீடும் படைப்போன் காண்க' என்றருளிஞர். ஆன்மாக்களுக்குப் பந்த நிலையையும் முத்தி நிலையையும் உண்டுபண்ணுபவன் சிவனே என்பது அதன் கருத்து. அறிவும் செயலும் இயல்பாகவே அமைந்த ஆன்மாக்கள் அநாதியான கேவல நிலையில் மும்மல சம்மந்தத்தால் அறிவும் மாண்டு செயலும் மாண்டு கிடந்தன. (மும்மலங்களாவன: ஆணவம், கன்மம், மாயை என்பன.) அப்போது ஆன்மாக்களை எடுத்து வெளிப்படுத்தி, அவைகளின் இயல்பைப் பிரகாசிக்கும்படி செய்யச் சிவபெருமானே முன்வந்தனர். மாயாமலத்தை உடலாகவும் கரணங்களாகவும் உலகங்களாகவும் காரியப்படுத்தி, ஆன்மாக்களை அவற்றுட் புகுத்தினார். கன்ம மலத்தை நல்வினை தீவினைகளாகவும் புண்ணிய பாவங்களாகவும் சுக துக்கங்களாகவும் காரியப்படுத்தி ஆன்மாக்களை முற்கூறியவற்றை அனுபவிக்கும்படிச் செய்தார். கன்ம பலன்களை முனைந்து நின்று தளராது அனுபவித்தற்காக, ஆணவ மலத்தைத் தற்போத வழியில் உலவச் செய்தார்; அதாவது 'நான்' என்ற எண்ணம் எழும்பச் செய்தார். இவ்வாறு நிற்கும் நிலை ஆன்மாக்களின் (கட்டுப்பட்ட) பந்தநிலையாகும். இந்நிலையில் வரவர ஆன்மாக்களின் ஆணவமலத்தைத் தளரச் செய்து, நாளடைவில் மும்மல பந்தங்களையும் போக்கிச் சிவமேயாய் நின்றிடச் செய்வானும் சிவனேயாவான். இந்நிலை முத்திநிலை எனப்படும். ஆக, ஆன்மாக்கள் பந்தநிலையிலிருந்து முத்திநிலைக்கு ஏறுவது சிவனது அருட்செயலாலேயாகும்; தமது செயலாலன்று, இதன் காரணமாகவது, ஆன்மாக்கள் தம் இயல்பினாலேயே சுதந்திரமற்றவர்கள், சிற்றறிவினர்கள், பிரகாசமற்றவர்கள், மும்மல வசப்பட்டு உழலுபவர்கள். இவர்கள் மும்மலங்களாகிய பாசங்கள் நீங்கப்பெறுவதற்குப் பதியாகிய சிவபெருமானது அருளே பெருந்துணையாகும்.

சிவபெருமானது அருளைப் பெறுவதற்கு ஆன்மா முதன் முதலாகத் தனது இயல்பையும் தனக்கும் ஆண்ட

வனுக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தையும் அறிந்துகொள்ளல் வேண்டும். நம் உடலில் இருப்பது உயிர், அவ்வுயிரினுள் இருப்பது சிவம். நம்முயிர்க்கும் உடலுக்கும் உள்ள சம்பந்தமே போன்றது, சிவபெருமானுக்கும் நம்முயிராகிய ஆன்மாவுக்கும் உள்ள சம்பந்தம். உடம்பிற்கு இட்ட பெயரால் அழைக்கும்போது உயிர் ஏன் என்கிறது; அதனால் உயிர் உடலோடு கலந்து வேறுபாடின்றி நிற்கின்றது என்பது விளங்குகிறது. இது போல், இறைவனும் உயிர்களிடத்துப் பேதமின்றிக் கலந்து நிற்கின்றான். ஆயினும் உயிர் உடலாகாது; உடல் உயிராகாது; அதுபோல் உயிரிடத்து இறைவன் கலந்திருப்பினும் சிவன் ஆன்மாவாகான், ஆன்மா சிவனாகான் எவ்வாறெனில், சிவன் உயிராகவும், உயிரின் வேராகவும் நிற்பான்; ஆனால் ஆன்மா சிவனாகவும் சிவனின் வேராகவும் நிற்கமாட்டான். இவ்வாறு சிவனது இயல்பையும் உயிரினது இயல்பையும் வெவ்வேறாக அறிதல்வேண்டும். உயிர் இல்லாதபோது உடலிற்கு இருப்பும் செயலும் இல்லை. இதுபோல் ஆன்மாவின் இருப்பிற்கும் செயலுக்கும் அதற்கு உயிராயுள்ள சிவனே ஆதாரம் ஆவான். இன்னொரு உவமானமும் இதை நன்கு விளக்கும். கண்ணில் கண்ணொளி (பார்க்கும் திறமை) இருந்தாலும், சூரியனது ஒளியின்றிக் கண் ஒரு பொருளைக் காணமாட்டாது; சூரியனது ஒளி கண்ணொளியோடு கலக்கும்போது ஒருபொருளைக் கண் காணுகிறது; அது போல், ஆன்மா அறிவோடு சிவன் கலந்து நின்றே ஆன்மா அறிவைப் பிரகாசிக்கச் செய்கிறான். அன்றியும், கண்ணொளி சூரிய ஒளியோடு கலந்துள்ளபோதும், கண் தானாகவே ஒரு பொருளை அறியும் தன்மையுடையதன்று; ஆன்மா அறிவு கண் ஒளியில் உடனிருந்து அறியச் செய்யும்போதே கண் ஒரு பொருளை அறிகின்றது. அதுபோல் ஆன்மா அறிவைச் சிவன் பிரகாசிக்கச் செய்யினும் அந்த ஆன்மா ஒன்றைத் தானே அறியும் திறமையுடையவனாகான்; ஆன்மா போதத்தில் நிம்மலபோத சொருபனாகிய சிவன் உடனாய் ஒன்றித்து நின்று எப்பொருளையும் அறியச்செய்கிறான். ஓர் ஆன்மாவின் அறிவைப் போன்ற அதன் இச்சையும் கிரி

யையும் சிவனது இச்சை கிரியைகளைச் சார்ந்தே உண்டா கின்றன. இந்த உண்மையை அனுபவமாக அறிவதே முக்திநெறியாகும். அந்த நெறியைப் பின்பற்றுவார்க்குப் பழவினைகள் ஒழியும், சித்தமலம் அற்றுவிடும், அவர்கள் சிவமயமாகிச் சிவானந்தப்பேற்றை அடைவார்கள்;

பெறுதற்கரிய இப்பேற்றைப் பக்திநெறியால் அடைய லாகும். சிவபெருமான் ஆன்மாவோடு கலந்திருத்தல் அவனருளாலன்றி வேறில்லை. ஆகவே அவனது அருளை வியந்து அதனையே நாடி இயன்றவாறு அவனுக்கென்றே தொண்டு வகைகளை அன்போடும் வைராக்கியத்தோடும் அயராது செய்வதே பக்திநெறி எனப்படும். அகங்காரம் போனாலன்றிச் சிவன்பால் அன்பு உண்டாகாது. அது போவதற்குச் சாதனங்களாவன: சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கும். அவற்றுள் சரியை யாவது: சிவபெருமானது கோயில் தலத்தை அலகிடல், திருமெழுக்குச் சாத்தல், வழிபாட்டுக்காகப் பூக்கொய்தல், பூமாலை கட்டுதல், புகழ்ந்து பாடல், திருவிளக்கிடல், திருநந்தவனம் செய்தல் முதலிய தொழில்களை அன்போடு செய்தலாகும். கிரியையாவது: வாசனைத் திரவியம், தூபம் தீபம் தீர்த்தம் புஷ்பம் பஞ்சகவ்வியம் பஞ்சாமிர்தம் ஆகிய பூசைக்குரிய பொருள்களைக் கொண்டு பஞ்சசுத்தி செய்து, உட்பூஜை புறப்பூஜை அக்கினி கார்யம் முதலியவற்றை விதிப்படி செய்தலாம். யோகமாவது: முக்குணங்களையும் ஐம்புலன்களையும் அடக்கி, மூலவாயுவை எழுப்புகின்ற இடைபிங்கலை என்னும் நாடிகளை அடைத்துச் சுழிமுனை வழியைத் திறந்து, நடனச் சிலம்போசையுடன் சென்று, பஞ்சாட்சுரம் ஏகாட்சரமாம் தன்மைகண்டு, அருளைத் தரும் புறவெளியிலே புகுந்து அழுந்தியிருத்தலேயாம். ஞானமாவது: பலநூல்களையும் ஆராய்ந்து, பதி பசு பாசம் என்னும் மூன்று தத்துவங்களின் இலக்கணங்களைத் தெளிந்து, பண்டை வினையின் பயனாக வந்த சிற்றறிவு முற்றும் நீங்கி, பேரறிவாகிய சிவஞானம் விரிந்து தோன்றும் மனதைப் பெறுதலேயாம்: சரியை முதலிய நான்கும் நான்கு படிகளாகும்; அவை முறையே அரும்பு மலர் காய்

கனி போலாகும் என்பர் தாயுமானவர். அன்போடு சரியை முதலியவற்றைச் செய்து வரும்போது, சிவபெருமானுக்கும் நமக்கும் ஓர் உறவை ஏற்படுத்திக்கொள்ளுதல் அன்பைப் பெரிதும் வளர்க்கும். இம்முறைப்படி சரியை முதலிய நான்கு படிகளும், தாசமார்க்கம் ஸத்புத்ரமார்க்கம், ஸஹ்மார்க்கம், ஸன்மார்க்கம் எனப்படும். தாசமார்க்கமாவது: இறைவனை ஆண்டாகுவும் நம்மை அடிமையாகவும் கருதி வழிபடுதல்; இதை உலகிற்கு எடுத்துக் காட்டியவர் திருநாவுக்கரசர். ஸத்புத்ர மார்க்கமாவது: இறைவனைத் தந்தையாகவும் நம்மைக் குழந்தையாகவும் நினைந்து வழிபடுதல்; இதை உலகில் நிலைநாட்டியவர் திருஞான சம்பந்தர். ஸகமார்க்கமாவது: இறைவனை நமக்கு தோழனாகக் கருதி வழிபடுதல்; இதை விளக்கியவர் சுந்தரர். சன்மார்க்கமாவது: இறைவனை ஆன்மாவுக்கு உயிராய் நினைந்து வழிபடுதல்; இந்த ஞானமார்க்கத்தில் நின்று அதனை உலகிற்குப் போதித்தவர் மாணிக்கவாசகர். இந்நான்கு நெறிகளில் ஒன்றைமட்டும் பின்பற்றினாலும் முடிவில் உயர்ந்த ஞானம் உதிக்கப்பெற்றுச் சிவானந்தப் பேறும் முக்தியும் பெறலாகும்.

தனு கரண புவனங்களைப் படைத்தளிக்கப்பெறும் ஆன்மாக்கள் சன்ன மரணங்கட்கு உட்படும்போது, அவர்களைச் சிவபெருமான் சிறிது சிறிதாகப் பக்குவப்படுத்தி உயர்த்தியருளுகிறான். அவர்கட்கு அகங்கார மமகாரங்கள் குறைந்து வரும்பொழுட்டு முதன் முதலாக அவர்களது இன்ப துன்பங்களைப் பெருக்கி, அவ்விரண்டினுள்ளும் மாறி மாறி உழலும்படி செய்கிறான். இதனால் ஆன்மாக்கள் நாளடைவில் சலிப்படைந்து, சுகம் வரும்போது பெரிதும் மகிழ்ச்சியடையாமலும், துக்கம் வரும்போது மனம் துடியாமலும் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். சுகத்தில் விருப்பும் துக்கத்தில் வெறுப்பும் வரவரக்குறைய, முடிவில் சுக துக்கங்களைச் சமமாகப் பாவித்தலாகிய நிலை அவர்கட்கு வருகின்றது; இது இருவினை யொப்பு என்றும் நிலையாகும். இதன் பின் இவ்வின்ப துன்பங்கள்

வந்த வழியை நாடும்படி ஆன்மாக்களைச் செய்து, அவ்வாறு நாடும்போது, உள்ளம் முதலியவைகள் நல்வினை தீவினைகளாகிய கன்ம வசப்பட்டு உழன்றமையே காரணம் என்ற உணர்ச்சியைப் பெருமான் உண்டாக்குகின்றான். அவ்வுணர்ச்சி வந்தபின், கன்ம மலத்தின் வழியே மனம் முதலியவைகளைச் செல்லவிடாது, இன்ப துன்பங்களை மாற்றும் நல்ல கன்மங்கள் எவைகளோ அவைகளைச் செய்யவேண்டும் என்ற அவாவை உண்டாக்குவான். இது உண்டாதலே மலபரிபாகம் என்னும் நிலையாகும். அதன்பின் சிவபெருமான் தானே அவர்கட்குக் குருவாய் வந்து தீக்ஷயருளி சிவஞானம் உணர்த்துவான். அப்போது பக்குவமடைந்த ஆன்மாவிலே திருவருள் பதிகின்றது; இது சத்திநிபாதம் எனப்படும்.

இவ்வாறு திருவருள் பதியப் பெற்றார்க்கு எடுத்துரைக்கப்படும் உண்மைகள் ஐந்தாகும். (1) சித்வடிவமாகிய சிவத்தை அடைதற்குரிய சாதனங்கள். இவை சரியை கிரியை யோகங்களாம். (2) இச்சர்தனங்களால் ஞானத்தினை உணரும் முறை. ஞானமாவது, இந்திரியங்கள் வேறு ஆன்மா வேறு என்று அறியப்பெற்று, அவ்விந்தி திரியங்களின் பற்றற்று அவ்வுண்மையை உணர்தல்; (3) ஞானம் உணர்ந்ததன் பயனாக ஆன்மசுத்தி பண்ணல். அதாவது, சிவபெருமான் நமது உள்ளம் முதலிய பாச அறிவானும் அறியப்பட்டவனல்லன், அப்பாச அறிவுக்கு உட்பட்ட பசுவாகிய நமது அறிவானும் அறியப்பட்டவனல்லன். அவன் வாக்கு மனத்திற் கோசரமாய் நிற்பவன் என்று உணர்தல்; பின் அந்த ஞானத்தினால் பாச அறிவோடும் சாராது, பசு அறிவாகிய தன்னறிவிலும் நில்லாது, பதியறிவை நாடி நின்றல். அப்போது ஆசிரியன் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை உபதேசிக்க, அதன் பொருளைச் சிந்தித்து அதன் பயனாகத் தன்னைச் சுத்தமாக்கிக்கொள்ளல். (4) ஆன்ம சுத்திக்குப் பின் பரமேச்வரனது ஸ்ரீபாதங்களை அணைதல். அதாவது, ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரச் சிந்தனையால், நாம் சிவன் வசமாயுள்ளோம், நமது செயல் யாவும் அவனருளின் வழி

நின்று செய்யும் செயல்களே என்பதை உணர்ந்து நாம் இறைவனோடு ஏகனாகி நிற்க முயலுவோம். அப்போது மனம் முதலியவைகள் பாச இன்பங்களைப் பழக்கத்தின் பயனாக விரும்பிச் செல்லாதிருத்தற்காக, அவைகளை இறைவனது பணியில் ஈடுபட்டிருக்கச் செய்தலாம். (5) பதியைக் கண்டு வழிபடுதல், அதாவது நமது இச்சை நானக்கிரியைகள் இறைவன் வழிப்பட்டு, அவனிடத்தும் அவனடியாரிடத்தும் இவனது வடிவத்தினிடத்தும் செல்லுமாறு செய்தலாம். அவ்வாறு செய்யப்பெறின் நமது உள்ளம் முதலிய அனைத்தும் ஒன்ற உருகவந்து, அவன் நம்முடனும் நாம் அவனுடனும் கலந்து பேரின்பத்தில் மூழ்கி வாழலாம்.

உள்ளம் உருகுதலைச் செய்தற்கு நல்ல சிவயோகம் வேண்டும். சிவயோகத்தை முறையாகப் பழகுவதனால், காண்பான் காட்சி பொருள் என்னும் முப்படியும் கடந்த நிலை வரும்; கரணச் சேட்டையும் தற்போதச் சேட்டையும் ஓயும்; அப்போது ஆன்மாவின் காட்சி உண்டாகும்; பின்னர் நம் ஆன்மாவையே உடம்பாகக் கொண்டு சிவபெருமான் வாழ்வது உணரப்படும்; அதாவது, அறிவிற்குள் அறிவாய் விளங்கும் பேரறிவே சிவன் என்ற உணர்ச்சி உண்டாகும். நம் ஆன்மாவுக்கு அவன் எஜமானனாயுள்ள நிலைமையை அறிதலும், அவனை வணங்கும் தன்மை உண்டாகும்; அப்போது நம்மிடத்து ஊற்றெனப் பெருகும் அன்பால் அவனை நீராட்டுதலும், அந்த அன்பின் முதிர்ச்சியால் ஆனந்த வடிவாகிய நம்மை மலராக்கி அம்மலரை அம்மலரின் மணம்போல உறையும் சிவபெருமானுக்கு இட்டுச் செய்யும் பூசை நடைபெறும். இதனால் தற்போதம் அடங்கிவிட அவ்விடத்தே திருச்சிலம்போசை கேட்கும். அந்த ஓசைவழியே செல்ல, சிதாகாசத்திலே நடராஜப் பெருமானது தரிசனம் உண்டாகும். அவனைக் கண்டு தொழுது அவனது அருளை மறவாதிருக்கவே அந்த இறைவன் அடியாரது உள்ளத்தில் புகுந்து அதனை உருகச் செய்து, ஆன்மாவையும் கரணங்களையும் சிவமாக்கியருளுவான். அப்போது சிவானந்த அமுதமே சதா பெரு

கிக் கொண்டிருக்கும். இந்நிலையிலுள்ள அடியார்களிடத் துத் தமக்கென ஒரு செயலும் நிகழாது; எல்லாம் சிவச் செயல்களேயாகும். அவர்கள் உடம்புடையராயினும், அவ் வுடம்பால் அனுபவிக்கும் இன்பமும் பேரின்பமாகும். அவர் சென்ற நெறியெல்லாம் செந்நெறியாகும். அவர் செய் தனவெல்லாம் அவச் செயலாகாது தவச்செயலாகும். இச் சிவஞானிகளின் அன்பின் பெருமையை உலகத்தார் அறியு மாறு இறைவன் தனது அருட்செயல்களையெல்லாம் அவர் கள் வாயிலாகவே அவர்கள் செய்தனவாகவே ஆக்கியருள் வான். அன்பேசிவமாகும்; மெய்யன்பு மூலமாகத் தற்போ தம் இவ்வாறு முற்றும் ஒழிந்து சிவபோதமே எப்பொழு தும் குடிகொண்டிருக்கப்பெறும் நிலையே முத்திநிலையாகும்.

சைவத் திருமுறைகள்

முதல் முன்று திருமுறைகள்

சைவ சமயத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டு. முதல் முன்றும் பாடியவர் சம்பந்தர். ஞானசம்பந்தர் ஏறத்தாழ 300 பதிகங்களைப் பாடியுள்ளார். ஒவ்வொரு பதிகமும் பத்து அல்லது பதினொரு பாக்களைக் கொண்டது; பதிகங்கள் அக்கால வழக்கிலிருந்த இந்தளம், குறிஞ்சி முதலிய பண்களில் பாடப்பட்டன. ஒவ்வொரு பதிகத்திலும், அப் பதிகம் பாடப்பெற்ற ஊரின் இயற்கையமைப்பு, அவ் லூர்க் கோவிலில் உள்ள சிவபெருமானின் சிறப்பு, அவனை அடைவதால் பெறத்தகும் பயன், இராவணன் கயிலையைப் பெயர்த்துத் துன்பப்பட்டமை, சமணர்-பௌத்தர் வரவு என்பன பெரும்பாலும் இடம் பெற்றிருத்தல் காணலாம்.

“போதியர்கள் பிண்டியர்கள் போதுவமு
வாதவகை யுண்டுபலபொய்
ஓதியவர் கொண்டுசெய்வ தொன்றுமிலை
நன்றதுணர் வீருரைமினே
ஆதியெமை யானுடைய அரிவையொடு
பிரிவிலி அமர்ந்தபதிதான்
சாதிமணி தெண்டிரைகொணர்ந்துவயல்
புகளறிகொள் சண்பைநகரே”

சம்பந்தர் பாடல்களில் தலங்களின் இயற்கையழகு, பல வரலாற்றுச் செய்திகள், இசை, நடனம், சமணர் பௌத்தர் பற்றிய செய்திகள், தமக்கு முன்னிருந்தவரும் தம் காலத்தவருமான நாயன்மார் பற்றிய குறிப்புக்கள், பலவகைச் சிவனடியாரைப்பற்றிய குறிப்புக்கள், தம்முடைய வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள், கோவில்களில் நடைபெற்ற விழாக்கள், வழிபாட்டு முறைகள், புராணக்கதைக் குறிப்புகள், சைவசமயக் குறிப்புக்கள் முதலியவற்றைக் காணலாம். தலத்தின் இயற்கையழகை விளக்கும் பாடல்களில் செடிகள், கொடிகள், மரங்கள், மலர்கள் யாவும்

குறிக்கப்பட்டுள்ளமை, சம்பந்தரது கவனிக்கும் ஆற்றலையும், இயற்கை அழகை அநுபவிக்கும் மனப்பண்பையும் நன்கு விளக்கும். சம்பந்தர் காலத்தில் சீர்காழிகடலருகில் இருந்தது, நாகை சிறந்த துறைமுகப் பட்டினமாக இருந்தது என்பன பேர்ன்ற வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் பல அவர் திருப்பதிகங்களில் காணப்படுகின்றன. அவர் காலத்தில் மறையவர்கள் மிகுதியாக வாழ்ந்த தலங்கள் எவை என்பதையும் வேறுபல பொதுக் கருத்துக்களையும் அவர் பாக்கள் தெரிவிக்கின்றன. அவர் காலத்தில் பல ஊர்களில் இருந்த கோவில்கள் தனிப்பெயர் தாங்கி இருந்தன என்பதையும் நாம் பல பாக்களால் அறியலாம். செங்காட்டங் குடியில் கணபதிச்சரம் என்ற கோவிலும், ஆலூரில் பகபதிச்சரம் என்னும் கோவிலும், நாரையூரில் சித்தீச்சரம் என்ற கோவிலும், மயிலாப்பூரில் கபாலீச்சரம் என்ற கோவிலும், இவ்வாறே பல ஊர்களில் வேறு வேறு பெயர்கொண்ட கோவில்களும் இருந்தன.

அப்பர் திருமுறைகள்

அப்பர் பாடல்களும் ஏறத்தாழ மூவாயிரத்துக்குமேற்பட்டவை. சம்பந்தரைப் போலவே அப்பரும் தம்காலத் தவரும் தமக்கு முற்பட்டவருமான நாயன்மார் செய்த திருப்பணிகளைத் தம் பாடல்களில் குறித்துள்ளார். இவர் பாக்களிலும் சம்பந்தர் பாக்களிலிருந்து அறியப்படும் இசை, நடனம் முதலிய பலவகைச் செய்திகளையும் நிரம்ப அறியலாம். மைலாப்பூர் இவர்காலத்தில் சிறந்த துறைமுகப்பட்டினமாக இருந்தது. பல்லவ மகேந்திர வர்மன் இசை, நடனம், நாடகம் இம்முன்றையும் வளர்த்தவனாதலால், அவன் காலத்தில் வாழ்ந்த அப்பருடைய பாடல்களில் இசை, நடனம் பற்றிய குறிப்புக்கள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. சமணரைப் பற்றிய குறிப்புக்களும் இவர் பாடல்களில் பலவாகக் காணப்படுகின்றன. சம்பந்தரைப் போலவே இவர் ஊர்ப்பெயரும் அவ்வூர்க் கோயிற் பெயரும் புதியனவாகப் பல இடங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். சீர்காழிக் கோவிலைப் புள்ளினங்கள் ஏந்தின கதை

போன்ற மிகப்பல புராணக்கதைகள் (Mythologies) இவர் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. இரும்புதல், பேரூர் தஞ்சைத் தளிக்குளம், இடவை, காம்பீலி, எழுமூர் முதலிய பல வைப்புத் தலங்கள் இவரால் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. பள்ளி என்று முடியும் சிவத்தலங்களும், வீரட்டம், குடி, ஊர், காடு, வாயில், மலை, ஆறு, குளம், களம் என முடியும் தலங்களும் இவரால் தொகைப்படுத்திக் குறிக்கப்படுகின்றன. இப்பெரியார் சூலைநோயால் வருந்தியது முதலிய தம் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றைத் தம் பதிகங்களிற் பாடியுள்ளார்; தாம் கண்ட விழாக்களைப்பற்றிய விவரங்களைப் பல பதிகங்களில் கூறியுள்ளார். அடியார் மலரும் நீரும் கொண்டு கோவில் செல்லுதல் 'வாழி-போற்றி' என்று இறைவனை ஏத்துதல், அகநெகிழ்ச்சியோடு கோவிலுக்குச் செல்லுதல், சிலர் பாடிக்கொண்டே கோவிலுக்கு வருதல், ஆடவரும் பெண்டிரும் கோவிலை வலம் வருதல், பாடுதல், பணிதல், மூன்று சந்தி வணக்கம் முதலிய வழிபாட்டு முறைகள் இவரால் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளன.

“நிலைபெறுமா நெண்ணுதியேல் நெஞ்சே நீவா
 நித்தலுமெம் பிரானுடைய கோவில் புக்குப்
 புலவர்வதன்முன் அலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டுப்
 பூமலை புனைந்தேத்திப் புகழ்ந்து பாடித்
 தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்துமாடிச்
 சங்கரா சயபோற்றி போற்றி யென்றும்
 அலைபுனல்சேர் செஞ்சடையெம் ஆதி யென்றும்
 ஆரூரா என்றென்றே அலறா நில்லே.”

என்பன போன்ற அப்பர் கூறும் அறிவுரைப் பாடல்கள் பலவாகும். அவை படித்து இன்புறற்பாலன.

ஏழாம் திருமுறை

இத்திருமுறை ஏறத்தாழ ஆயிரம் பாடல்களைக் கொண்டது. அப்பரது பிரசார வன்மையால் தொண்டைநாடு சைவ நாடாக மாறியது; சம்பந்தரது தொண்டினால் பாண்டியநாடு சிவமணம் கமழும் நாடாக மாறியது. ஆதலால் சமணமும் பௌத்தமும் வலி குன்றிவிட்டன. அதனால்

அப்பர் சம்பந்தர்க்கு ஏறத்தாழ நூறு ஆண்டுகள் கழித்து வந்த சுந்தரர்க்குப் புறச்சமய எதிர்ப்புத் தோன்றவில்லை. ஆதலின், அவர் பாக்களில் புறச்சமயக் கண்டனம் மிகுதியாக இல்லை என்பது கவனிக்கத்தக்கது, அப்பர் சம்பந்தர் சென்ற நெறியைப் பின்பற்றியே சென்றவராதலால் சுந்தரர் பாக்களிலும் பல இடங்களைப் பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் முதலியன காணப்படுகின்றன. ஆயின், தம் கால வரலாற்றுக் குறிப்புக்களை மிகுதியாகத் தரும் சிறப்பு இவர்பால் காணப்படுகிறது.

“கூடா மன்னரைக் கூட்டத்து வென்ற
கொடிறன் கோட்புலி
மண்ணுலகம் காவல் கொண்ட உரிமையால்
பல்லவர்க்குத் திறைகொடா
மன்னவரை மறுக்கஞ் செய்யும் புலியூர்ச்சிற
றம்பலத்தெம் பெருமான்”
“கடல்கூழ்ந்த உலகெல்லாம் காக்கின்ற பெருமான்
காடவர்கோன் கழற்சிங்கள் அடியார்க்கும்
அடியேன்”

என்பன போன்றவை வரலாற்றுச் சிறப்புடையன.

மருகல் நாட்டு மருகல், கொண்டல்நாட்டுக் கொண்டல், மிழலை நாட்டு மிழலை, வெண்ணிநாட்டு மிழலை என்றோர் போன்ற தொடர்கள் இவர்காலத்திருந்த நாட்டுப் பிரிவினையை நன்குணர்த்துதலோடு, இவரது நாட்டு அறிவையும் நன்கு விளக்குவனவாகும். இவர்தம் காலத்துச் சேர, சோழ, பாண்டிய, பல்லவ வேந்தர் நால்வர்க்கும் நண்பராக இருந்தார்; ஆகையால் தமிழகம் முழுமையும் சுற்றிப் பார்க்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றார். பல தலங்கள் இருந்த நிலையையும், கோவில்கள் சிறப்புற்றிருந்த நிலையையும் இவர் பாடல்கள் நன்கு தெரிவிக்கின்றன. இவரால் குறிக்கப்பட்டுள்ள வைப்புத் தலங்கள் பல அப்பர், சம்பந்தரால் குறிக்கப்படாதவை. எனவே அவற்றுள் -பல தாழையூர், தக்கனூர், தண்டன் தோட்டம், தென்னூர், தஞ்சாக்கை, தெள்ளாறு முதலியன அப்பர், சம்பந்தர்க்கு

குப் பின்னும் இவர்க்கு முன்னும் ஏற்பட்டனவாதல் வேண்டும். இவர் மனைவியர் இருவரைப் பெற்றவர். இவர் வரலாறு முழுதும் இவர் பதிகங்களில் அறியப்படுகின்றது. இவர் இறைவனைச் சகமார்க்கத்தில் (நண்பர் முறையில்) வழிபட்ட அடியாராவர். இவர் சிவனை நோக்கி அஞ்சாது கூறும் சொற்கள் இவரது பக்தியின் அழுத்தத்தை நன்கு விளக்குகின்றன.

“பரவைக்கும் எனக்கும் பற்றாய பெருமானே”

“பரவைக்கும் சங்கிலிக்கும் எனக்கும் பற்றாய பெருமானே”

என்று இவர் பாடியுள்ள தொடர்கள், இவரது உண்மைக்காதல் வாழ்வினையும் சிவநெறிப் பற்றையும் செவ்விதின விளக்குவதாகும். இவருடைய பாடல்கள் பல, செந்தமிழ் இன்பம் தோய்ந்தவை. இயற்கை வருணனை நிறைந்த கீழ்வரும் வரிகளைக் காண்க:

1. “மண்டபமுங் கோபுரமும் மாளிகை சூழிகையும் மறையொலியும் விழவொலியும் மறுகுநிறை வெய்திக் கண்டவர்கண் மனங்கவரும் புண்டரிகப் பொய்கைக் காரிகையர் குடைந்தாடுங் கலையநல்லூர்கானே.”
2. “தெற்றுகொடி முல்லையொடு மல்லிகைசெண்பகமுந்திரைபொருது வருபுனல்சேர் அரசிலின்தென்கரை கற்றினன் கரும்பின்முனை கறிகற்கக் கறவை [மேல் கமழ்கமுநீர் கவர்கழனிக் கலய நல்லூர் கானே”

இம்மூவர் அறிவுரை

இம்மூவரும் சைவசமயப் பொதுமக்களுக்குக் கூறிய அறிவுரைகள் யாவை? “சமண-பௌத்த நூல்கள்பொய்ந் நூல்கள். அவற்றை நம்பாமல் சிவனை வழிபடுங்கள்; தீவினை அற்று நன்மை அடைவீர்கள்; திருப்பதிகங்களைப் பாடிப் பயன் பெறுங்கள்; எவரும் ஐந்தெழுத்தோதி மேன்மை பெறலாம். ஐந்தெழுத்தே நல்ல துணை; ஐம் பொறிகளையும் அடக்குங்கள்; மனத்தை ஒருவழிப்படுத்தி இறைவனை நினையுங்கள்; சிவனைக் காண்பீர்கள்; புலனடக்கம் கொண்டு மனதை ஒருவழிப்படுத்த வல்லவர் சிவப்

பேறு பெறுவர்'' என்பன இவர்தம் அறிவுரைகளாகும். சம்பந்தரது திருக்கோடிகா திருப்பதியமும், நெஞ்சுக்கு அறிவுறுத்தும் முறையில் பாடப்பட்ட அப்பரது ஆருர்த் திருத்தாண்டகமும், மக்களுக்கு ஏற்ற சமய அறிவுரைகளாகக் கொள்ளற்பாலன. பல பதிகங்களில் கோவில் வழி பாடு, கோவில் தொண்டு செய்தல், தலயாத்திரை, அடியார் கூட்டுறவு அடியார்க்கு உணவளித்தல் என்பனவும் வற்புறுத்தப்பட்டுள்ளன.

எட்டாம் திருமுறை

மணிவாசகர் பாடிய திருவாசகமும், திருக்கோவையாரும் எட்டாம் திருமுறை எனப்படும். இவர் காலத்துப் பாண்டிய மன்னன் சிறந்த சிவபக்தன். அவன் இரண்டாம் வரகுணன் என்பது அறிஞர் பலர் கருத்து. மணிவாசகர் காலத்தில், சங்கரரது அத்வைதக்கொள்கை நாட்டில் மிகுதியாகப் பிரசாரம் செய்யப்பட்டதுபோலும்! இவர் அதனைத், "மிண்டிய மாயாவாதம் என்னும் சண்டமாருதம் சுழித்தடித்து ஆர்க்கிறது" என்று குறித்துள்ளார். பெண்கள் பலவகை வினையாட்டுக்களின்போது இறைவனுடைய சிறப்பியல்புகளைப் பலபடியாக எடுத்துக் கூறி ஆடுவதாக இவர் பாடியுள்ளார். அவ்வினையாட்டுக்கள் (1) அம்மாணை, (2) பொற்சண்ணம்இடித்தல், (3) தும்பியாடல், (4) தெள்ளேணம் கொட்டல், (5) சாழல், (6) திருப்பூவல்லி கொய்தல், (7) உந்திபறத்தல், (8) தோள் நோக்கம் ஆடல், (9) ஊசலாடல் என்பன. இவகை வினையாட்டுக்களில் இறைவன் புகழைப் பாடியாடுதல் சம்பந்தர் காலத்திலும் இருந்தது என்பது சம்பந்தர் பாக்களால் தெரிகிறது.

திருவாசகம்

முதல் ஏழு திருமுறைகள் பண்ணோடும் தாளத்தோடும் பாடத்தக்கவை. ஆயின், திருவாசகப் பாடல்களுள் பெரும்பாலான அத்தகையவையல்ல. முன்னவற்றுள் சமயப் பிரசாரம் காணப்படும். திருவாசகத்தில் அது காணப்பெறுது; மாணிக்கவாசகர் எங்ஙனம் உழன்று உழன்று இறைவனது அருளைப் பெற்றார் என்பதே இந்நூலிற்

கர்ணப்படுவது. இது படிப்பார் உள்ளத்தை உருக்கும் தன்மை வாய்ந்தது. “உன் குறைகளை ஒப்புக்கொண்டு கடவுளுக்கு முன் அழு; அவனை அடையலாம்” என்பதே திருவாசத்தின் உயிர்நாடிப் பகுதிகளில் ஒன்று. இங்ஙனம் தம் குறைகளை உள்ளவாறு உணர்ந்து வருந்திக் கடவுள் முன் அழுதல் என்பது எல்லோர்க்கும் எளிதில் இயல்வது அன்று. “கடவுளிடம் என்றும் இறவாத காதல் பெற விரும்பும் பக்தன், அன்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட மெய்யடியாருடன் தொடர்ந்து பழகவேண்டும்” என்பது சைவ சித்தாந்தக் கொள்கைகளுள் ஒன்று. இதனைச் சிவ ஞானபோதம் 12-ஆம் சூத்திரம் நன்கு வற்புறுத்துகிறது. மாணிக்கவாசகர் இத்தகைய அடியார் குழாத்தில் தம்மை வைக்குமாறு இறைவனை வேண்டுகிறார். இவ்விரண்டும் திருவாசகத்தின் உயிர்நாடி என்று கூறலாம்.

திருக்கோவையார்

ஆன்மாவாகிய தலைவன் கடவுளாகிய தலைவியைப் பல சோதனைப் படிக்களைக் கடந்து கூடுதலே திருக்கோவையார் என்னும் நூலிற் குறிக்கப்படும் பொருளாகும். பாக்கள் இனிமையும் பொருளாழமும் உடையவை.

ஒன்பதாம் திருமுறை

இதனில் திருமாளிகைத் தேவர் முதலிய ஒன்பது அடியார்கள் பாடிய பாக்கள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு பாவும் ‘திரு இசைப்பா’ எனப்படும். திருமாளிகைத் தேவர் திருவிடைமருதூர் மாளிகை மடத்தைச் சேர்ந்தவர். இவர் தில்லையைப் பற்றிய நான்கு இசைப்பாக்கள் பாடியுள்ளார்.

சேர்தனார் திருவீழிமிழலை, திருவாவடுதுறை, திருவிடைக்கழி ஆகியவற்றின்மீது மூன்று திருவிசைப்பாக்களும், தில்லைமீது திருப்பல்லாண்டும் பாடியுள்ளார்.

கருவூர்த்தேவர் முதலாம் இராசராசன் காலத்தவர். இவர் சமாதி பெரியகாவில் திருச்சுற்றில் இருக்கிறது. இப்பெரியார் தில்லை, திருக்களந்தை-ஆதித்தேசுவரம், கீழ்க்

கோட்டுர் - மணியம்பலம், திருமுகத்தலை, திரைலோக்கிய சுந்தரம், கங்கைகொண்ட சோழேச்சரம், திருப்புவணம், திருச்சாட்டியக்குடி, தஞ்சை-இராசராசேச்சரம், திருவிடை மருதூர் ஆகிய பத்துத் தலங்கள்மீது பத்துத் திருவிசைப் பாக்கள் பாடியுள்ளார்.

பூந்துருத்தி நம்பி காட நம்பி என்பவர் திருப்பூந்துருத்தியைச் சேர்ந்தவர். இவர் திருவாரூர், தில்லை என்னும் இரு பதிகள் மீது இரண்டு திருவிசைப் பாக்கள் பாடியுள்ளார். இப்பெரியார் கணம்புல்லர், கண்ணப்பர், திருநாவுக்கரசர், சம்பந்தர், சுந்தரர், சேரமான் பெருமாள் ஆகிய நாயன்மாரைத் தம் பாக்களில் பாராட்டியுள்ளார்.

கண்டராதித்தர் முதற் பராந்தக சோழன் புகனார்: இவர் தில்லையைப்பற்றி ஒரு திருவிசைப்பா பாடியுள்ளார்; அதனில் தம் தந்தை சிற்றம்பலத்தைப் பொன்வேய்ந்தான் என்பதைக் குறித்துள்ளார்.

வேண்டி அடிகள் என்பவர் தென்திருவாங்கூர் பகுதியைச் சேர்ந்தவர். இவரும் தில்லையைப்பற்றியே ஒரு திருவிசைப்பா பாடியுள்ளார்.

திருவாலி அமுதனார்: சீகாழியை அடுத்துள்ள திருவாலி என்னும் ஊரைச் சேர்ந்தவர். இவரும் தில்லையைப் பற்றியே நான்கு திருவிசைப் பாக்கள் பாடியுள்ளார். “தென்னன் தமிழும் இசையும் கலந்த சிற்றம்பலம்” என்று தம்பாவில் குறித்ததிலிருந்து, இவருடைய தமிழ்ச் சுவையும் இசையறிவும் புலனாகின்றன.

புருஷோத்தம நம்பி என்பவர் தில்லையைப் பற்றியே இரண்டு திருவிசைப் பாக்கள் பாடியுள்ளார்.

சேதிராபர் என்பவர் திருக்கோவலூர் அரசர் என்று கருதுதல் தகும். இவர் தில்லையைப்பற்றி ஒரு திருவிசைப்பா பாடியுள்ளார்:

தில்லையின் சிறப்பு

இவ்வொன்பதாம் திருமுறையில் பலபாக்கள் தில்லையைப்பற்றியே காண்பதற்குரிய காரணம் யாது? ஐந்தொழில் இயற்றுதற்கு ஏதுவாகிய திருநடனம் செய்யப்படும் ஒளிநிலையமாகத் தில்லை விளங்குவதால், அதனை எல்லர்த் தலங்களினும் உயர்ந்ததாகச் சைவ நூல்கள் கூறும். அத்துடன், முதற்பராந்தகன் காலமுதல் சோழவேந்தர் தில்லையைப் பல்லாற்றினும் சிறப்பித்து வந்ததும், தில்லைப் பெருமர்ளைத் தம் குலநாயகன் என்று கூறிவந்ததும் தில்லையைச் சோழர் காலத்தில் உயர்த்திவிட்டன. இத்தகைய காரணங்களால்தான் தில்லை மேற்சொன்ன ஆசிரியர்களால் பெரிதும் போற்றப்பட்டது என்னலாம்.

பத்தாம் திருமுறை

திருமுலர் பாடிய திருமந்திரம் பத்தாம் திருமுறை. இதுபற்றிய விவரங்கள் சென்ற கட்டுரையிற் கூறப்பட்டுள்ளன.

பதினேராம் திருமுறை

இதனுட் கூறப்பட்ட பாக்களின் -நூல்களின் ஆசிரியர் (1) சிவபிரான், (2) காரைக்காலம்மையார், (3) ஐயடிகள் காடவர்கோன், (4) சேரமான் பெருமாள் நாயனார் (5) நக்கீர தேவ நாயனார், (6) கல்லாட தேவ நாயனார், (7) கபில தேவநாயனார், (8) பரணதேவ நாயனார், [9] இளம்பெரு

மர்ன் அடிகள், [10] அதிரர் அடிகள் (11) பட்டினத்துப் பிள்ளையார், (12) நம்பியாண்டார் நம்பி என்போராவர்:

(1) சிவபிரான் பாணபத்திரருக்குப் பொன் தரும்படி சேரமான் பெருமாளுக்கு விடுத்த ஒரு பாடல் இத்திரு முறையில் முதலில் காணப்படுகிறது.

(2) காரைக்காலம்மையார் திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகம், திரு இரட்டை மணிமாலை, அற்புதத் திரு வந்தாதி என்னும் மூன்று நூல்களைப் பாடியுள்ளார்.

(3) ஐயடிகள் காடவர்கோன் என்ற பல்லவர் ஒவ்வொரு சிவத்தலத்தையும் பற்றிப் பாடிய சேஷத்திர வெண்பா என்னும் நூல் அடுத்து இடம்பெற்றுள்ளது;

4. சேரமான் பெருமாள்—பொன் வண்ணத்தந்தாதி, திரு ஆரூர் மும்மணிக்கோவை, திருக்கைலாய ஞான உலா என்னும் மூன்றையும் பாடியுள்ளார். (5) நக்கீரதேவநாயனார்—கண்ணப்ப தேவர் திருமறம் முதலிய பலநூல்களைப் பாடியுள்ளார் [6] கல்லாதேவ நாயனார்—இவரும் கண்ணப்பரைப்பற்றி முப்பத்தெட்டு வரிகள் கொண்ட அகவற்பா பாடியுள்ளார். (7) கபிலதேவ நாயனார்—இவர் விநாயகர்மேல் இரட்டை மணிமாலை பாடியுள்ளார். (8) பரண தேவநாயனார் சிவபெருமான் திருவந்தாதி என்ற நூலைப் பாடியுள்ளார். (9) இளம்பெருமானடிகள் என்பவர் ஒரு பதிகம் பாடியுள்ளார். (10) அதிகார அடிகள் விநாயகர் மீது மும்மணிக் கோவை பாடியவர். [11] பட்டினத்தடிகள் கோவில் நான்மணிமாலை, திருக்கமுடல மும்மணிக் கோவை, திருவிடை மருதூர் மும்மணிக் கோவை, திரு வேகம்ப முடையார் திருவந்தாதி, திருவொற்றியூர் ஒரு பா ஒருபஃது என்னும் நூல்களைப் பாடியுள்ளார். இவை படிக்கப் படிக்க இன்பத் தருவன. கோயில் நான்மணிமாலை யில்,

“... ..நின்

தமர்பெயர் எழுதிய வரிநெடும் புத்தகத்.
தென்னையும் எழுத வேண்டுவன்.”

எனவரும் அடிகள் உள்ளத்தை ஈர்க்கத்தக்கவை.

12. நம்பியாண்டார் நம்பி பத்துச் சிறுநூல்களைப் பாடியுள்ளார். அவற்றுள் ஆறு நூல்கள் சம்பந்தரைப் பற்றியவை. அவை (1) சம்பந்தர் திருவந்தாதி, (2) சம்பந்தர்—திருச்சண்பை—விருத்தம், (3) சம்பந்தர்—திருமும்மணிக்கோவை, (4) சம்பந்தர் திருவுலாமாலை, (5) சம்பந்தர் திருக்கலம்பகம், (6) சம்பந்தர் திருத்தொகை என்பன. இந்த ஆறிலும் சம்பந்தர் வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் அனைத்தும் அடங்கி விட்டன. (7) திருநாவுக்கரசர்—திரு ஏகாதச மாலையில் அப்பரைப் பற்றிய சிறந்த வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் காண்கின்றன. [8] கோயில் திருப்பண்ணியர் விருத்தத்தில் கண்ணப்பர், சேரமான், சுந்தரர், சாக்கியர், அதிபத்தர், கலிக்காமர், மாணிக்கவர்சகர், வரகுணபாண்டியன் ஆகியோர் குறிக்கப்பட்டுள்ளார். [9] விநாயகர் திரு இரட்டை மணிமாலை 20 செய்யுட்களைக் கொண்டது. [10] திருத்தொண்டர் — திரு அந்தாதி என்பது சுந்தரர் பாடிய திருத்தொண்டர் தொகையைப் பின்பற்றி விரித்துரைக்கப்பட்ட நூலாகும். இதில் 63 நர்யன்மார் வரலாற்றுக் குறிப்புக்களும், ஒன்பது தொகை அடியார் பற்றிய குறிப்புக்களும் காண்கின்றன. இந்த அந்தாதி சேக்கிழாரது பெரிய புராணத்திற்குச் சிறந்த அடிப்படையாகும்.

பன்னிரண்டாம் திருமுறை

இது சுந்தரர் வரலாற்றையும் அவரால் திருத்தொண்டத் தொகையில் குறிக்கப்பெற்ற அடியார் வரலாறுகளை

யும் கூறும் பெருங்காவியமாகும். இஃது ஏறத்தாள் 4250 செய்யுட்களை உடையது. தமிழ்நாட்டில் சைவசமயம் பற்றிச் செய்யப்பட்ட முதற்காவியம் இதுவேயாகும். இது திருமுறைகளையும் கன்னபரம்பரைச் செய்திகளையும், நாயன்மார் வரலாறுகளை அங்கங்கே குறிக்கும் தில்லை உலாப் போன்ற பிற நூல்களையும், சமண-பௌத்த சமய நூல்களையும், நாயன்மார் பற்றிய கல்வெட்டு - சிற்ப-ஓவியச் சான்றுகளையும் உறுகருவிகளாகக் கொண்டு செய்யப்பெற்றது. இது மொழிபெயர்ப்பு நூலன்று. நூலாசிரியர் காலத்தில் நடந்த வரலாறும் அன்று; அவர்க்கு முன்னர் ஏறத்தாழக் கி. பி. 300 முதல் 900 வரை இருந்த நாயன்மார்களைப் பற்றிய வரலாறு. நாயன்மாரோ வடக்கே காம்பீலியிலிருந்து தெற்கே மதுரைவரை பலநாடுகளில் வாழ்ந்தவர் - பல காலங்களில் பரந்துபட்டு வாழ்ந்தவர்-பல சாதியார் ஆவர்; அப்பெருமக்களுடைய பிறப்பிடம், சாதி செய்த சமயத் தொண்டு முதலிய செய்திகளைத் திருமுறைகளிடமும் நம்பி எடுக்காமல், தாமும் நன்கு விசாரித்து பல இடங்கட்கும் நேரில் சென்று ஆராய்ந்து, யாவற்றையும் திரட்டிக் கொண்ட பிறகே நூல் பாடினார் எனக் கருத அவர் நூலிற் பல சான்றுகள் உள. அப்பர் புராணத்தில் குணபர ஈசுவரத்தையும், சிறுத்தொண்டர் புராணத்தில் வாதாபிப்படையெடுப்பையும் அவர் கூறியிராவிடில், இன்று அப்பர் சம்பந்தர் காலத்தை அறிய வேறுவழி இல்லை. சேக்கிழார் சிறந்த சைவர்; பெரும்புலவர்; இவற்றுடன் சோழப்பெருநாட்டின் முதலமைச்சர் ஆதலின், அவரது காவியத்தில் இலக்கிய நயம் வரலாற்று உண்மைகள் - சைவச் சித்தாந்த கருத்துக்கள் என்பன அங்கங்கே மிளர்கின்றன.

சங்க காலத்திற்குப் பிறகு தமிழராய் சோழ ஆட்சியில் தமிழ்நாட்டு நாயன்மாரைப் பற்றித் தமிழர் பாடிய

தமிழ்க் காவியம் இஃது ஒன்றே என்பது கவனிக்கத்தக்கது. இதன்கண் பிராமணர் முதல் பறையர் ஈராக உள்ள பல சாதி மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள், பேச்சு முறைகள், நாட்டின் பெரும் மிரிவுகள் - உட்பிரிவுகள், நாட்டு ஆட்சி முறை, சமண-பௌத்த-சைவ சமயக் கருத்துக்கள் இன்ன பிறவும் விளக்கமாகத் தரப்பட்டுள்ளன; இதன்கண் கிடைக்கும் இச்செய்திகள் சோழர் கால இலக்கியங்கள் எதனிலும் கிடைக்கா. ஒரு பக்கம் பல்லவர் காலவரலாற்றையும் மற்றொரு பக்கம் சோழர்கால நாட்டு நிலையையும், மொழி நிலையையும், சைவசமய நிலையையும், உள்ளடக்கிக் கொண்டுள்ள இந்நூல், தமிழர் நற்பேற்றின் பயனாய்த் தோன்றியது என்னல் மிகையாகது. இந் நூலிலிருந்து சேக்கிழாரது இலக்கியப் புலமை, இலக்கணப் புலமை, திருமுறைப் புலமை, இசை - நடனம் - மருத்துவம் - வானநூல் முதலிய பல்கலைப் புலமை, சைவ சித்தாந்த அறிவு முதலியவற்றை நன்கறியலாம். இவை விரிப்பிற் பெருகும். பெரிய புராணம் ஏற்பட்ட பின்னரே அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்கட்கும் சிற்பங்கள் ஏற்பட்டன, விழாக்கள் பெருகின என்னும் விவரங்களைச் சோழர் காலக் கோவில்களிலிருந்தும் கல்வெட்டுக்களிலிருந்தும் நன்கறியலாம்.

ANJAA NENJAM

(Collection of Essays and Lyrics on Socio - Religious topics)

BY K. GNANASOORIYAN M. Sc. (Lond.)

First Edition: November 1978

*Publishers: Institute for International Tamil Renaissance
London.*

Printers: The Ananda Printing works, Jaffna, Sri Lanka.

Price: 90 Pence in U. K. and abroad,